

ONSDAG DEN 11. NOVEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Højtideligt møde åbnet kl. 15.05)

1. Højtideligt møde – 20-årsdagen for den demokratiske forandring i Central- og Østeuropa

Formanden. – Inden vi begynder, vil jeg lige sige, at jeg har haft en meningsudveksling med præsident Havel, og jeg kan forsikre Dem for, at det ikke var noget, man kunne have forestillet sig for 25 år siden!

(Bifald)

Mine damer og herrer, dette er et højtideligt møde for 20-års-dagen for den demokratiske forandring i Central- og Østeuropa.

Hr. præsident Havel, hr. formand for Rådet, hr. premierminister af Sverige, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Det er i dag en helt særlig dag, og vi har her som gæst i Europa-Parlamentet en herre, der har spillet en meget afgørende rolle i europæisk historie.

For et par dage siden så vi muren falde for anden gang i Berlin, denne gang symbolsk i form af dominobrikker. I dag gæster Parlamentet en mand, som var én af dem, der for tyve år siden satte disse dominobrikker i bevægelse – en forfatter, en intellektuel og et fantastisk menneske. En ven for alle dem, som kæmper for frihed og menneskerettigheder, der hvor de ikke findes – præsident Václav Havel. Kære Václav, velkommen!

(Bifald)

Lad os ikke glemme, at kommunismen blev fjernet af almindelige mennesker, nemlig arbejdere, akademikere, forfattere og millioner af mennesker bag jerntæppet, som aldrig gav efter for undertrykkelsen. Deres eneste våben mod kampvognene var et stærkt hjerte og en stærk beslutsomhed. De løb mange risici i årtierne med undertrykkelse, men de sejrede i sidste ende, fordi folks drømme er stærkere end betonmure og frygtelige politiske systemer. Der var dog også mange, som spillede en vigtig rolle på den anden side af jerntæppet, og som hjalp til og lod dem i øst vide, at de ikke stod alene. Takket være alle disse mennesker har vi haft en historisk forsoning mellem øst og vest, og Europas genforening blev mulig. Václav Havel var og er en helt for dem alle.

I 1989 gik de studerende i mit land på gaden for at kræve, at Václav Havel blev befriet. Václav Havel blev kort tid efter præsident for et frit Tjekkioslovakiet, præsident for både tjekkerne og slovakkerne og en helt for begge nationer.

Ligesom tjekkerne og slovakkerne 20 år tidligere i 1968 med den begyndende uafhængighed i Tjekkioslovakiet havde en fælles helt, slovakken Alexander Dubček.

Hr. præsident, kære Václav, i 1987 trykte undergrundspressen to af Deres stykker. Jeg kan stadig huske omslaget, en tegning af en lille trist mand, som ser ud til at være forkommen og dårligt udstyret til livet. Han holder to fingre op i et sejrstegn. En lille, ubetydelig mand. Det viser helt klart, at alle mennesker er født frie og har ret til at leve et frit liv. Det er den store udfordring for vores Parlament, et Parlament, der repræsenterer frie europæere.

Lad mig præsentere en kort fremvisning. Det er en film, der skal minde os om, hvad der skete i Europa for over 20 år siden.

***

Mine damer og herrer, vi har her Václav Havel.

Han startede med at skrive i en meget tidlig alder, og er aldrig holdt op, selv ikke de fire gange han sad fængslet i samlet fem år. Hans stil har altid været meget direkte og ærlig, følsom og smuk.

Charter 77 blev skabt som en slags samarbejde mellem de tjekkoslovakiske og polske oppositionsbevægelser og senere også mellem sådanne bevægelser i andre Østbloklande. Václav Havel var den drivende kraft bag denne bevægelse. Han søgte modigt og meget beskedent sandheden, ligesom Zbigniew Herbert, en digter, der var imod styret, og som skrev: "Vi havde en smule af det nødvendige mod, men i bund og grund var det et spørgsmål om smag."

Jeg roser Dem, Václav, for altid at have haft god smag!

Mine damer og herrer, præsident Václav Havel.

(Bifald)

Václav Havel, tidligere præsident for Den Tjekkiske Republik. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg takker for indbydelsen og muligheden for at tale her i disse dage, der markerer 20-års-dagen for den dramatiske nedbrydning af de lukkede grænser, nedskæringen af pigtrådshegnene og nedrivningen af murene mellem de europæiske nationer og, ikke mindst i Tyskland, muren, der delte én og samme nation. Det var afslutningen på en opdeling, ikke bare af Europa, men i vid udstrækning også af hele verden. Det var så historisk et øjeblik, at mange mennesker følte, at verden fra da af kun ville opleve fremgang.

Det skete ikke. Historien endte naturligvis ikke dér. Det gør det desto mere vigtigt ikke kun at opfatte dette jubilæum som en opfordring til at tænke over nutiden, men først og fremmest som en opfordring til at tænke på fremtiden. I den anledning vil jeg gerne fremsætte fem bemærkninger vedrørende den europæiske forening.

Ingen af os var fuldt ud forberedt på jerntæppets overraskende hurtige fald, og det kunne vi heller ikke have været. Det havde været unaturligt. Der fulgte derfor en periode med særlige dilemmaer, undersøgelser af alternativer og usikkerhed. Endelig tog NATO det modige skridt at tage nye medlemmer ind, og det garanterede dem en sikkerhed, der gjorde det muligt for dem at forberede sig til et medlemskab af EU. Senere åbnede EU sine døre for de nye demokratier i Central- og Østeuropa. Der har til tider været forskellige problemer med disse lande. Det er forståeligt nok. En demokratisk politisk kultur er ikke noget, der kan skabes eller genoplives fra den ene dag til den anden. Det tager tid, og der er undervejs et utal af uventede problemer, som skal løses. Det var i moderne historisk tid, at kommunismen havde magten for første og forhåbentlig sidste gang, og vi var derfor også de første, der stødte på fænomenet post-kommunisme. Vi skulle forholde os til konsekvenserne af et langvarigt styre baseret på frygt og alle de risici, der var forbundet med en omfordeling af aktiver uden historisk fortilfælde. Der har været og er stadig mange hindringer, og vores erfaringer med denne situation befinder sig stadig kun lige på begynderstadiet.

Jeg mener dog ikke desto mindre, at vesten gjorde det rette. Ethvert andet alternativ ville have skabt mange flere problemer og flere omkostninger, ikke bare for vesten, men faktisk for os alle. Vi kunne have oplevet den farlige udvikling af en ny kamp for indflydelse eller den ene sides direkte herredømme over den anden, og de lande, der lå uden for vesten, kunne med stor sandsynlighed være blevet tumleplads for nationalister og populistiske styrker eller endda en region præget af farlige lokale konflikter, så meget desto farligere af den velkendte grund, at Anden Verdenskrig ikke blev fulgt op af en rigtig fredskonference, der kunne have etableret efterkrigstidens europæiske forbindelser på bindende, korrekt og varig vis. Efter min mening kunne mange af dem, der indtil for nylig gik under kommunismens faner, meget hurtigt have grebet til et nationalt flag. Vi har set, hvad det førte til i det tidligere Jugoslavien. Det er jo en velkendt kendsgerning, at dæmoner kan avle flere dæmoner. Ingen kan derfor sige, om situationen kunne have bredt sig til den vestlige del af Europa. Vi lever i en tid, hvor enhver lokal konflikt på grund af globaliseringen hurtigt kan udvikle sig til en global konflikt.

Den valgte fremgangsmåde var derfor den mest naturlige historisk set og i praksis den mest passende. Det var desuden en fremgangsmåde, der kunne fortolkes som udtryk for et fælles ansvar for den historiske udvikling, der i starten delvis lå i den kortsigtede forsoningspolitik, som den demokratiske verden førte.

Jeg vil gerne opsummere med at sige, at de store vanskeligheder, som EU har med os i dag, er værd at bære, for ethvert alternativt tiltag ville have været værre og meget farligere. Det eneste, vi i den forbindelse kan bede om fra Europa, er tålmodighed og forståelse.

Spørgsmålet er jo så, hvad vi kan tilbyde Europa. Jeg har i lang tid ment, at vi, efter det vi gennemgik under det totalitære styre, burde have givet andre en troværdig forklaring af vores erfaringer – for vi har et direkte ansvar – og omdanne alt dette til konkrete initiativer. Det er dog ikke nogen nem opgave, og jeg er ikke sikker på, at vi har klaret det indtil videre. Totalitære eller autoritære regeringsformer opstår ofte på meget stilfærdig vis og udøver en meget sofistikeret form for social kontrol. Det er først nu efter flere år, at mange af os indser,

hvor snedigt vi nogle gange blev trukket ind i dette totalitære magtspind. Det gør os særlig vagtsomme. Det bør vi bidrage med for at sikre, at det, vi oplevede, aldrig kommer til at ske igen.

Hvad kræves der? Først og fremmest tydelig og eksplicit solidaritet med alle dem, der lever i et totalitært eller autoritært styre i dag, uanset hvor i verden. Hverken økonomiske interesser eller andre særinteresser må stå i vejen for en sådan solidaritet. Selv små, uanselige og velmente kompromisser kan – selv indirekte og med forsinkelse – have fatale konsekvenser. Man skal ikke give efter for det onde, for det ligger i det ondes natur at udnytte enhver indrømmelse til dets egen fordel. Desuden har Europa sine egne triste erfaringer med at give politiske indrømmelser. Vores støtte kan være til større hjælp, end vi umiddelbart tror, for liberalt tænkende mennesker eller vidner til forholdene i Nordkorea, Burma, Iran, Tibet, Belarus, Cuba og andre steder. Vi hjælper også os selv. Vi hjælper os selv med at bygge en bedre verden og behandle hinanden bedre, med andre ord at være mere tro over for det egentlige indhold i de værdier, vi tilslutter os på et universelt niveau.

Europa-Parlamentet overrakte for nylig Sakharov-prisen til Memorial, en russisk organisation, der overvåger menneskerettighederne i Rusland. Jeg synes, det var en vigtig handling. Jeg kan huske den betydning, det havde i mit land, da den franske præsident under et statsbesøg indbød os, oppositionen, til et morgenmadsmøde imod regeringens ønske. Disse ting virker overfladiske. Men under et totalitært styre kan selv et morgenmadsmøde eller en undertrykt studenterdemonstration under de rette forudsætninger sætte historien i bevægelse.

Hvert menneskes identitet, med undtagelse af det, der er medfødt, og som gør os til unikke individer, skabes af de mange lag, der kan beskrives som vores kollektive identitet. Vi skaber hver især i større eller mindre grad vores eget tilhørsforhold til familie, grupper, region, virksomhed, kirke, forening eller politisk parti, til nationen, til den civiliserede verden og i sidste ende til verdensbefolkningen. Alt dette betyder, at vi har visse typer "hjem", f.eks. geografiske, ideologiske, lingvistiske og etniske "hjem", og at vi skaber disse "hjem" i fællesskab. Vores forskellige former for patriotisme, vores mål, tilhørsforhold, tilbøjeligheder, stolthed, karakteristika, traditioner, skikke, sædvaner og særheder spiller også en rolle. Verden er kort sagt et kludetæppe, menneskeheden er et kludetæppe, og vi er hver især et kludetæppe.

Der affødes en naturlig følelse af suverænitet af denne følelse af kollektivt tilhørsforhold. Vi har en vis suverænitet over alle de lag, der udgør vores identitet, men vi har ikke og kan ikke have absolut suverænitet over et enkelt lag. Det afgørende er, at disse suveræniteter supplerer hinanden og om muligt ikke er i modstrid med hinanden.

Jeg er sikker på, at De har gættet, at jeg bringer dette på bane nu, fordi debatten om den europæiske forfatning og Lissabontraktaten i vid udstrækning handler om, hvilken balance vi skal have mellem den nationale suverænitet og den europæiske suverænitet. Svaret er ganske klart. De skal supplere hinanden. Selv om jeg føler mig som europæer, betyder det ikke, at jeg holder op med at være tjekke. Det er faktisk det modsatte, der er tilfældet. Som tjekke er jeg også europæer. Jeg ynder lidt poetisk at sige, at Europa er vores fædrelandes fædreland.

Samtidig er jeg sikker på, at den europæiske suverænitet gradvist vil blive styrket i fremtiden. Jeg ved ikke, hvor hurtigt eller hvor langsomt, og jeg ved ikke, hvilke krinkelkroge og forhindringer, der vil være undervejs, men jeg ved, at integrationsprocessen må fortsætte. Når alt kommer til alt, er det af afgørende og endda eksistentiel betydning, ikke bare for europæerne, men for alle. Det er der klare grunde til, for vi lever i en enkelt global civilisation, hvor ejeren af en grønlandsk fiskerivirksomhed kan bo i Taiwan og også eje andele i en bank i Brasilien, eller hvor ejeren af en tjekkisk mine kan forvalte sin virksomhed med en computer fra Island. I sådan en civilisation vil forskellige supranationale, overstatslige eller kontinentale samfund spille en stadig mere betydningsfuld rolle. Det er ikke og vil heller ikke blive enden på nationalstaten, men nationalstater går sammen, og de vil fortsat gå sammen og handle sammen på mange områder. Alene den tekniske og økonomiske udvikling gør det til en absolut nødvendighed. På den anden side, når verden hælder mod en skæbnsvanger form for forening, kan fællesskabet mellem flere små stater og nationer, som ligner hinanden på den ene eller anden måde, være afgørende for beskyttelsen af den nationale eller regionale identitet.

Den gradvise og fredelige sammenslutning af stater vil naturligvis også fremme en fredelig sameksistens. Men har de fleste af det sidste århundredes krige ikke netop været krige mellem nationalstater? Kan man tæmme de forskellige nationalistiske dæmoner bedre end gennem et praktisk samarbejde mellem nationer? Princippet om suverænitet på flere niveauer kan naturligvis kun opnås med civil og politisk opbakning. Jeg har bemærket, at borgerne i mit eget land – og sikkert også i mange andre lande – ofte taler om "os", altså tjekkerne, og "dem", hvorved folk hentyder til gruppen af onde udlændinge i Bruxelles. Er vi dog ikke også

i Bruxelles? Denne opsplitning mellem de a priori gode "os" og de i nogen grad onde "dem", som for enhver pris søger at skade os, viser bare, hvor lille forståelse der egentlig er af integrationsprincippet. Det skal der også stille og roligt gøres noget ved.

Vi er alle i samme båd, og båden er på rette vej. Den skal nok fortsætte den rette kurs, hvis alle passagererne har en fælles ansvarsfølelse og ikke kun følger egne særinteresser. Vi gør ikke et nylig skabt samfund betydningsfuldt eller unikt ved at råbe højt om vagt definerede nationale interesser, hvilket blot maskerer en manglende selvtillid, men ved at samarbejde og deltage i den fælles indsats på en meningsfuld måde.

I århundreder har Europa været hovedcentrum for jordens civilisation og har, når det ikke var tilfældet, helt sikkert opfattet sig som sådan. Europa følte sig derfor berettiget til at eksportere sin kultur, sin religion og sine opfindelser til hele verden, uafhængigt af om nogen var interesseret. Eksporten af disse værdier gik ofte hånd i hånd med udøvelsen af vold. Man kan endda sige, at hele den moderne civilisation – og ikke bare de elementer, som verden betragter som enestående, men også nutidens kortsynethed – kan spores tilbage til Europa. Europa bør tage ved lære af alt dette og genoptage sin rolle på en ny måde. Det vil sige, at Europa ikke længere skal pådutte verden noget, men kun søge at inspirere. Europa skal blot tjene som et eksempel, som andre kan gøre brug af, uden at det skal være dem pålagt.

Det ville være svært at finde en region på jorden, hvor så mange nationaliteter eller etniske grupper er koncentreret i forskellige lande, med så mange mindretal og mindretal i mindretallene. I de seneste årtier har Europa dog formået at skabe det, der måske er den mest konsekvente supranationale gruppering i verden i dag. Vigtigst er det dog, at grupperingen ikke er opstået som et resultat af vold, som de stærke har udøvet mod de svage, sådan som det førhen altid var tilfældet. Tværtimod opstod den som et resultat af praktiske aftaler. Integrationen er derfor flyttet fra slagmarken til conferencebordet. Om ikke andet kan det alene tjene som en stor udfordring for resten af verden.

Jeg nævnte den stigende betydning af supranationale strukturer i nutidens verden. Efter min mening vil den bedste politiske ordning for de kommende årtier være en form for kreativt partnerskab og samarbejde mellem disse store supranationale eller kontinentale enheder, som skal tage udgangspunkt i specifikke sociale minimumsstandarder, der snarere bør være moralske end politiske. Hvis der skal være nogen mening med disse relationer, må de bygge på to grundlæggende principper, nemlig fuldstændig indbyrdes ligestilling og mest mulig oprigtighed. En relation er ikke et partnerskab, når nogen af praktiske årsager, såsom frygten for en afbrydelse af olie- eller gasforsyningen, tager skyklapper på og glemmer alt om mordene på liberalt orienterede journalister eller lignende uhyrligheder, som han med glæde ville tale om under andre omstændigheder. En sådan relation er baseret på løgne. Ægte partnere må kunne tale med hinanden om alt det, de har i tankerne, med andre ord hele sandheden, og de må også være i stand til at høre hele sandheden.

Den europæiske integration, takket være hvilken vi har levet i fred i så lang tid på det meste af vores kontinent, er faktisk et enestående forsøg på et demokratisk forbund af stater. Det er ikke og vil heller ikke umiddelbart blive en fuldt udviklet føderation eller endda en føderation i traditionel forstand. Det er simpelthen noget nyt. Hvis bare dette forsøg kunne tjene som eksempel for andre! Det er dog ikke den vigtigste pointe. Jeg er overbevist om, at EU har en chance for at inspirere resten af verden med noget, der går dybere end modellen for internationalt samarbejde. Jeg mener hermed en chance for at prøve at gøre op med alle de tvivlsomme måder, hvorpå Europa har bestemt eller påvirket hele den moderne civilisation. Det er en bevægelse, der muligvis allerede nu langsomt er undervejs.

Jeg tænker her på forkastelsen af dyrkelsen af profit for enhver pris, uanset de langsigtede og uomstødelige konsekvenser, forkastelsen af dyrkelsen af kvantitativ vækst og evig vækst, forkastelsen af det primitive ideal om at indhente eller overhale USA eller Kina eller andre, og forkastelsen af en farlig og planløs kolonisering af verden og den tankeløse plyndring af planeten uden omtanke for miljøet eller de fremtidige generationers interesser. Jeg tænker også på smart energibesparelse, hvor en stats succes ikke måles på væksten i forbruget, men tværtimod på reduktionen i forbruget.

Alt dette er selvfølgelig kun muligt, hvis vi antager, at der vil begynde at ske en ændring i sjælen på den moderne europæer. Han bør i lyset af de seneste kosmiske opdagelser være bare en smule mere ydmyg, han bør tænke på, hvad der vil ske, når han dør, og han bør bøje sig for universets mysterium. Han bør kort sagt på ny forholde sig mere til evigheden og det uendelige, sådan som han gjorde det i den tidlige europæiske udvikling. Vi bør nøje tænke over, at intet af det, der er gjort, kan gøres om igen, at alt bliver husket et eller andet sted – selv hvis det kun er i form af en lysstråle – og at intet derfor nogensinde kan tilgives.

For at vende tilbage til Europa som samarbejdspartner, er det et faktum, at de fleste krige i menneskehedens historie har handlet om grænser og altså territorier. Af det kan man lære, at ikke bare nationalstater, men

også supranationale samfund altid præcist bør vide, hvor de begynder, og hvor de ender. Utydelige eller omstridte grænser er en hyppig kilde til ulykker. EU bør også huske på dette og være klar omkring sine ydre grænser. Hvis EU ønsker at nedbryde en grænse, må man først vide, hvor den grænse ligger. Det ville dermed støtte idéen om en geografisk selvidentificering i en større, dvs. global målestok. Det ville også dermed kunne yde et vigtigt og konkret bidrag til det, vi alle længes efter, nemlig fred mellem folk og nationer på planeten.

Temaet om delt suverænitet dukker for det meste op i de europæiske debatter om EU's institutionelle indretning. Jeg roser EU for at have lagt så megen energi i dette tema i de seneste år og for de positive resultater, det har opnået. Det er netop grunden til, at jeg gerne vil anlægge et mere langsigtet perspektiv på dette tema. Parlamentet, som De sidder i, er direkte valgt, og der gøres en indsats for, at antallet af repræsentanter for de forskellige stater svarer til staternes størrelse. Efter min mening burde Europa-Parlamentet, der som det eneste organ vælges direkte af alle europæerne, have flere beføjelser, end det i dag er tilfældet. Lovgivningsarbejdet burde samtidig mere udtrykkeligt bevæge sig fra den udøvende til den lovgivende magt. Europa-Parlamentet må ikke bare fremstå som en dyr udsmykning af EU.

Jeg tror, at der med tiden sandsynligvis vil opstå et andet mindre organ ved siden af Parlamentet, og medlemmerne i dette organ vil blive valgt af de nationale parlamenter blandt deres egne medlemmer, og alle medlemsstaterne vil have det samme antal medlemmer. På den måde, eller på en anden lignende måde, vil det være muligt at løse to problemer på én gang. For det første ville det fjerne den følelse, der hersker i mange nationale parlamenter, af at være udelukket fra den europæiske beslutningstagning. For det andet ville det sikre, at der i det mindste findes et europæisk organ her, som garanterer absolut ligestilling mellem alle medlemsstaterne. Et sådant organ skulle kun mødes ret sjældent, når en række medlemmer måtte kræve det, og kun for at diskutere spørgsmål, der kræver konsensus. Denne løsning ville også betyde, at udnævnelserne til Kommissionen ikke behøver at være så komplekse ud fra nationale kriterier, og Det Europæiske Råd ville ikke behøve at have så komplekse regler for stemmeoptælling. Jeg indrømmer, at jeg personligt tror, at det er vigtigere at have kommissærer, der virkelig er de ledende eksperter på deres område, end at have mine egne landsmænd eller partimedlemmer til enhver pris.

Det Europæiske Råd er i øjeblikket en sær blanding af en udøvende og en repræsentativ myndighed. Rådets status bør også præciseres. Jeg mener, at det kunne have status som statshoved i et parlamentarisk demokrati, der omfatter en delvist skjult og delvist synlig kollektiv chef for forbundet af stater, og som synligt for alle repræsenteres af et individ, altså en formand, hvis eksistens allerede er fastsat i Lissabontraktaten, og hvis funktion er meget vigtig. Vi må huske på, at dér, hvor der dukker en form for kollektivt statshoved op, er det som regel et varsel om et sammenbrud af staten. Jeg siger ikke, at det nødvendigvis vil ske med et supranationalt fællesskab, men jeg føler dog, at der bør være et enkelt menneskeligt ansigt øverst oppe, som skal repræsentere hele det komplicerede maskineri, og som kan gøre det hele mere forståeligt.

Jeg har allerede mange gange sagt, at det ville være fremragende, hvis der engang i fremtiden kunne være en tynd, forståelig og letlæselig europæisk forfatning, som selv skolebørn kunne forstå, og hvis resten – der nu strækker sig over flere tusinde sider – blot kunne fungere som bilag. Chartret om grundlæggende rettigheder, der indeholder de værdier eller idealer, som EU bygger på, som det stræber efter at rette sig efter, og som det tager hensyn til i sin beslutningstagning, ville helt naturligt være en organisk del eller et egentligt første kapitel i sådan en forfatning.

Mine damer og herrer, jeg vil gerne komme med en afsluttende bemærkning, der til en vis grad bringer mig tilbage til mit første punkt. Set udefra ligner EU et yderst teknokratisk organ, der kun beskæftiger sig med økonomi og penge. Det evige mundhuggeri om budgetter, kvoter, toldafgifter, skatter, handelsregler og talrige andre forordninger er måske nødvendigt, og jeg fordømmer det ikke på nogen måde. Jeg tror endda, at de berømte henstillinger eller standarder for, hvordan gullasch skal tilberedes – som ofte er genstand for euroskeptikernes spot – snarere er tiltænkt som en beskyttelse af noget tjekkisk eller ungarsk end som et angreb på den pågældende medlemsstat og dennes identitet.

Jeg mener ikke desto mindre, at EU stadig må sætte større og mere synligt fokus på det, der i virkeligheden er det vigtigste, dvs. sit åndelige og værdimæssige fundament. EU udgør et enestående forsøg på at opbygge et stort og originalt supranationalt samfund på grundlag af respekten for menneskelige frihedsrettigheder og menneskelig værdighed, på grundlag af et ægte og ikke bare et tilsyneladende eller formelt demokrati og på grundlag af sund fornuft, anstændighed og en evne til direkte dialog inden for fællesskabet og med alle andre. Det bygger naturligvis også på respekten for individuelle nationer, deres traditioner, bedrifter, de områder, de besidder, deres hjem og det landskab, hvori disse nationer er beliggende. Og selvfølgelig også respekten for menneskerettigheder og menneskelig solidaritet.

Europas rige åndelige og kulturelle historie, der bygger på en blanding af elementer fra antikken, jødedommen, kristendommen, islam, senrenæssancen og oplysningstiden, har bidraget til den samling af ubestridelige værdier, som EU ganske vist mundtligt tilslutter sig, men som det ofte betragter som en smuk indpakning af de ting, der virkelig betyder noget. Er det dog ikke disse værdier, som er allervigtigst, og er det ikke tværtimod disse værdier, der bør styre alt andet?

Jeg gør mig ikke her til talsmand for noget som helst revolutionerende, epokegørende eller radikalt. Jeg gør mig blot til talsmand for en dybere overvejelse af selve grundlaget for den europæiske forening, en mere enfatisk dyrkelse af vores europæiske aspekt og et klarere tilhørsforhold til et moralsk kodeks, der rækker videre end en verden med hurtige profiler, en verden uden kurs, hvor der kun anvendes kvantitative indikatorer til beregning af velstanden.

Det er tyve år siden, at Europas rift blev helet. Jeg er overbevist om, at kontinentet aldrig vil tillade sig selv at blive delt igen, og at det tværtimod vil være et sted og en kilde til endnu dybere solidaritet og samarbejde. Hvis bare Schillers "Ode an die Freude" kunne åbenbare sig for os og vores efterkommere som mere end blot et digt, der fejrer venskabet mellem folk, og i stedet blive til et udtryksfuldt symbol på vores fælles stræben efter en mere menneskelig verden.

(Stående bifald)

Formanden. – Mine damer og herrer, hvis Sakharov-prisen havde eksisteret for 30 år siden, ville De have været vores foretrukne kandidat, Václav. Heldigvis behøver De ikke længere denne pris i dag, da vi ikke længere har et gammelt og et nyt Europa. Der er kun ét Europa. Det er i dag vores pligt som politikere at respektere værdierne om forsoning og solidaritet, som EU er udsprunget af. Lad os derfor gøre vores yderste for at sikre, at de ikke glemmes.

Jeg takker Dem endnu engang mange gange, hr. præsident Havel. Tak, hr. premierminister, fru minister, hr. rådsformand, hr. kommissionsformand og fru kommissær, for Deres tilstedeværelse.

Václav, Deres besøg her i Europa-Parlamentet betyder meget for os. Vores dør står altid åben for europæiske helte. Mange tak. Vi vil huske Deres ord. Vi ønsker Dem det bedste.

(Kraftigt og vedvarende bifald)

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

(Mødet åbnet kl. 15.50)

2. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 22. oktober 2009, for genoptaget.

3. Mindeord

Formanden. – Jeg har med stor sorg erfaret, at vores tidligere kollega, Lady Diana Elles, afgik ved døden den 17. oktober. Lady Elles var medlem af Europa-Parlamentet fra 1973 til 1989 og varetog funktionen som næstformand for Europa-Parlamentet fra 1982 til 1987 og formand for Retsudvalget. Jeg beder Dem rejse Dem for at iagttage et minuts stilhed til minde om vores afdøde kollega.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

4. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

5. Anmodninger om beskyttelse af parlamentarisk immunitet: se protokollen

6. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

7. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

8. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

9. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

10. Bevillingsoverførsler: se protokollen

11. Modtagne dokumenter: se protokollen

12. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige forslag til dagsorden som opstillet af Formandskonferencen (på mødet torsdag den 22. oktober 2009) i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 137 er omdelt. Der er efter aftale med de politiske grupper blevet fremsat følgende ændring:

Onsdag:

Titlen på Kommissionens redegørelse om den politiske situation i Honduras med henblik på valget den 29. november 2009 ændres til: "Redegørelse fra Kommissionen – Situationen i Honduras".

Ioannis Kasoulides, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! PPE-Gruppen er ikke enig med ændringen af den titel, som var på dagsordenen vedrørende Honduras, og er uenig i forslaget om at stryge titlen, der henviser til valget den 29. november. Valgdatoen er en ekstrem vigtig del af hele debatten, og vi mener, at titlen skal blive stående.

Ulrike Lunacek, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg går ind for bevarelsen af det nye forslag, fordi det i sidste ende er klart, at forhandlingerne i Honduras er slået fejl. Der er ikke noget fælles forslag til dette valg. Valget er ikke legitimt, eftersom den siddende præsident kom til magten ved et statskup. Jeg opfordrer derfor kraftigt denne forsamling til at enes om præsidiets forslag om at fjerne valget fra titlen.

Alojz Peterle. – (SL) Hr. formand! Jeg går stærkt ind for at holde fast i den oprindelige dagsorden. Jeg deltog i Det Europæiske Folkepartis delegation, der rejste til Honduras, og vi havde mulighed for at vurdere situationen på stedet. Det er fejlagtigt at mene, at valget den 29. november fandt sted som følge af begivenhederne i juni. Valget blev udskrevet seks måneder før disse begivenheder og har ikke nogen egentlig forbindelse til den efterfølgende politiske udvikling, og denne udvikling kunne heller ikke have bidraget til opstillingen af nogen nye kandidater. Jeg mener også, at valget den 29. november er en del af løsningen, ikke en del af problemet. Alt taler for, at vi bør holde fast i dagsordenen, som den er, og at vi fremover bør støtte den demokratiske udvikling i landet.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne rejse et procedurespørgsmål. Jeg har ikke mit stemmekort med mig, for det var ikke planen, at der skulle være en afstemning nu, så jeg beder Dem notere mit ønske om at stemme for en uændret arbejdsplan. I dette tilfælde kan en maskine ikke erstatte mig.

Formanden. – Mine damer og herrer, jeg vil gerne sige til alle Dem, der har det samme problem: Tak, men tag venligst ikke ordet. Vi kan registrere Deres stemmehensigter, men disse hensigter kan ikke medtages i afstemningen eller stemmeoptællingen. De bliver kun medtaget i protokollen, men ikke i stemmeoptællingen. Jeg er ked af det, men De bør altid have Deres stemmekort med Dem, for der kan til enhver tid være en afstemning.

(Parlamentet forkastede forslaget)

(Parlamentet godkendte den således ændrede dagsorden)⁽¹⁾

⁽¹⁾ For yderligere ændringer til dagsordenen: se protokollen.

(Mødet udsat kl. 16.05 og genoptaget kl. 16.15)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

13. Konklusioner fra Det Europæiske Råd den 29.-30. oktober 2009, herunder mandatet og beføjelserne for formanden for Det Europæiske Råd og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen samt strukturen i den nye Kommission (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er beretning fra Det Europæiske Råd og redegørelse fra Kommissionen om konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 29.-30. oktober 2009, herunder mandatet og beføjelserne for formanden for Det Europæiske Råd og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen samt strukturen i den nye Kommission.

Fredrik Reinfeldt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Det er en glæde for mig at være her igen for at melde tilbage om resultaterne fra det, der viste sig at være et meget kompliceret og udfordrende møde i Det Europæiske Råd.

Lad mig forklare situationen dagen før Det Europæiske Råds møde. Vi var i stadig kontakt med Prag og andre hovedstæder. Hvordan kunne vi imødegå den tjekkiske anmodning vedrørende chartret om grundlæggende rettigheder? Der var mange forskellige holdninger, og der var krav fra flere medlemsstater om forskellige fritagelser og særlige hensyn.

Til gengæld fik vi et klarere budskab om klimaændringer, hvilket var det andet hovedemne på mødet. Budskabet fra en række medlemsstater var, at de ikke er rede til at forpligte sig til tallene for klimafinansieringen, altså for hvordan tilpasnings- og afbødningsforanstaltningerne skal finansieres i udviklingslandene.

Under de omstændigheder er jeg tilfreds med resultatet af mødet. Lad mig pege på de vigtigste punkter.

Målet på Det Europæiske Råd, nu hvor decembers klimakonference i København nærmer sig, var fortsat at gå foran, hvad angår klimaændringerne. Lad os ikke nære nogen illusioner. Forhandlingerne var både langtrukne og vanskelige, men i sidste ende førte vores diskussioner til, at Det Europæiske Råd godkendte Kommissionens skøn på 100 mia. EUR om året pr. 2020, og det vurderede, at den internationale offentlige støtte skulle ligge på mellem 22 mia. EUR og 50 mia. EUR pr. samme år.

2020 ligger kun 10 år ude i fremtiden. Vi er nødt til at handle hurtigere end som så, og Rådet noterede derfor, at vi herudover har brug for en global finansiering på 5 mia. EUR hvert år fra 2010 til 2012.

Det endelige tal vil blive fastlagt i lyset af konferencen i København. EU og medlemsstaterne er rede til at bidrage med deres rimelige andel, hvis andre centrale aktører gør en tilsvarende indsats. Jeg er meget tilfreds med, at vi på dette møde i Det Europæiske Råd var i stand til at indgå en aftale om et stærkt mandat om dette.

For et par dage siden vendte jeg tilbage fra samtaler med premierminister Singh på topmødet mellem EU og Indien i New Delhi, og tidligere i sidste uge havde jeg samtaler med præsident Obama på topmødet mellem EU og USA i Washington.

Takket være aftalen i Det Europæiske Råd kunne EU forhandle ud fra en meget stærk position. Vores samlede holdning gav os en troværdighed, der opmuntrede andre. Vi kunne fremlægge vores forpligtelser. Vi kunne udtrykke vores forventninger. Og endnu engang kunne vi gå foran i en sag, som har afgørende betydning for alle borgere.

Mødet i sidste uge handlede også om den økonomiske og finansielle situation. Selv om der er tegn på forbedringer i verdensøkonomien, understregede Det Europæiske Råd, at der ikke er plads til selvtilfredshed. Næste år risikerer alle medlemsstaterne med én undtagelse at overskride loftet for budgetunderskuddet på 3 %, og vores samlede BNP er faldet med 4,7 % siden begyndelsen af 2008. Det er begge vigtige grunde til ikke at standse støtteforanstaltningerne, indtil genopretningen er sikret. I mellemtiden skal vi have genopbygget tilliden og fortsat arbejde på vores udfasningsstrategier.

På Det Europæiske Råds møde gjorde vi væsentlige fremskridt i retning af at forbedre det finansielle tilsyn. Vi indgik en bred aftale om etableringen af et Europæisk Råd for systemiske risici.

Formandskabet skal nu i gang med at diskutere disse forslag med Parlamentet. Vi ønsker at indgå en aftale om en pakke om en ny tilsynsstruktur. Vi vil gerne sikre, at vi ikke får en gentagelse af den finanskrisen, vi lige har oplevet.

Med alt dette på plads og undervejs må vi nu fokusere på bevarelsen af arbejdspladser. Over fem millioner europæere har allerede mistet deres jobs, og endnu flere står over for at blive ledige. Det er op til os at ændre denne tendens.

Da jeg fremlagde det svenske formandskabs prioriteter for Dem den 15. juli, sagde jeg, at EU skulle komme styrket ud af krisen. Jeg fortalte Dem, at håndteringen af den økonomiske og finansielle krise var en af vores vigtigste opgaver. Det er det stadig. Af den grund vil vi vende tilbage til disse vigtige anliggender på Det Europæiske Råds møde i december.

Et andet vigtigt resultat af dette møde var vedtagelsen af EU's strategi for Østersøregionen, en strategi der tager udgangspunkt i et initiativ fra dette Parlament. Vores ønske med strategien er at gøre noget ved de presserende miljøudfordringer i Østersøen og bidrage til regionens økonomiske succes. Jeg er overbevist om, at dette initiativ også vil have en gunstig indvirkning på andre dele af Europa ved at samle regionerne og generelt yde et positivt bidrag til EU's konkurrencedygtighed.

Vi har også drøftet de retlige og indre anliggender. Vi glædede os over de fremskridt, der var gjort med gennemførelsen af foranstaltninger mod den ulovlige indvandring i Middelhavsområdet, og vi opfordrede til en arbejdsindsats på en række specifikke områder.

Jeg ved, at De også ønsker at drøfte institutionelle anliggender her i eftermiddag. De indgik naturligvis som et vigtigt element i diskussionerne.

Et af de centrale emner var at sørge for, at Lissabontraktaten træder hurtigt i kraft, hvilket er af afgørende betydning, hvis vi skal kunne tage de kommende udfordringer op sammen.

Der blev gennemført mange konsultationer, og de var meget komplicerede, men i sidste ende formåede vi at få en godkendelse af den anmodning, som Den Tjekkiske Republik havde fremsat.

Med den aftale på plads var præsident Václav Klaus klar til at underskrive traktaten, og som De alle ved, gjorde han det så endelig for en uge siden. Det endelige ratificeringsinstrument deponeres nu af Den Tjekkiske Republik hos de italienske myndigheder. Det betyder, at Lissabontraktaten kan træde i kraft den 1. december. Jeg ved, at det store flertal af de tilstedeværende i dag deler min tilfredshed og min lettelse over, at dette lange kapitel med forberedelser til den institutionelle reform endelig får en ende.

Det Europæiske Råd så også på andre traktatforberedelser. Det vedtog nogle retningslinjer for tjenesten for EU's optræden udadtil og opfordrede den kommende højtstående repræsentant til at fremlægge et forslag til organiseringen og driften af tjenesten.

Nu til spørgsmålet om navne. Vi skal have besat de stillinger, der er blevet oprettet med Lissabontraktaten. Vi skal sammen med Dem udpege en ny Kommission. Jeg regner med at indkalde til et møde med stats- eller regeringscheferne den 19. november for at få udnævnt formanden for Det Europæiske Råd, den højtstående repræsentant og generalsekretæren for Rådet.

Lad mig understrege, at udnævnelsen af den højtstående repræsentant skal finde sted, inden den nye Kommission udpeges, og før det skal vi have haft passende kontakter med Parlamentet. Som De ved, vil denne person også blive næstformand for den næste Kommission, så han eller hun skal også godkendes ved en afstemning i Parlamentet.

Jeg vil ikke spekulere over, hvem disse personer bliver, men jeg vil gerne sige, at det ikke kun er navnet, der er vigtigt, men også, hvad de vil gøre, og hvordan de vil gøre det.

På Det Europæiske Råds møde i sidste uge fik vi mulighed for at gøre store fremskridt, ikke bare inden for et enkelt centralt emne, men inden for flere emner, der er vitale for Europas fremtid og vitale for planetens fremtid.

Jeg er taknemmelig over mine kollegers konstruktive holdning til de udfordringer, vi sammen står over for. Både De og jeg ved dog, at der stadig er meget, der skal udrettes. Jeg kan love Dem, at vi i de kommende uger

får travlt. Jeg ser frem til at fortsætte vores tætte samarbejde med Parlamentet om mange af de vigtige spørgsmål.

Mødet i København ligger nu kun 25 dage ude i fremtiden. Den økonomiske krise er langt fra overstået, men vi har et solidt mandat med hensyn til klimaforhandlingerne. Vi er fast besluttet på fortsat at arbejde sammen om at skabe nye kilder til vækst og øget beskæftigelse.

Jeg er taknemmelig for den fortsatte støtte fra Parlamentet. Jeg ser frem til at besvare Deres kommentarer.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Lad mig supplere premierminister Reinfeldt's fremstilling af Det Europæiske Råd ved at kommentere to aspekter vedrørende de politiske og institutionelle anliggender.

Med hensyn til det politiske, har vi nu indgået en meget vigtig aftale om vores foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringerne. Vi ved alle, at det er et meget vanskeligt emne. Når der står så meget på spil, er vejen frem aldrig nem. Faktisk oversteg resultatet fra Det Europæiske Råd mine oprindelige forventninger. Vi fik godkendt de tal, som Kommissionen havde foreslået, ledsaget af omfattende betingelser.

Budskabet er klart nok. EU er klar til København og klar til at følge op på sine emissionsreducerende foranstaltninger med et stærkt tilbud om klimafinansiering, sådan som Kommissionen foreslog i september, både på lang sigt og som hurtig opstartsstøtte.

Hvis vi ønsker, at udviklingslandene skal sætte sig til forhandlingsbordet med klare afbødningsstrategier, er vi også nødt til at få de udviklede lande til at lægge penge på bordet. Vores vurdering er, at udviklingslandene pr. 2020 får brug for yderligere 100 mia. EUR om året for at håndtere klimaændringerne, og det bakkede Det Europæiske Råd fuldstændig op om, hvilket også gælder andelen af den internationale offentlige støtte i det tal og aftalen om, at EU skal betale sin del af regningen.

Det står også klart, at de andre partnere må vise, at de kan stå mål med vores engagement. Vores politik handler jo ikke om, at EU tager førertrøjen på i det vage håb om, at andre så følger efter. Det handler om, at vi skal bruge vores politiske pondus til at opnå mest muligt med hensyn til en global indsats for at reducere emissionerne.

Da jeg var i Washington og New Delhi i sidste uge, blev jeg mindet om, hvor langt disse to partnere er nået i det sidste års tid. Det samme gælder andre, som f.eks. Kina. Vi vil naturligvis fortsat respektere det vigtige krav om et fælles, men forskelligt, ansvar for klimaændringerne, men, som jeg i den senere tid har sagt mange gange, er vi alle i samme båd, og vi vil i EU fortsat presse på for at få reelle bidrag fra alle de andre aktører. Vi må fokusere på endemålet, nemlig ambitiøse, reelle og målbare emissionsreduktioner, der skal sikre, at vi holder os inden for vores mål om at begrænse temperaturstigningen til højst 2 °C.

Så, hvad er udsigterne for København? Det ser ud til, at vi i København sandsynligvis ikke får den juridisk bindende aftale, som vi havde arbejdet på at få, og som vi fortsat vil arbejde på at få. Men det betyder ikke, at vi ikke kan forvente et afgørende gennembrud i disse forhandlinger. I sidste ende er det indholdet og ikke formen, der betyder noget. Jeg mener, at vi skal forsøge at nå frem til en fuldt operationel aftale, der bygger på reelle politiske forpligtelser, som hurtigt kan træde i kraft, og som bringer alle de store aktører om bord, både hvad angår reduktionen af emissioner og finansieringen. Og vi bør fortsat kæmpe for en endelig traktataftale, en bindende traktat. For at det kan ske, er det vigtigt, at vi står sammen i ugerne op til København.

Vi har lige vist, at vi med en afgørende fælles indsats kan blive enige om en traktat, der i meget lang tid var vanskelig at få på plads. Det var det andet vigtige resultat fra Det Europæiske Råds møde. Det fjernede den sidste politiske forhindring for en endelig ratificering af Lissabontraktaten. Nu kan vi se fremad med tillid, for, som premierminister Reinfeldt sagde, vil Lissabontraktaten træde i kraft i begyndelsen af næste måned. Faktisk er Kommissionen i gang med gennemførelsesarbejdet. I dag har Kommissionen lanceret en høring af borgerinitiativet som et første konkret skridt.

Jeg vil gerne takke premierminister Reinfeldt for at have ført dette skib sikkert i havn. Det svenske formandskab har gjort et strålende stykke arbejde for at sikre en endelig konsensus i Det Europæiske Råd. Men nu skal vi have fuldendt overgangsproceduren. Der er selvfølgelig stor opmærksomhed omkring de personer, der skal beklæde de nye stillinger.

Det er ikke op til mig at kommentere de kandidater, der er indstillet til posten som formand for Det Europæiske Råd, men som kommissionsformand, og når man ser på de institutionelle anliggender, håber jeg virkelig, at stats- og regeringscheferne udpeger en person, der kan lede Det Europæiske Råd effektivt, som har et stærkt

europæisk engagement, og som kan bringe sammenhæng i Det Europæiske Råds aktiviteter, både internt, så vi kan få fastlagt nogle prioriteter over en længere tidsramme end perioden på seks måneder, og eksternt, så vi med hensyn til vores fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik kan sende et klart budskab til vores internationale partnere.

Jeg er indstillet på at arbejde tæt sammen med denne formand for Det Europæiske Råd, for det samarbejde vil gøre hele forskellen. Vi må med stats- og regeringscheferne samle den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, for det er på det niveau, at formanden for Det Europæiske Råd repræsenterer EU. Vi må også samle alle EU's kompetencer, lige fra økonomi og handel, udvidelse og udvikling til energi og retlige anliggender, hvor formanden for Kommissionen repræsenterer EU i henhold til traktaten. Jeg er indstillet på at få dette partnerskab til at fungere til fordel for et stærkt og effektivt EU her og globalt.

Det gælder naturligvis også for den højtstående repræsentant. Her har jeg en særlig interesse, for den højtstående repræsentant bliver også en af Kommissionens næstformænd. På et pragmatisk niveau, for udnævnelsen af næstformanden/den højtstående repræsentant, og medlemsstaternes forslag til de andre kommissærposter vil sætte mig i stand til at få den næste Kommission på plads og fordele porteføljerne. På et politisk niveau, for jeg er overbevist om, at den højtstående repræsentant/næstformanden med opbakning fra en stærk udenrigstjeneste, der forener europæisk ekspertise i mellemstatsligt diplomati med vores fællesskabsbeføjelser, vil medføre en reel ændring i effektiviteten af vores udenrigspolitik.

Det fører mig så til Kommissionen som sådan. Jeg vil gerne have en Kommission, der er sammensat af kompetente og engagerede europæere, en Kommission, der er rede til at gøre krav på sin initiativret. I mine endelige drøftelser med medlemsstaterne stræber jeg efter at sikre, at det bliver tilfældet. Jeg har anmodet medlemsstaterne om at fremlægge navne, også navne på kvinder. Så er det op til mig at træffe afgørelse om porteføljerne. Porteføljerne fordeles ikke til lande, men til personer, som er engagerede i det europæiske projekt.

Jeg vil også have en Kommission med et stærkt demokratisk mandat. Derfor er jeg fast besluttet på at give høringsprocesserne i Parlamentet min fulde respekt. Forsinkelserne på grund af traktaten har givet os en fælles udfordring. Vi må ikke forsinke den nye Kommission, men vi kan heller ikke komme uden om høringerne. Jeg ser frem til drøftelserne om, hvordan vi kan løse dette problem i Formandskonferencen i næste uge.

Lissabontraktaten vil give os mulighed for at levere resultater, der i højere grad lever op til borgernes forventninger, men om vi anvender de muligheder, som den giver os, er først og fremmest et spørgsmål om politisk vilje. Traktaten giver os muligheden for at handle, men vi er nødt til at være villige til at handle sammen.

Det bringer mig tilbage til begyndelsen af vores eftermiddag. Det Europa, der blev præsenteret her i dag – et Europa forenet i frihed og solidaritet – ville ikke have været mulig uden det engagement, som fik folk til at udrette fantastiske ting for 20 år siden. Vi må holde fast i denne flamme. Vi må holde fast i ånden fra 1989. Hvis vi kan vise det samme engagement, er jeg sikker på, at vi nok skal nå i mål.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! EU's 27 medlemsstater har ratificeret Lissabontraktaten, og der er nu en forpligtelse til at producere resultater.

Der er en forpligtelse til at producere resultater med hensyn til institutionerne, og især til den hurtige skabelse af ansvarstunge stillinger. Der er en forpligtelse til at producere resultater med hensyn til klimaændringer og energi. Sidst men ikke mindst er der en forpligtelse til at producere resultater med hensyn til den økonomiske genopretning.

Med den tjekkiske præsidents underskrivelse er ratificeringen af Lissabontraktaten endelig nået til ende. Tak til hr. Reinfeldt.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), som i høj grad har sat sit præg på denne traktat, er naturligvis tilfreds med denne udvikling, men det er nu tid til at stoppe denne monopolisering af den europæiske debat om institutionerne, der jo bare tjener som et middel for vores politiske ambitioner, og i stedet fokusere på disse ambitioner.

Derfor anmoder min gruppe Dem om, hr. Reinfeldt, at sætte alt ind på hurtigst muligt at nå til enighed om navnene på formanden for Det Europæiske Råd og den højtstående repræsentant, og derfor anmoder min gruppe Dem, hr. Barroso, om hurtigst muligt at fordele kandidaternes ansvarsområder, lige så snart

medlemsstaterne har udpeget dem, inden de udspørges af Europa-Parlamentet i høringerne, som vi også ønsker, er så dybtgående som muligt.

Det er næppe en nyhed, når jeg fortæller Dem, at debatten om disse kandidaters profil kun interesserer den lille verden i Bruxelles.

Hvad er det så, vores medborgere vil have? De vil have løst deres arbejdsløsheds-, kredit- og uddannelsesproblemer. De vil have en positiv overraskelse på topmødet om klimaændringer i København. Og de vil have os til at sikre, at vinteren 2009-2010 ikke præges af en gasmangel, som ville sætte halvdelen af kontinentet i en håbløs situation.

Derfor har vi, EU-institutionerne, og især Dem, hr. Reinfeldt, nu en pligt til at få det europæiske tog til at køre med høj hastighed og ikke standse det ved hver eneste station!

Vi er alle her i forsamlingen klar over vanskelighederne ved denne opgave, den svære ligevægt, som De skal finde mellem politiske holdninger, geografisk oprindelse, ønsker om ligestilling og kandidaternes modtagelighed. Det er dog Deres pligt at få en aftale på plads i Rådet så hurtigt som muligt, ligesom det er Parlamentets og de parlamentariske grupperes pligt at udtale sig om disse afgørelser på ansvarlig vis og under hensyntagen til de europæiske almene interesser. Jeg håber, at det også vil blive en af det svenske formandskabs succes historier, men for at det skal være tilfældet, skal der handles hurtigt, meget hurtigt.

Det haster dog endnu mere med klimaændringerne end med institutionerne her et par uger før topmødet i København. Jeg vil gerne først og fremmest rose Det Europæiske Råds ansvarlige indstilling, da det har genbekræftet sin forpligtelse til at bekæmpe klimaændringerne og reducere CO₂-emissionerne som et kvantificeret og planlagt mål og samtidig forventer af vores partnere, at de forpligter sig med den samme beslutsomhed.

Det ville absolut være en forkert taktik for Europa at lægge alle sine kort på bordet inden København, så de amerikanske, kinesiske, indiske og andre partnere kan bestemme farten. USA, Kina og Indien er i dag globale magter, som også må påtage sig deres del af ansvaret. Europa påtager sig sit ansvar, men kan ikke gøre det alene for hele planeten. En politisk aftale i København er ikke nok. Det, der tæller, er staternes kvantificerede mål.

Jeg nævnte i starten af min tale, at der er en forpligtelse til at producere resultater. Forpligtelsen handler først og fremmest om økonomisk genopretning og beskæftigelse. De to ting er indbyrdes forbundne. Selv om vi kan se en lille vækst aftegne sig, så handler det om at vide, om den økonomiske genopretning giver flere jobs, og om genopretningen bygger på et solidt fundament, og især om markedet samtidig er åbent, reguleret og ikke protektionistisk.

Det er det, der virkelig optager europæerne, og det er det, der som det vigtigste bør optage EU og medlemsstaterne, ud over de rent daglige administrative problemer. Som vi har set det i dag, var det beslutsomme mænd, der for 20 år siden fik muren til at falde. Jeg beder Dem om det samme, hr. Reinfeldt: Rusk op i stats- og regeringscheferne!

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. Barroso! Det er nok et sammentræf, om end et heldigt et af slagsen, at denne forhandling finder sted umiddelbart efter Václav Havels tale. Han minder os netop om, hvor vigtig denne proces var for 20 år siden. Jeg blev født nogle få kilometer vest for jerntæppet, men det kunne lige så nemt være sket på den anden side. På det tidspunkt befandt jeg mig i den sovjetiske besættelseszone, og jeg så de ungarske flygtninge i 1956 og flygtningene fra foråret i Prag i 1968 såsom min kollega Libor Rouček. I Lissabontraktaten ser jeg en forlængelse af denne proces, der samler Europa.

Det var næppe Václav Klaus' hensigt at fuldføre ratificeringen i netop den måned, hvor vi fejrer 20-års-jubilæet for Berlinmurens fald, men det er et heldigt sammentræf, at traktaten opnår de facto-gyldighed netop nu, selv om den endnu ikke har juridisk gyldighed.

Nu er vi nødt til at træffe beslutninger vedrørende mennesker. Jeg misunder Dem ikke denne opgave, hr. Reinfeldt! Men jeg vil gerne anmode eller spørge Dem om noget. Er De under Deres drøftelser med stats- og regeringscheferne i de kommende par dage indstillet på at sikre, at vi i dette Europa også kommer tæt på en geografisk balance, der er repræsentativ for det nye Europa? Er De f.eks. også indstillet på at sikre en stærkere repræsentation for kvinder? Og jeg spørger ikke kun, fordi fru Malmström og fru Wallström er til stede. Kan Europa tillade sig at have så få kvinder på topposter i dag – og her taler jeg også til min egen gruppe? Er det dét image, Europa har i sine borgeres øjne i dag? Parlamentets formand har allerede nævnt det. Det er

naturligvis ikke Deres skyld, hvis det ikke sker, men jeg beder Dem om at påpege, i det mindste under drøftelserne, at vi har brug for en bedre geografisk balance og frem for alt en bedre balance mellem kønnene i Europa for at vise, at vi repræsenterer hele Europas befolkning.

De nævnte den høje repræsentant. Er De indstillet på også at sikre, at det bliver gjort klart, at når De udnævner en høj repræsentant, så vil han eller hun ikke påtage sig sine fulde forpligtelser, før ratificeringen har fundet sted, eller Parlamentet har truffet en beslutning? Jeg ved naturligvis, at der vil være et hul rent tidsmæssigt, men der må ikke være tvivl om, at den høje repræsentant i sin sideløbende rolle som næstformand i Kommissionen skal godkendes af Parlamentet. Vi må være meget omhyggelige og samvittighedsfulde, når vi giver denne godkendelse. Vi er nødt til at gøre det klart, at vi især på dette område vil gøre vores pligt, og jeg tror, vi kan love hr. Barroso, at selv om vi ønsker at gennemføre høringerne på en ordentlig og omhyggelig måde, ønsker vi også at træffe vores beslutninger hurtigst muligt, eftersom Europas borgere forlanger, at vi arbejder og træffer beslutninger hurtigt og ikke bruger måneder på at diskutere forskellige personer.

Det sidste, jeg vil nævne, er finanskrisen, som De også nævnte, for den er også årsag til stor bekymring. De nævnte med rette arbejdsløsheden, som også forventes at stige yderligere. De sagde også, at vi ikke kan trække hjælpepakkerne tilbage, når vi stadig har så høj arbejdsløshed, for borgerne forventer, at vi ikke accepterer en så høj arbejdsløshed som den nuværende i dette nye Europa.

Der er også debatten om en skat på finansielle transaktioner. Jeg ved, at den allerede er blevet uddelegeret til andre fem gange, men det er formentlig også en vigtig debat i forhold til at vise, at vi tager tilsynet alvorligt, men ikke fordi vi ønsker høje skatter. Men vi er nødt til at gøre det klart, at vi vil bruge alle instrumenterne til at hjælpe med at standse spekulation, og at der frem for alt og for at forhindre en ny krise er ressourcer til rådighed til at hjælpe de banker, der på trods heraf alligevel havner i vanskeligheder. Det er vi nødt til at sende et klart signal om.

Chefen for Goldman Sachs sagde for nylig – og det skal nok have lidt tid til at bundfælde sig – ”Jeg er bare en bankmand, der gør Guds gerninger.” Det er nok en særlig kynisk og måske blasfemisk udtalelse, men det viser den mentalitet, mange af disse mennesker har. De spekulerer i Guds navn for at sige det ligeud. Vi vil ikke påstå, at vi gør Guds gerninger med vores finansforordning. Det er derimod gerninger for folket, for at beskytte befolkningen på dette kontinent mod arbejdsløshed og spekulation, og det er, hvad vi må gøre. Jeg håber, at De fortsat vil være i stand til at sende klare signaler i denne retning under resten af det svenske formandskab.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at gratulere hr. Reinfeldt og naturligvis fru Malmström med ratificeringen af Lissabontraktaten. Det skal understreges, at det er takket være Deres beslutsomhed, at det er blevet muligt, det er takket være Deres sans for kompromiser, at det endelig lykkedes. For der var mange pessimister, også her i Parlamentet, som troede, at vi var nødt til at vente på valget i Det Forenede Kongerige eller sågar helt holde op med at vente på ratificeringen af traktaten. Derfor er det takket være Dem, og jeg takker Dem på alles vegne for det udførte arbejde. Det betyder, at næsten 10 års arbejde krones med succes.

Jeg vil også takke Dem for dagens forhandling, for, at De har indvilliget i at drøfte den høje repræsentants og formanden for Rådets profiler og Kommissionens struktur med udvalgsformændene, for det bliver den eneste forhandling om emnet. Der er ikke rigtig andet, der bliver gjort på en gennemsigtig måde! Vi kan læse en masse ting i pressen, og det er godt, at vi stadig kan bruge pressen til at finde ud af lidt af det, der foregår, men jeg synes, at vi fremover er nødt til at overveje, hvordan vi kan gøre denne proces, der er så ekstremt vigtig for EU, mere gennemsigtig.

Jeg vil redegøre for mine holdninger til de forskellige nomineringer, og jeg vil tage punkterne i lidt forskellig rækkefølge.

Jeg vil starte med Kommissionens struktur, for det er det vigtigste punkt, hvad Parlamentet angår. Det er vores ansvar, nå ja, det er Deres ansvar, men vi skal træffe beslutninger i fællesskab med Dem. Det er os, der fører tilsyn, hvilket ikke er tilfældet med rådsformanden.

Det, vi beder Dem gøre for første gang i Deres forslag, er at opdele ansvarsområderne i grupper. Det, vi foreslår, er faktisk, at De opretter fire grupper af porteføljer i Kommissionen, nemlig optræden udadtil, naturligvis, for det andet innovation, klimaforandringer og bæredygtighed, dernæst alt, der har med finansiell og økonomisk lovgivning at gøre, og til sidst indre anliggender.

Det er absolut nødvendigt. Hvorfor ikke indsætte næstformænd, der virkelig kan gå forrest, til at tage ansvaret for hver af disse grupper, hvilket lader til at stamme fra den sunde fornuft, der udvises i Kommissionen?

Denne måde at organisere Kommissionen på ville have den fordel, at den yderligere forbedrer Kommissionens arbejde under Deres formandskab. På den anden side er der også nødt til at være en balance i forhold til kvinders repræsentation i Kommissionen. Jeg mener, at det også vedkommer Dem at have kandidater, der tilbyder denne mulighed.

Hvad angår andet punkt, nemlig posten som høj repræsentant, er det vigtigste, at vi har nogen, der har viljen til at gennemføre en konsekvent FUSP og konsekvente fællesskabspolitikker, nogen, som også forsvaret menneskerettighederne, og som gør det til en del af enhver opgave, som han eller hun udfører. Og sluttelig må vi have nogen, der tror på en stærk EU-udenrigstjeneste. Det er de tre nøgleelementer, der karakteriserer denne person. Vi har brug for en, der virkelig tror på, at FUSP og fællesskabspolitikkerne skal integreres – hvilket giver perfekt mening, eftersom denne person også vil være næstformand i Kommissionen.

Hermed når jeg frem til den tredje nominering, den, der tales mest om, den så at sige mest attraktive, nemlig formanden for Rådet. Min gruppe har tre synspunkter om dette emne. Der er blot tale om synspunkter, eftersom det er Rådet, der træffer beslutningen. Men heldigvis kan Parlamentet give åbent udtryk for sine synspunkter.

For det første skal der være tale om en formand snarere end en præsident. For det andet skal rollen udfyldes af en person, der tror på europæisk integration. Man skal trods alt være katolik for at kunne blive pave! Så hvis vi vælger en formand for Rådet, må vi vælge en, der tror på europæisk integration, ikke en skeptiker, som nogle gange er tilfældet ...

Sluttelig, for at vi skal kunne regne med personens faste tro på europæisk integration, skal han eller hun være tilhænger af det fællesskabsretlige samarbejde. Det er det fællesskabsretlige samarbejde, der driver Europa frem, ikke governmentalisme. Governmentalisme er et begreb for de store lande, selv om der heldigvis er store lande, der ikke tror på denne mellemstatslige metode. Det er det fællesskabsretlige samarbejde, som formanden for Rådet skal forsvare.

Jeg vil runde af med en afsluttende pointe. Jeg opfordrer naturligvis hr. Reinfeldt til at finde konsensus i Rådet og til, at nomineringerne og fordelingen af de forskellige roller afspejler den proeuropæiske koalition her i Parlamentet. Det, vi ønsker, er derfor et reelt kompromis, men et, der også afspejler sammensætningen af denne proeuropæiske alliance i Parlamentet, der driver Europa frem.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Reinfeldt, hr. Barroso! Efter min mening er det netop mindet om de historiske begivenheder for 20 år siden, der har fået os til at se med kritiske øjne på uenighederne om, hvordan beslutningerne efter ratificeringen af Lissabontraktaten skal gennemføres. Václav Havels prægtige ord og hans idéer om Europa passer på en eller anden måde ikke sammen med de smålige uenigheder over udnævnelser, der fandt sted i baggrunden under sidste rådsmøde.

I øjeblikket ser det ud, som om lettelsen over ratificeringen af Lissabontraktaten efter næsten 10 år er ved at blive afløst af bekymring over, om det hele bliver undermineret i medlemsstaternes regeringer. Men det, vi faktisk skal stræbe efter – især i lyset af, hvor kraftigt bifald vi gav hr. Havels tale – og det, vi faktisk skal opnå, er enighed om, at vi har brug for at få udnævnt stærke mænd og kvinder til EU's politiske topposter, og at individuelle interesser, herunder de landes interesser, der faktisk er imod tættere integration, må komme i anden række.

Jeg kan endnu ikke gratulere hr. Reinfeldt, fordi der endnu ikke er noget overbevisende tegn på disse stærke mænd og kvinder i spidsen for europæisk politik.

Den megen ros, som forskellige talere har udtrykt over det, vi har opnået i tiden op til København, er endnu en ting, jeg desværre ikke kan deltage i. Jeg er netop vendt hjem fra FN's sidste forkonference i Barcelona, og som det blev bekræftet på topmødet her i Bruxelles, tager vi til København med stadig ringere forventninger.

Det er forkert, at europæerne nu indtager den holdning, at vi allerede har gjort alt, hvad vi kan, og at det nu er op til alle de andre. Hvis vi ser på, hvad europæerne faktisk har gjort i forhold til en effektiv klimapolitik, der kan reducere CO₂-udledningerne, hvad der faktisk er opnået, de reduktionsmål, vi har udstukket, lovgivningen i vores klimapakke, så er intet af det tilstrækkeligt til at opnå målet om 2 grader, som der konstant tales om. Det ved alle, selv på internationalt plan.

Hvis europæerne begynder at stille spørgsmålstejn ved, om vi virkelig ønsker en juridisk bindende aftale, vil det skabe tvivl om en proces, der under FN's auspicer er blevet støttet af mange europæere i mange år. Efter min mening er De nødt til nøje at overveje Deres udtalelser op til København. Jeg har en bekymring, der altid lurer i baghovedet. Det siges ofte her i Parlamentet, at bæredygtighedsstrategier, ressourceeffektivitet

og klimabeskyttelse skal være de nye paradigmer for Europas økonomiske politik og industripolitik. Det fik hr. Havel også stort bifald for. Det er mit indtryk, at europæerne – uanset hvor ofte de understreger det og hvor meget de klapper ad det – har mistet enhver tro på disse fremtidsorienterede job under finanskrisen, og at de derfor netop under krisen opgiver de vellykkede strategier for at skabe nye job og fremtidens markeder. Det gør mig alvorlig bekymret. Finanskrisen er den dårligste begrundelse for ikke at iværksætte ambitiøse klimabeskyttende tiltag. Klimabeskyttelse og økonomisk udvikling er faktisk to sider af samme sag. Det er bare på ingen måde tydeligt i de europæiske beslutninger, der træffes i Rådet.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Tillad mig først at gratulere det svenske formandskab med de fremskridt, der blev opnået på topmødet for nylig i forhold til at udvikle EU's holdning til klimaforandringer. Det er en af vores vigtigste prioriteter at tackle klimaforandringerne, og det er et område, hvor vi forventer og ønsker, at EU indtager en markant førerrolle. Jeg hilser den afbalancerede og beherskede aftale om finansieringsmuligheder velkommen, for den sætter EU i en stærk position, mens vi arbejder os frem mod København.

Men jeg må nævne den debat, som nu lader til at dominere Europas dagsorden, nemlig udnævnelsen af formanden for Rådet og den høje repræsentant. Vi bør starte med klart at definere deres beføjelser og natur, og derefter bør vi slå fast, hvilke kvaliteter og hvilken erfaring der er nødvendig hos de personer, der skal udfylde stillingerne. Det er logisk, at Rådet vil anmode om formelle nomineringer og konsultere kandidaterne, måske også hr. Verhofstadt, inden en beslutning træffes.

I stedet er drøftelsen ved at udarte sig til en tarvelig diskussion mellem regeringsledere, der kun lader til at være interesseret i at fordele jobbene blandt sig selv, det være sig fra små eller store lande, fra nord, syd, øst eller vest, fra venstre- eller højrefløj, og ikke om, hvorvidt en person faktisk er den bedste kandidat til at påtage sig ansvaret.

Hvad værre er, nogle har endda forsøgt at opdele EU's borgere i to klasser ved at sige, at kun personer fra en medlemsstat i Schengen- og euroområdet er berettiget. Det er jeg bange for, er uacceptabel diskrimination, og dét på en historisk dag, hvor vi mindes alle dem, der er faldet i krig, og i en uge, hvor vi har mindet krystalnattens gru og de tragiske begivenheder, der fulgte, og hvor vi har fejret alle dem, der bidrog til kommunismens fald, i Polen, hvor det begyndte, i Ungarn, i Baltikum, i lande rundt omkring i Øst- og Centraleuropa og naturligvis i sidste ende i Berlin.

Det er godt at kæmpe for frihed og værdier for alle, ikke for store job til de heldige få.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Lissabontraktaten er blevet ratificeret af alle 27 medlemsstater. Det vil mange fejre som en stor succes, men det gælder ikke min gruppe. Grundene hertil har jeg redegjort for mange gange her i Parlamentet, så det har jeg ikke tænkt mig at gøre igen.

Men eftersom chartret om grundlæggende rettigheder ikke vil gælde for borgerne i tre medlemsstater, har jeg desværre mine tvivl om EU's store fremskridt i forhold til beskyttelsen af grundlæggende rettigheder. Det nævner jeg specifikt i lyset af vores højtidelige møde i dag og Václav Havels tale. Men netop fordi venstrefløj i Europa ønsker en social, fredelig og miljømæssigt bæredygtig europæisk integration, vil vi også fortsat bruge den ramme, som traktaten udgør, til dette formål. Det har vi gjort indtil nu, og det vil vi fortsætte med.

I denne forbindelse kan jeg kun hilse det velkommen, at Parlamentet nu får flere rettigheder. Midt i al denne jubel havde det været klogt af stats- og regeringscheferne, hvis de havde brugt deres topmøde for nylig til mere håndgribelige politikker. Den største udfordring, som verden står over for, er klimaforandringer. Under opløbet til den globale klimakonference i København har EU desværre mistet den førerrolle, det havde udstukket til sig selv. For det første svarer indholdet i tilsagnene om at reducere CO₂-udledningerne ikke til det faktiske behov. Desuden er det uacceptabelt, at EU's medlemsstater tydeligvis ønsker at slippe for deres økonomiske ansvar, selv om vi befinder os i en situation, hvor vi ikke kan tillade os at trække tiden ud.

Det handler ikke om, hvorvidt Sverige snart bliver et stort vindyrkningsområde – selv om jeg ikke bebrejder Dem det. Det handler ganske enkelt om overlevelse og for øvrigt også om fred i verden. Klimaforandringerne er allerede årsag til fattigdom og sult, og de tvinger millioner af mennesker til at flygte fra deres hjemegn. Alle her i Parlamentet har garanteret på et eller andet tidspunkt talt om globale udfordringer, der ikke kan overvindes på nationalt plan. Klimabeskyttelse, fred og kampen mod fattigdom er præcis sådanne udfordringer. Hvis EU ikke handler konsekvent og eksemplarisk på dette område, vil det miste sin opbakning som international aktør.

William (The Earl of) Dartmouth, *for EFD-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Den nye stilling som formand for Rådet, som alle lader til at være besat af, er kun en to et halvt års udnævnelse med meget få, veldefinerede beføjelser. Så nogen skulle tage og fortælle Tony Blair, at han ikke behøver blive alt for ked af det, hvis han ikke får den!

Efter Lissabon er det 21. århundredes virkelige romerske kejser – vor tids Karl den Store – hvis magt rækker længere end kejserens nogensinde gjorde, naturligvis formanden for Kommissionen, vores egen hr. Barroso. Og det siger jeg på trods af hr. Barrosos udtalelser om partnerskab.

Situationen er til gengæld en helt anden for den nye høje repræsentant. Der er et stort budget til at åbne nye diplomatiske repræsentationer, og jeg må gøre opmærksom på, at eksistensen af posten som EU's høje repræsentant også truer Det Forenede Kongeriges og Frankrigs permanente pladser i FN's Sikkerhedsråd, hr. Daul.

Det store problem, som Europas nationalstater står over for, er imidlertid ikke for få diplomatiske repræsentationer, men for mange arbejdsløse. Medlemmerne her har fejret 20-års-jubilæet for Berlinmurens fald, og det er helt på sin plads. Men nu har vi en ny Berlinmur, ikke på grænsen mellem nationer, men internt i nationer. Denne mur findes mellem det politiske etablissemments professionelle politikere og folket.

Det er lidt for sent at bede om gennemsigtighed nu, hr. Verhofstadt. Vi er nogle her, der fortsat vil tale på folkets vegne og tale imod disse institutioner, som mangler demokratisk legitimitet, hvilket EFD-Gruppen har sagt ved adskillige tidligere lejligheder og vil sige igen.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Demokratiet behøver en revolution, og det er aldrig forkert at tale for gennemsigtighed, hr. Dartmouth og hr. Verhofstadt. Det kunne især De i det svenske formandskab være et lysende eksempel på ved faktisk at fortælle os, hvad der foregår i forbindelse med de studehandler om topposterne, der er fuldstændig uværdige for det europæiske projekt og i forhold til udnævnelsen af kommissærerne – og her kunne hr. Barroso gå forrest. Tyskland og Østrig er dårlige eksempler her, men det er de desværre ikke ene om.

Der sidder kvalificerede personer her i Parlamentet, men de har ingen chance for at blive godkendt. Nu, hvor Lissabontraktaten er vedtaget, vil De da ikke være så modige og ærlige at indrømme, at vi har brug for meget mere klare og gennemsigtige beslutningsstrukturer for Kommissionen og for topposterne? Med så megen ekspertise må det være muligt at finde gode mennesker i Parlamentet i stedet for at hente dem fra en eller anden delstat.

Fredrik Reinfeldt, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne af Parlamentet mange gange for deres værdifulde bemærkninger og spørgsmål.

Som det blev sagt, har det taget et godt stykke tid at få 27 medlemsstater til at ratificere. Vi har diskuteret traktaten i mange år, og det overrasker mig altid at blive spurgt om, hvor hurtigt vi kan holde op med at efterleve forfatningen, for jeg må basere mit arbejde på traktaterne. De fastslår, at de beslutningsdygtige organer vedrørende formanden for Rådet er Europas stats- og regeringschefer. Det står der faktisk i traktaterne.

Dertil kommer et problem, der er tydelig for mig, nemlig at de fleste af de personer, der bliver nævnt, er nuværende statsministre i forskellige europæiske lande. Det er faktisk vanskeligt at melde sig som kandidat til et job, man måske ikke får, og sende et signal til befolkningen om, at man forlader landet, og så komme hjem igen og sige: "Jeg er her altså stadig!" Det synes jeg, vi skal tage i betragtning i denne forbindelse.

Vedrørende den høje repræsentant vil De få meget større gennemsigtighed og diskussion, fordi det bliver en del af Kommissionen, en del af en beslutning truffet efter høringer i Parlamentet. Men som svar til hr. Swoboda må jeg dog sige, at det er tydeligt i traktaten, der træder i kraft den 1. december, at den høje repræsentant tiltræder sit nye job umiddelbart, men skal indgå i Kommissionen, som Parlamentet skal godkende.

Det er naturligvis kompliceret, men det er klart, som jeg sagde sidst, at det aldrig var meningen, at det skulle være sådan, som det nu er blevet. Det skulle have været på plads inden det svenske formandskab. Det er blevet en meget mere langtrukken proces, end nogen kunne have forudset.

Hvad angår det at finde en balance – for det er en ting, jeg også hører – har jeg netop i dag haft den første møderunde med mine 26 kolleger. Problemet er, at det er en større opgave at finde en balance med kun to personer. De nævnte geografi og køn, men den primære balancering, jeg kan høre, skal foregå mellem centrum-venstre og centrum-højre. Der er meget, der skal i balance, og jeg havde gerne set flere stillinger, så

vi kunne tilfredsstille alle de kriterier, der er blevet nævnt. Det siger sig selv, at vi forsøger at finde den bedst mulige balance.

Som sagt vil det ske næste torsdag på vores topmøde med en tidlig middag for at opfylde alle Deres ønsker om den hurtigst mulige proces. Det er, hvad vi har forsøgt. Der var nogle bemærkninger om, hvem der træffer beslutningen. Alene det at drøfte sagen med alle tager tid. Vi er i EU27 nu. Det tager mig to dage at rådføre mig med alle mine kolleger – det er fantastisk, men det tager tid.

Hvad klimaet angår, er jeg enig med Rebecca Harms i, at Europa ikke gør nok. Jeg vil også minde Dem om, at vi har forudset en situation, hvor vi må styrke vores indsats i Europa inden for rammerne af juridisk bindende mål, men der er behov for betingelser. Det afspejler holdningen hos mange af mine kolleger. Det er deres klare opfattelse, at hvis vi skal gå endnu længere i Europa, må vi have tilsvarende tilsagn fra andre dele af verden.

Jeg glæder mig over beslutninger på nationalt plan om at gå længere. Det er der mange eksempler på. F.eks. har mit land, Sverige, fastsat et nationalt mål om en reduktion på 40 % inden 2020, og det samme gælder Tyskland.

Vi må gøre mere – og det er ikke os, der beder om at få udvandet de beslutninger, vi er nødt til at tage i København – men det vil kræve en stor indsats at få andre til at ændre holdning. Som sagt har jeg været i Indien og USA, og jeg tager til Kina senere på måneden, og hvis det her skal lykkes, skal der være enighed mellem beslutningstagerne. Det er det udfordrende i denne sag. Det er en global udfordring i en verden, hvor vi ikke har den form for globalt lederskab eller beslutningstagning, som vi har i EU. Derfor er det langt sværere at opnå, men det er nødvendigt.

Som De ved, står EU kun for 13 % af de globale udledninger. Vi kan ikke løse problemet alene. Det er nødvendigt, at andre også gør en indsats, især de lande, der har de største udledninger, men det er dem, der tilsyneladende er afvisende og siger, at de ikke vil være med i aftalen. Men så er det umuligt at opnå målet om 2 °C.

Sluttelig, under det svenske formandskab vil vi forsøge at presse det bedre tilsyn med finansmarkederne igennem, som er nødvendigt for at sikre bedre fungerende finansmarkeder i fremtiden.

Vi vil også indlede drøftelser, der vil fortsætte under det spanske formandskab, om konkurrenceevne, om, hvordan vi får mere effektive arbejdsmarkeder, og om, hvordan vi kommer ud af krisen, når der er klare tegn på genopretning. Det er en balance mellem at tage ved lære af problemerne og at skabe finansmarkeder, der fungerer bedre, men også de drøftelser og beslutninger, der er nødvendige for at opnå bedre konkurrenceevne og bedre fungerende arbejdsmarkeder her i Europa.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne kort kommentere nogle af de sager, der blev berørt direkte under forhandlingen.

Lad os for det første sige helt klart vedrørende klimaforandringer, at EU har givet tilsagn om en bindende traktat. Vi gav tilsagn om Kyotoprotokollen og har ratificeret den. Alle vores medlemsstater har ratificeret Kyoto, og vi går ind for en bindende traktat for fremtiden. Hvis der er nogen, der ikke ønsker en bindende traktat, er det ikke EU.

Men sagen er den, at nogle af vores vigtigste partnere ganske enkelt ikke er indstillet på det, og det giver os to muligheder. Den ene er at insistere på noget, vi ved, ikke vil fungere. Den anden er at forsøge at opnå det mest avancerede og ambitiøse resultat, der er muligt i København. Jeg tror stadig, der kan lade sig gøre, og vi vil kæmpe for det. For at kunne opnå den mest ambitiøse aftale, der kan lade sig gøre i København – det gælder i hvert fald Kommissionen, men jeg er sikker på, at stats- og regeringscheferne er enige – vil vi opretholde vores tilsagn om en bindende traktat, der udstikker klare mål for i-landene og klare tiltag for u-landene, herunder de hurtigt voksende, store vækstøkonomier, der også må tage del i ansvaret. Vi må også afsætte midler til u-landene – især de fattigste og mindst udviklede lande – for vi er udmærket klar over, at uden den støtte vil de ikke kunne gennemføre den modvirknings- og tilpasningsindsats, der er behov for.

– (FR) Lad os være helt ærlige over for os selv med hensyn til det institutionelle spørgsmål. Vi står foran et nyt systems ikrafttræden, der er yderst krævende.

De fleste af os har kæmpet hårdt for denne traktat i mange år, mindst ni år! Efter Nice ønskede vi en mere ambitiøs traktat, og nu skal vi gennemføre den. Den er indviklet, fordi EU er indviklet – det er en union af medlemsstater, en union af borgere.

Men det vigtigste er netop respekt for traktaterne. Vi er et Fællesskab baseret på retsstatsprincippet, og den dag, hvor vi svigter vores forpligtelse til at vise traktaten betingelsesløs respekt, vil med sikkerhed være den dag, vi svigter vores ansvar.

Derfor er det så afgørende i denne overgangsperiode – og når den nye traktat er gennemført – at der vises respekt for traktaterne og for hver institutions beføjelser. Det gælder naturligvis Parlamentets beføjelser, Rådets beføjelser og Kommissionens beføjelser.

Jeg er en af dem, der mener, at Europa står stille, når én institution bruger sin magt og kompetence mod de andre. Jeg mener, at det er forkert at handle på den måde. Jeg mener, at institutionel jalousi er et karaktertræk, man finder hos middelmådige personer. Tværtimod mener jeg, at vi bliver stærkere, hvis vi styrker hinanden. Jeg mener, at det er fuldt ud i vores egen interesse at have et stærkt Parlament – og Lissabontraktaten giver det større beføjelser – men også at have et Råd med konsekvent og sammenhængende ledelse over tid og en stærk Kommission.

Desuden, i henhold til traktaterne, og jeg citerer Lissabontraktaten – for vi taler om den hele tiden, men nogle gange skal vi også læse den – traktatens artikel 17, hvor der står, at det er Kommissionen, der "fremmer Unionens almene interesser og tager passende initiativer med henblik herpå. Den drager omsorg for gennemførelsen af traktaterne og af de foranstaltninger, der vedtages af institutionerne på grundlag heraf." Med andre ord er det Kommissionens opgave at bekræfte, om traktaterne er blevet gennemført, herunder i denne overgangsperiode. Det er en beføjelse, som traktaten giver Kommissionen, og som Kommissionen naturligvis vil udøve inden for rammerne af sit ansvarsområde.

Når det er sagt, er det vigtigt at arbejde på partnerskabsbasis på at styrke de europæiske institutioner. Hvad sker der, hvis institutionerne ikke fungerer? Medlemsstaterne – især visse medlemsstater – vil være tilbøjelige til at træffe deres egne beslutninger uden om institutionerne. Er det, hvad vi ønsker? Det tror jeg ikke. Vi ønsker, at beslutningerne træffes inden for de institutionelle rammer, inden for rammerne af et Fællesskab baseret på retsstatsprincippet, og jeg vil gerne sige meget oprigtigt og ligeud til Dem: Lad os i fællesskab styrke vores institutioner.

Vi har hørt Václav Havels usædvanlige opfordring i dag. Den er usædvanlig, men som Jean Monnet sagde, intet er muligt uden mennesker, intet varer ved uden institutioner. Vi er nødt til at etablere stærke institutioner, og det kan kun ske i partnerskabets ånd. Det er en af grundene til, at jeg gerne vil takke Dem for Deres forslag vedrørende Kommissionens organisering og struktur. Som Dem er jeg stærkt knyttet til det fællesskabsretlige samarbejde og til traktaten, som fastlægger en klar opdeling af ansvarsområderne. I henhold til traktaten hører ansvaret for organiseringen af Kommissionen under dens formand, og det har jeg ikke til hensigt at give afkald på.

Så når jeg præsenterer Kommissionen, vil jeg gøre, hvad alle beskedne forfattere gør, nemlig takke alle dem, der har givet mig gode råd, og samtidig påtage mig det fulde ansvar for det endelige produkt. I dag har jeg hørt nogle gode og interessante forslag, men det, der er så vigtigt at forstå, er, at vi hver især må udøve vores ansvar i sammenhæng med de andre institutioner samtidig med, at vi naturligvis udviser størst mulig omtanke for Europas almene interesser.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Hr. formand! Kommissionsformanden sagde, at han gratulerede hr. Reinfeldt med at have ført skibet sikkert i havn, hvor skibet er Lissabontraktaten.

For to år siden sagde jeg her i Parlamentet, at jeg var bange for, at Lissabontraktaten kunne ende som fisken i Hemingways roman "Den gamle mand og havet", som efter en lang kamp ankom til havnen nærmest som en dyngben. Jeg kan jo godt se, at Lissabontraktaten ikke er kommet i havn som en dyngben, men at det essentielle i den stadig er intakt. Tak, hr. Reinfeldt og fru Malmström.

Men jeg må sige, at De efter min mening har gjort det rette ved at forsøge at nå til enighed med Tjekkiets præsident. Mange af os her i Parlamentet har været bekymret over Tjekkiets præsidents opførsel, men en spansk digter har sagt, at efter alting har alting været intet, altså til syvende og sidst er det vigtigste, at traktaten er i kraft, og at vi nu kan koncentrere os om at gennemføre den.

Jeg har ikke til hensigt at give hr. Barroso gode råd om, hvordan han skal sammensætte sin Kommission, til dels fordi jeg respekterer kommissionsformandens autonomi og uafhængighed, og han er blevet valgt med mange stemmer og bedt om at gøre det. Når De præsenterer Deres kollegium af kommissærer og fordelingen af ansvarsområder, vil vi fortælle Dem, om vi er for eller imod, men i dag har De vores fulde støtte.

Jeg har naturligvis heller ikke tænkt mig at give rådsformanden nogen råd, men jeg vil gerne have lov at påpege noget, der skete under arbejdet på forfatningstraktaten. I det første udkast, hvor posten som formand for Rådet opstod, blev det foreslået, at denne rådsformand skulle være en statsminister, der har siddet i mindst to et halvt år. Det kaldte vi for sjov for Bruton-klausulen efter John Bruton, fordi han fortalte os, at han havde været premierminister i to år og syv måneder og derfor ville være valgbar til posten. Men senere fjernede vi denne bestemmelse – det husker hr. Duff – fordi vi her i Parlamentet blev spurgt, hvad en statsministers dna indeholder, som almindelige dødeliges dna ikke gør. Hvorfor skulle formanden for Rådet være statsminister?

De skulle hellere finde den person, der bedst kan repræsentere moralsk autoritet, som kan være mægler for aftaler i Europa, hr. Reinfeldt. Vi har givet Dem et værktøj til at gøre det med, og det er, at valget af formanden for Rådet ikke behøver være enstemmig, men kan ske ved kvalificeret flertal.

Enighed er ønskværdigt, hvis det er muligt, men ellers brug det kvalificerede flertal til at udvælge den bedste formand for Rådet.

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand! Det glæder mig, at det svenske formandskab har opgivet at presse på for hurtigt at gå over til exitstrategier, hvilket kunne risikere at gøre den store arbejdsløshed i Europa til et permanent problem. Men jeg er bekymret over, at flere og flere mennesker advarer om, at klimatopmødet i København ikke bliver den succes, som mange havde håbet på, og det har skinnet igennem i mange af indlæggene i denne forhandling og i spørgsmålene til hr. Reinfeldt.

Denne pessimisme er også tydelig i konklusionerne fra sidste rådsmøde. Rådet bekræfter ganske vist, at i-landene skal reducere sine udledninger med 80-95 % inden 2050, men hvis det skal lykkes, er der brug for ambitiøse tilsagn meget snart, og for at opnå det må vi få afklaret spørgsmålet om finansiering af foranstaltningerne i u-landene. Det er de lande, der har bidraget mindst til klimaforandringerne, der bliver mest påvirket af dem, og hvis vi ikke får afklaret spørgsmålet om finansiering, får vi heller ingen klimaaftale.

Hvilke løfter giver Rådet så? Som hr. Reinfeldt sagde her i dag, har EU lovet at yde et rimeligt bidrag. Det er efter min mening et antisklimaks. Kunne man have forestillet sig, at EU havde besluttet ikke at yde et rimeligt bidrag? Som jeg ser det, svarer det til at begynde at strikke en vante og ikke nå længere end til tommelfingeren. Kommissionen har foreslået hjælp i omegnen af 5-7 mia. EUR de første tre år. Det vælger Rådet at tage til efterretning, og jeg har meget svært ved at se det som et tilsagn af nogen som helst værdi.

Jeg synes, det er bekymrende. Der er bestemt problemer med USA og Kina og med andre landes ambitioner, men der er endnu større problemer med EU's holdning og vores egne ambitioner. Det burde være muligt at rette op på det, og hvis hr. Reinfeldt havde fundet det passende at blive her, ville jeg gerne have spurgt ham, hvordan det svenske formandskab har tænkt sig at sikre sig et stærkere mandat forud for topmødet i København, for det må ikke løbe ud i sandet.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Lissabontraktaten, som heldigvis er trådt i kraft, vil give os mere demokrati og en høringsprocedure for den høje repræsentant. Alle kommissærerne kommer her, først for at vi kan lytte til, hvad de har at sige, og dernæst så vi kan se dem grundigt efter i sømmene, og med rette. Men formanden for Rådet skal hverken igennem en høring her eller ses efter af os eller af noget nationalt parlament.

Hans stilling er dårligt konstrueret ud fra et demokratisk synspunkt. Han kan ikke være politisk præsident for Europa, han må nøjes med at være en ærlig mægler mellem medlemsstaternes forskellige interesser i Rådet, og minimumkravet for udnævnelsen af ham er, at der er enighed i Rådet. Som hr. Verhofstadt netop sagde, når man vælger en pave, vælger man en katolik, og når man vælger en formand for Rådet, vælger man en europæer, med andre ord en, der tror på det europæiske ideal. Det er helt rigtigt. Vi har brug for en, der kan genskabe det europæiske element i Det Europæiske Råd.

Hvis denne forhandling, som Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa har anmodet om, ikke havde fundet sted i Parlamentet, ville vi kun have diskuteret sagen i pressen eller i korridorerne. Jeg mener, at gennemsigtighed er nødvendig i de kommende udnævnelser.

Til hr. Reinfeldt vil jeg gerne sige:

– (EN) Det handler ikke kun om at skabe balance mellem centrum-venstre og centrum-højre, men om at skabe balance mellem centrum, venstre og højre.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Klimaforandringerne har allerede været årsag til 300 000 dødsfald, og for os er manglende handling en forbrydelse mod menneskeheden.

Vi ved, at vi befinder os i en nødsituation, vi ved, at der ikke er nogen plan B, og på trods heraf står forhandlingerne i stampe. Det er nemt at sige, at det er USA's skyld, men vi mener, at Europa også har et enormt ansvar.

I modsætning til hvad statsministeren påstår, er Europa desværre ikke længere førende i klimaforhandlingerne. Hvis Europas nuværende tilsagn blev udbredt til hele planeten, ville der ske en global opvarmning på 4 grader frem til udgangen af århundredet, fire graders global opvarmning! Det er uacceptabelt, og det vil ikke længere være nok, som kommissionsformand Barroso hævder, alene at gemme sig bag tilsagnets lovgivningsmæssige karakter.

Uafhængige undersøgelser viser, at Japan, Norge og Schweiz er indstillet på at gøre en større indsats end Europa. Hvad angår udviklingslandene – Kina, Sydafrika, Brasilien og Indonesien – afgiver de også hjemlige tilsagn, der går længere, end det videnskabelige samfund beder dem om.

Hvis vi kan lære én ting af hr. Havels tale, er det at være beskedene og realistisk. Lad os holde op med at lade, som om alting står stille uden for Europa, verden ikke har forandret sig siden Kyoto, og Europa altid er langt foran det internationale samfund. Ved at nægte at tage hensyn til anmodningerne fra Parlamentet og især fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed har Rådet påtaget sig ansvaret for noget meget alvorligt, nemlig sammenbrud på topmødet i København.

Det er ikke for sent. Europa kan påtage sig lederrollen ved øjeblikkeligt at forøge sit reduktionsmål til 30 % og afsætte mindst 30 mia. EUR til hjælp til landene mod syd. Derved vil vi lede landene mod syd og tvinge amerikanerne til en aftale.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Hr. formand! Udfaldet af rådsmødet i oktober er et godt grundlag for at lægge begrænsninger på de fuldstændig urealistiske foranstaltninger, Europa forventes at iværksætte i forhold til klimaforandringerne.

De initiativer, vi tager i forhold til klimaforandringer, bør betinges af Kinas, Amerikas, Indiens og Brasiliens indsats. Vores bidrag til rene teknologier i u-landene må ikke ødelægge vores egen økonomi. Vi må ikke glemme, at det faktisk er økonomisk vækst, der giver os mulighed for at finansiere de teknologiske ændringer, der er altafgørende for beskyttelsen af miljøet.

Fordelingen af bidragene internt i EU må ikke føre til en situation, hvor lande, der udleder store mængder CO₂ i forbindelse med energiproduktion, betaler dobbelt for deres udledninger – en gang i henhold til emissionshandelssystemet og en gang til som led i støtten til rene teknologier rundt om i verden. Hvis vi ikke tager denne synsvinkel i betragtning, vil det svække Europas forhandlingsposition.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! For et par dage siden afsagde Strasbourg-domstolen en meget krænkende kendelse – som Kommissionen har udtrykt sig alt for tilbageholdende om – ved at forbyde, at den italienske stat anbringer krucifikser synligt i klasseværelser. Det handler ikke så meget om et religiøst princip som om princippet om frihed, for der er tale om en alvorlig krænkelse af subsidiaritetsprincippet.

Hvis dette er tegn på, hvad vi kan vente fremover, er der grund til at frygte, hvordan dette spørgsmål vil udvikle sig efter vedtagelsen af Lissabontraktaten. Er vi sikre på, at man ikke vil slå ind på denne farlige kurs med en europæisk lov, der undertrykker og træder medlemsstaternes love under fode? Det er en fare, vi må beskytte os imod. Kommissionen burde have reageret skarpere, ikke mindst på grund af den enstemmige protest – i dag har der været et tværpolitisk møde mellem de italienske politiske partier, der er repræsenteret her – der repræsenterer stemningen og dybden af følelserne hos vores folk i forhold til dette tilhørsforhold, som er metapolitisk, metareligiøst og kulturelt, i den betydning, som den store filosof lærte os med de vigtige ord om, at vi ikke kan sige, at vi ikke er kristne.

Spørgsmålet om nomineringerne er meget vigtigt. I dag kan vi i pressen læse rygter om møder, og vi ved ikke engang, om der skal være et ekstraordinært møde i Bruxelles. Men der er noget, jeg undrer mig over. Hvis man ser på de navne, der cirkulerer – f.eks. Jan Peter Balkenende, David Miliband og Herman Van Rompuy for blot at nævne tre – er det så muligt, at ingen har bemærket, at alle tre regelmæssigt deltager i

møder i både Bilderberggruppen og Den Trilaterale Kommission? Jeg mener, at vi må fastlægge nogle gennemsigtighedsprincipper, hvilket der så ofte tales om i vores institutioner, og vi må spørge disse mennesker ligeud, om de er kandidater, der repræsenterer deres lande og deres politiske partier, eller om de repræsenterer hemmelige grupper, der mødes bag lukkede døre og træffer beslutninger hen over hovederne på deres befolkninger.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Hr. formand! Nu hvor bekymringerne affødt af vedtagelsen af Lissabontraktaten er overvundet, er tiden efter min mening inde til at tænke over, hvordan vi i fremtiden skal håndtere de nationalistiske holdninger, der udgør så stor en hindring for europæisk integration. Efter min mening kan disse hindringer ikke være gratis. Tiden er inde til køligt at overveje mulige foranstaltninger, der skal iværksættes i de kommende dage og år.

Dette simple medlem af Parlamentet ønsker en fremtidig formand for Rådet, som er en mand, eller endnu bedre en kvinde, der støtter europæisk føderalisme, bruger euroen, bor i Schengenområdet og kan identificere sig med og er enig i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

14. Velkomstord

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg vil gerne oplyse Dem om, at vi har besøg i tilhørerlogen af en delegation fra Forbundsstaten Malaysias senat, som jeg hilser varmt velkommen. Delegationen ledes af Hans Excellence Datuk Wong Foon Meng, formand for senatet.

Jeg vil gerne påpege, at Europa-Parlamentet og det malaysiske parlament har regelmæssig og udbytterig kontakt. Malaysia er et pulserende samfund med en blomstrende økonomi, og landet spiller en vigtig rolle i Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien (ASEAN). Derfor har jeg på hele Parlamentets vegne fornøjelsen af endnu en gang at byde vores venner og kolleger fra senatet velkommen. Vi håber, at De får et særdeles udbytterigt besøg.

15. Konklusioner fra Det Europæiske Råd den 29.-30. oktober 2009, herunder mandatet og beføjelserne for formanden for Det Europæiske Råd og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen samt strukturen i den nye Kommission (fortsat forhandling)

Formanden. – Næste punkt er fortsat forhandling om Det Europæiske Råds rapport og Kommissionens erklæring om konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 29.-30. oktober 2009, herunder mandatet og beføjelserne for formanden for Det Europæiske Råd og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen samt strukturen i den nye Kommission.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen, fru formand for Rådet! Hr. Borghezios indlæg var typisk – disse euroskeptikere kan ikke se forskel på Europarådet og EU – for kendelsen om krucifikser blev afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der hører under Europarådet. Det kunne ikke være sket under chartret om grundlæggende rettigheder.

Men tillad mig at fremsætte et par bemærkninger til den aktuelle forhandling. Jeg synes, at det svenske formandskab har afsluttet ratificeringsprocessen med stor finfølelse og målrettethed i en situation, hvor fire lande stadig manglede at gennemføre processen i formandskabets embedsperiode. Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed over, at processen, som har varet ni år, er blevet bragt sikkert i havn på denne måde. Jeg mener, at det også vil give os muligheden for at udmønte det i praksis for første gang, for det, der sker i praksis, afgør også den forfatningsmæssige virkelighed. Derfor kan der ikke være tvivl om, at formanden for Rådet kun er legitim i stats- og regeringschefernes øjne, og at det ifølge enhver forfatning er sådan, at enhver fungerende præsident, som ikke står til regnskab over for parlamentet, er direkte valgt af folket. Det må også være tilfældet for formanden for Rådet. Kun kommissionsformanden har fuld legitimitet.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, præcis hvor vigtige institutionerne er for vores vedvarende eksistens, som hr. Barroso gjorde, da han citerede Jean Monnet. Hvad den høje repræsentant/næstformanden i Kommissionen angår, kan der ikke være tvivl om, at når han tiltræder, så gør han det i begge roller fra starten. Han kan ikke først tiltræde som høj repræsentant den 1. december og senere som næstformand.

Ligesom næstformanden kan han først tiltræde, når Parlamentet har godkendt ham. Det må der ikke herske nogen tvivl om, for ellers får vi juridiske problemer.

Jeg vil også gerne nævne, at Parlamentet vil udøve sine beføjelser i forhold til udenrigstjenesten. Vi ønsker ikke, at Lissabontraktaten skal bruges til at "intergovernmentalisere" Europa. Det er ikke i traktatens ånd. Udenrigstjenesten vil spille en afgørende rolle i denne forbindelse. Jeg vil opfordre Dem til at tage Parlamentets holdning til spørgsmålet, som De naturligvis kender, alvorlig og til ikke i denne henseende at fremsætte udtalelser om, at vi vil ødelægge Dem, fordi vi har beføjelserne til det.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Hr. formand! Lissabontraktatens ikrafttræden er i sandhed en historisk begivenhed. Den bør hilses velkommen. Vi bør glæde os over den. Vi bør gratulere os selv, og vi bør bestemt gratulere det svenske formandskab med at have nået dette resultat.

Men en traktat er ikke nok. Selv den mest perfekte traktat kunne ikke i sig selv løse mange af problemerne. Vi har brug for inspirerede og kompetente personer til at forstærke den. I Lissabontraktatens tilfælde er det endnu vigtigere, eftersom den er resultatet af endeløse kompromiser, lange drøftelser og lange forhandlinger. Derfor kan det ikke undgås, at den indeholder en masse tvetydigheder og huller.

Det er op til de kommende øverste beslutningstagere at afklare tingene, finjustere reglerne, forme institutionerne, fortolke alle traktatens bestemmelser på den rigtige måde og definere jobbeskrivelserne i detaljer. Det kommende mandat, den kommende lovgivende magt, vil være altafgørende for EU's fremtidige arkitektur. Hvis vi ønsker en holdbar arkitektur, skal den være en syntese af alle historiske erfaringer, kulturelle følsomheder og politiske traditioner fra alle Europas regioner og alle europæiske borgere.

Derfor er det nødvendigt, at holdet bestående af EU's tre første funktioner – formanden for Rådet, kommissionsformanden og den høje repræsentant – rummer alle politiske følsomheder, alle regioner og alle geopolitiske, kulturelle og geografiske regioner i Europa. Det tror jeg, vi vil opnå, og jeg tror, at hvis vi opnår det, vil det være godt for arkitekturens holdbarhed og institutionens effektivitet, men også for EU's troværdighed i alle borgernes øjne.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Hr. formand! Tillad mig for en gangs skyld at takke medierne. Uden frie og årvågne medier ville offentligheden være helt uvidende om valget af EU-ledere. Men heldigvis har vi medierne, som rapporterer om lobbyvirksomheden og har præsenteret de sandsynlige og usandsynlige kandidater både til posten som formand for EU og til den som højrepræsentant. Selv under denne forhandling har der faktisk ikke været megen snak om navne, og kun et par stykker er blevet nævnt. Men på trods heraf forsøger vi at vejlede andre uden for EU om vigtigheden af demokratiske valg.

For ikke så længe siden havde jeg lejlighed til at besøge Tyrkiet, og mens vi talte om de valg, der skal træffes i kølvandet på Lissabontraktaten, spurgte et medlem af det tyrkiske parlament, hvornår disse valg ville blive truffet, og EU-delegationen svarede, at den ikke havde nogen idé om, hvem kandidaterne var, eller hvornår valget ville blive truffet, for alt foregik bag lukkede døre. EU har god plads til forbedringer her, til at handle mere gennemsigtigt.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne knytte en bemærkning til de uformelle drøftelser, som vi alle ved, dominerede det sidste rådsmøde. Jeg henviser naturligvis til valget af den næste formand for Rådet og den rolle, han skal spille.

Efter min mening skal formanden arbejde for Rådet – mere som en bestyrelsesformand end som en direktør. Derfor er det vigtigt, at formanden både er kollegial og en person, folket har tillid til, og på den baggrund ville den absolut værste kandidat i begge henseender være en vis Tony Blair. Jeg deler kansler Merkels gru ved tanken om at skulle lytte til "mr. Flash" de næste fem år, mens hans bilkortege drøner verden rundt.

Spørgsmålet om tillid er også vigtigt, og hr. Blair har ved for mange lejligheder vist sig at være fuldstændig utroværdig. Han er uegnet til offentligt embede, og jeg opfordrer indtrængende Rådet til ikke at udpege ham.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! Jeg har med stor interesse læst det svenske formandskabs papir om EU's udenrigstjeneste. Alligevel er min skepsis over projektet uformindsket. Under alle omstændigheder mener jeg, at det er fornuftigt, at det svenske formandskab afsætter yderligere tid til at finde de rigtige kandidater til de nye poster, for den høje repræsentant er nødt til at have den form for fremragende karakter, der er sjælden i Europa.

Jeg er fortsat meget bekymret over den virkning, disse nye job vil få for den interinstitutionelle balance. Jeg er sikker på, mine kolleger deler denne holdning. I modsætning til dem glæder det mig, at udenrigstjenesten

ikke skal høre under Kommissionen. Udenrigspolitik er primært en opgave for medlemsstaterne, men hvis det alligevel skulle blive europæiseret, foretrækker jeg klimaet i Rådet frem for det i Kommissionen. Det er præcis, hvad der er ved at ske nu på trods af alle vores velmente beslutninger.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Denne parlamentering om udnævnelsen af formanden for Rådet er langt fra opløftende. I Belgien ser vi f.eks. i øjeblikket vores premierminister, Herman Van Rompuy, kandidatur underbygget med argumenter i stil med, at "han er tilbageholdende, han har relativt få fjender, han er god til at opnå kompromiser." Den bagvedliggende logik er, at en person, der kan regere et kunstigt land som Belgien, også kan regere Europa.

Men det er ikke i nogens interesse i Europa, at EU skal udvikle sig til en større udgave af Belgien. Desuden regerer Herman Van Rompuy faktisk ikke som premierminister. Den belgiske model kan ikke længere regeres, hvilket betyder, at hr. Van Rompuy snarere er en form for administrator af status quo og faktisk blot håndterer de daglige opgaver.

Vi har ikke brug for en steril og farveløs person, der danser efter Kommissionens pibe. Det, vi har brug for, er et slagkraftigt talerør for medlemsstaterne og for borgerne, som der desværre ikke tages hensyn til.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! For tyve år siden endte den voldsomme opdeling af Europa i frihed og diktatur. EU er det politiske projekt, der muliggjorde genforeningen af vores kontinent. EU er det politiske projekt, der sætter sig selv det mål at udvide området med fred, frihed, demokrati og stabilitet i Europa. Vi er ansvarlige for at styrke et fællesskab af værdier, et fællesskab baseret på retsstatsprincippet. Vi må gøre alt, hvad vi kan, og starte lige her og nu for at sikre, at glæden over, hvad der er blevet opnået, vil give os styrken og beslutsomheden til at sikre, at der ikke opføres nye mure eller pigtrådshegn mellem befolkningen på vores kontinent og resten af verden.

Lissabontraktaten er det største fremskridt for demokratiet siden det første direkte valg for 30 år siden, og den giver EU, institutionerne, lejlighed til og mulighed for at blive kontinentets stemme. Men vi er nødt til at gribe lejligheden! Vi må have den politiske vilje til at gennemføre traktaten. Hvis vi har denne politiske vilje, betyder det også, at vi må holde op med altid kun at se efter den laveste fællesnævner. Enhver form for forbehold svækker Fællesskabet. Vi vil først have sat en stopper for krisen, når arbejdsløsheden falder støt, og vi atter en gang har bæredygtig vækst uden at skulle tilføre milliarder, der får vores offentlige underskud til at eksplodere.

Min sidste pointe er også tydelig. Europæisk tænkning handler om at møde hinanden på midten og opsøge de bedste løsninger. De sidste dages diskussioner om udnævnelser får mig til at frygte, at vi ikke leder efter de bedste europæiske løsninger, men efter de nemmeste løsninger for medlemsstaterne og de politiske partier. Det er den forkerte reaktion på de sidste par års udvikling og på Lissabontraktaten.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg har to bemærkninger, som begge vedrører aspekter af konklusionerne af Det Europæiske Råd set fra formanden for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggenders synsvinkel og derfor berører området retfærdighed, frihed og sikkerhed.

Den første handler om immigration. Jeg hilser det velkommen, at en væsentlig del af konklusionerne fra Rådet omhandler immigration, og jeg synes, det er vigtigt, at immigrationspolitik for første gang bliver en fællesskabspolitik, og at det under det spanske formandskab bliver genstand for en indledende vurdering, der vil inddrage Parlamentets og de nationale parlamenters rolle. Men eftersom der blev henvist til solidaritet i aspekter af administrationen af immigrantbevægelser, beklager jeg samtidig, at det ikke skete under den bindende solidaritetsbestemmelse med dens økonomiske implikationer.

Den anden har at gøre med den institutionelle dimension af området retfærdighed, frihed og sikkerhed, eftersom det vil medføre et "før" og et "efter" i Parlamentets aktiviteter. Der bliver endelig en fællesskabspolitik. Langt om længe vil Parlamentet træffe beslutningerne om det.

Europas borgere har ret til at knytte store forhåbninger til konklusionerne fra Det Europæiske Råd, der vil markere afslutningen på det svenske formandskab den 10. december, hvor området retfærdighed, frihed og sikkerhed langt om længe bliver indarbejdet som et væsentligt handlingsområde, der reelt er europæisk og humanitært, i kraft af vedtagelsen af Stockholmprogrammet, hvortil Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender yder et afgørende bidrag i kraft af den betænkning, der bliver vedtaget denne uge.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det er fantastisk, at vi nu kan lukke det sidste kapitel i sagaen om traktaten. Men jeg beklager, at vi var nødt til at betale prisen i form af en udvidelse af den ekstremt dårlige præcedens, som den britiske protokol om chartret udgør, til tjekkerne.

Pressen beskriver protokollen som et forbehold for chartret. Jeg ville være formandskabet taknemmelig, hvis det som afslutning på forhandlingen kunne bekræfte, at det langt fra er holdningen, og at chartret stadig er bindende for tjekkerne og deres præsident, der sidder i sit slot.

Protokollen begrænser domstolenes mulighed for at anvende chartret i forbindelse med indenlandske retstvister, hvilket er langt mere ubetydeligt og perifert – og ved sagaens afslutning uvæsentligt.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! På trods af flotte erklæringer om, at Lissabontraktaten ville få EU til at fungere bedre, viser det sig, at den har åbnet Pandoras æske. Dens bestemmelser er ikke præcise, og ikke nok med, at de har skabt røre, de skaber også allerede splittelse blandt EU's ledere.

Traktaten specificerer ikke, hvilke særlige beføjelser den kommende formand for Rådet vil få, ligesom den undlader at specificere en demokratisk procedure for valg til denne stilling, og formandens reelle status vil afhænge af styrken af hans eller hendes personlighed og tidligere stillinger. Det er også vanskeligt at se, om den klassiske model for nationale præsidentskaber, som sætter tonen for EU's politik, vil blive bibeholdt. Situationen ser tilsvarende ud for EU's udenrigsminister.

Størstedelen af Europas borgere venter på et svar på spørgsmålet om, hvorvidt vi er på vej mod etableringen af en stærk europæisk føderalstat på bekostning af nationernes suverænitet, og om en stærk rådsformand ikke i fremtiden vil ønske at vende tilbage til de antidemokratiske traditioner fra det 20. århundredes Europa.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Mange tak til det svenske formandskab for de vigtige resultater, det har opnået de sidste seks måneder. Men tillad mig samtidig at give det svenske formandskab en gave. Gaven er et blankt stykke papir, som De kan bruge de næste par dage som et ekstraordinært instrument til at overvinde vanskelighederne i forbindelse med udpegningen af kandidaterne til posten som formand for Rådet og høj repræsentant for udenrigsanliggender.

Hvis det lykkes Dem at overbevise stats- og regeringscheferne om ikke at skrive den liste med navne, man kan se i aviserne og på tv, på papiret, men i stedet deres forestilling om EU's udenrigspolitik, har vi faktisk taget et stort skridt fremad, for hvis de gør det klart for os, om de f.eks. tror på større koordinering eller på en egentlig udenrigspolitik, bliver det nemmere at sætte ansigt og navn på den person, der skal repræsentere os ude i verden. Det er den virkelige gennemsigtighed, vi har brug for – at forstå, hvad vores forestilling om Europa og EU's udenrigspolitik er, hvad vi er mest knyttet til.

Derfor er det afgørende, at de valgte personer er udtryk for det europæiske projekts ånd og værdier, og at de kan garantere Europa en førende rolle i de internationale relationer. For at være effektive må de bekræfte de idealer, der kendetegnede EU's grundlæggere, det eneste virkelig samlende og dermed eksplosive element på verdensscenen. EU er ikke en massiv blok, men produktet af menneskers handlinger, og som sådant må det følge med tiden for at bestå. Europa må kort sagt starte forfra med udgangspunkt i de værdier, hvorpå det blev skabt, de flotte resultater, vi har opnået hidtil, og, tro mig, en god portion realisme.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke det svenske formandskab for deres arbejde, og fordi det er lykkedes dem at definere omstændighederne omkring den endelige ratificering af Lissabontraktaten. Vi har alvorligt brug for den nye traktat, fordi den giver os mulighed for at styrke, for at udvide beføjelserne, f.eks. dette Parlaments beføjelser, og for at få to nye personer, der kan repræsentere politisk og institutionel samling. Derfor håber vi, at Rådet vil være i stand til at fortolke de store europæiske politiske familiers anmodninger klogt, så der på næste møde kan træffes en officiel beslutning med bred støtte om udnævnelsen af de personer, der skal indtage de nye institutionelle stillinger, som traktaten udstikker.

Hvad har vi brug for? Vi har brug for en formand for Rådet, som kan sikre konsekvens og kontinuitet. Vi har brug for en høj repræsentant, som baseret på sin erfaring og myndighed kan sikre Europa en ledende rolle i en multipolar verden, og som samtidig vil fungere som forbindelsen mellem den mellemstatslige dimension og Fællesskabsdelen af EU. Og så har vi brug for et kollegium af kommissærer, der er stærkt, står sammen og er afbalanceret i forhold til politik, geografi og køn. Det har særlig betydning, at det sker 20 år efter murens fald, den mur, der splittede Europa, og det kan alt sammen vække fornyet håb om et forenet, stærkt Europa, der fortsat vil gå forrest i kravet om solidaritet og retfærdighed.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg vil starte med at takke og gratulere det svenske formandskab for det virkelig bemærkelsesværdige arbejde, det udfører.

Jeg vil gerne benytte dette indlæg til at henvende mig til hr. Barroso gennem en tredjepart. Jeg er sikker på, at fru Malmström vil videregive mine bemærkninger til ham, ikke mindst efter hans indlæg som reaktion på hr. Verhofstadt.

Vi ønsker alle en effektiv og troværdig Kommission, der udnytter sin initiativret fuldt ud, og som ikke er bange for at praktisere det fællesskabsretlige samarbejde. Men hvis vi ønsker en sådan Kommission – og jeg forstod på hr. Barroso, at det også var hans ønske – mener jeg, at den er nødt til at strukturere sine aktiviteter omkring kompetencer, der skal organiseres i fire eller fem søjler, som hver underlægges en næstformands politiske ansvar. Disse næstformænd skal have overdraget beføjelserne og evnen – og magten – til at sikre kontinuiteten i hele det politikområde, der hører til hans eller hendes søjle.

Den nuværende opdeling af Kommissionens kompetencer – og jeg ved, hvad jeg taler om, for jeg har trods alt været kommissær i fem år – underminerer det fællesskabsretlige samarbejde, svækker initiativretten og er til skade for Deres institution. Vær venlig at fortælle hr. Barroso det på mine vegne.

Det er forståeligt, at det har været vanskeligt uden varsel at reorganisere den kompetencestruktur, der stammer fra fortidens besynderlige, om ikke opportunistiske, arrangementer, men det ville være uforståeligt, hvis den nuværende kommissionsformand undlod at indføre den orden, som nye ambitioner for denne institution berettiger.

Michel Barnier (PPE). – (FR) Hr. formand! Takket være det svenske formandskabs ihærdighed, som jeg også takker for, har vi Lissabontraktaten. Men en sådan traktat er ikke et projekt, men et værktøj, en værktøjskasse, der skal tjene det europæiske projekt, og derfor er det op til dem, der administrerer institutionerne – Kommissionen, dens formand, Rådet – og til os her at udnytte disse værktøjer på bedste vis i fremtiden ved slutningen på en overgangsperiode, der har været lang, for lang.

For nu er vi bedre i stand til at påtage os tre store udfordringer, som vi står foran, hvilket medfører, at vi sammen ikke kun vil spille om EU's troværdighed, men også, for at gentage det ord, hr. Havel brugte lige før, om dets suverænitæt.

Den første udfordring er krisen, og vi må ikke – vi kan ikke – komme ud af den i samme tilstand, som vi var i, da den begyndte, som om intet var hændt. Der er lektier, der skal læres i vores dialog med især USA vedrørende regeringsførelse, solidaritet, gennemsigtighed og regulering af den globale økonomi, og for os europæere er der lektier, der skal læres i forhold til at beskytte – og jeg bruger bevidst det ord – konsolideringen af det indre marked med henblik på at forsoner markedet og samfundet for at gentage et udtryk, som jeg har taget til mig som mit eget, og som har været brugt af Mario Monti, som hr. Barroso desuden fornuftigt nok har betroet en opgave inden for dette område.

Anden udfordring er grøn vækst. I Kyoto tog vi føringen på dette område takket være Kommissionen. Den position må vi naturligvis bevare ved at sikre, at vores partnere, de andre store lande, de store regioner, vedtager en tilsvarende holdning.

Og så er vores tredje udfordring at sidde med ved bordet, ikke "bag bordet," men "ved bordet" med dem, der kommer til at bestemme verdensordenen – eller uordenen – de næste 20 år. Det er ikke nemt, når vi er 27 nationer, men det er ikke desto mindre afgørende vigtigt, medmindre vi ikke har noget imod – og det har jeg personligt – at være underleverandører til eller være underlagt andre landes indflydelse.

Derfor har vi stor tiltro til den høje repræsentants arbejde i fremtiden, for det er hans eller hendes opgave at etablere en virkelig fælles diplomatisk og strategisk kultur. Jo før vi er klar, jo bedre er det for Europas borgere. Derfor ser vi med længsel og tillid frem til Deres beslutninger.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre en undtagelse og ikke tale om Lissabontraktaten. I stedet vil jeg gerne sige i forhold til resultatet af rådsmødet vedrørende det økonomiske, finansielle og sociale kapitel, at det i ét henseende side glæder os meget, at tegnene på finansiell stabilisering også fremgår af dette dokument. Sådan opfatter vi selv situationen, men samtidig er det også tydeligt, at folks reserver svinder i Europa.

Selskaber finder det vanskeligt at få økonomisk støtte og opnå banklån, og arbejdsløsheden vokser. Det omtales også i dokumentet. Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at økonomisk vækst ikke kan være bæredygtig, og at vi ikke kan tale om, at Europa kommer stærkere ud af krisen, end det var inden, før vi klart

kan sikre, at den nuværende grad af social samhørighed ikke alene bevares, men styrkes, og før vi kan forøge beskæftigelsen og forhindre social udstødelse.

De metoder, vi har til at koordinere socialpolitik baseret på en åben metode, er ikke særlig effektive. Vi må forbedre de metoder, vi bruger til at koordinere. Faktisk har vi brug for mere effektive værktøjer. Social samhørighed og et socialt Europas resultater er de faktorer, som folk betragter som de vigtigste. Det er vores fælles ansvar at gøre opmærksom på det.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand! Politik og psykologi følges ad, og lige nu er der mange, der forsøger at nedtone forventningerne forud for Kyotoforhandlingerne i København om et par uger. Der skete nøjagtig det samme, da vi forhandlede om klimamålene. De klimamål, vi foreslog og arbejdede for her i Parlamentet, var erklærede døde og begravede ikke bare én, men måske 10 gange inden vi nåede en endelig afgørelse.

Det er præcis det samme med klimapakken. Den er erklæret død og begravet af dem, der faktisk er imod klimamålene. Derfor vil jeg opfordre det svenske formandskab til at fortsætte sin gode indsats i forhandlingerne og sin konstruktive linje, for hvis vi ikke går efter en fuldt ud bindende aftale i København, får vi det heller ikke. Men målet om to grader er ekstremt vigtigt, og derfor må vi nu presse på med alt, hvad vi har. Seneca bemærkede engang, at der findes to slags mennesker: Dem, der gør noget ved tingene, og dem, der følger bagefter og kritiserer.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg har noteret mig præcis, hvad formandskabet har sagt om finanskrisen, men det er tydeligt, at kun et enkelt land opfylder stabilitetspagten. Desuden må finanskrisen ikke ende med at blive til en krise i værdier og principper.

Hvad angår klimaforandringer, har formandskabet gjort det helt rigtige. Men det er nødt til at overtale ikke kun u-landene, men også USA, hvis situationen skal ændres. Det må virkelig tage initiativet i København.

På det tredje punkt, Lissabontraktaten, er vi tilfredse. Ni år efter krisen omkring Nicetraktaten og den manglende evne til at finde et svar på det institutionelle spørgsmål foreligger der en traktat, som flere sider plagede os om, før de underskrev den. Det er ikke kun institutionen og traktaten, der er vigtige. De mennesker, der gennemfører den, betyder også noget, og på den måde er formandskabet også ansvarligt på Kommissionsplan for at sørge for, at de ansvarlige – primært udenrigsministeren – udtrykker alle de interesser, der er repræsenteret i et velkonstrueret EU.

På den anden side, på Rådsplan, og her taler jeg især om spørgsmålet om formanden for Rådet, er der tale om en sag, som mange af os ikke accepterede. Som medlem af Det Europæiske Konvent ved jeg, at mange af os ville have foretrukket, at stillingen som formand for Rådet skulle beklædes af kommissionsformanden, som det også er sket tidligere, for kommissionsformandens opgave er dybest set at koordinere med Rådet og undgå forstyrrende uenigheder.

Jeg regner med, at både Kommissionens formandskab og, hvilket er vigtigere, Rådets formandskab vil komme med hensigtsmæssige indstillinger til medlemsstaterne, så begge institutioner fungerer på en sådan måde, at det ikke afviger fra Fællesskabets arbejdsgange og den fortrinlige fortid, vi har i Europa, og som har givet os så mange fremgangsrigte år.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg betragter aftalen om det tjekkiske problem som en rimelig løsning. Den er ikke perfekt, men det er den bedste løsning, og den var nødvendig for et så alvorligt problem.

Jeg tror, at 2010 kan blive et fantastisk år for Europa. Det har et nyt kollegium af kommissærer, en ny organisationsstruktur, der styrer EU, og en ny juridisk status, for EU er nu en enhed med navnet Den Europæiske Union og med status som juridisk person, ikke en sum af forskellige nationer. Nu har vi som sagt en lejlighed til at handle, og vi har brug for viljen til at handle. Jeg mener, at Europa er nødt til at overvinde de meget alvorlige nationalistiske tendenser, der forhindrer fremskridt.

Vi burde tænke over, hvor langt vi ville være kommet for ti år siden i retning mod EU med euroen, hvis vi ikke havde opgivet francen, marken, pesetaen og så videre. Vi er nødt til at genfinde noget af denne tilgang i den europæiske ånd, som hr. Barroso sagde.

Jeg vil gerne nævne to ting, som jeg betragter som afgørende. Den ene er en hastesag, og det er, at kommissærkollegiet skal godkendes i december i Strasbourg. Jeg synes, at det er meget vigtigt, at det næste formandskab i januar starter sin embedsperiode med denne nye sti – det nye kommissærkollegium – på plads ved årets udgang.

For det andet vil jeg genindføre den årsag, der ligger til grund for EU – det, EU tilstræber at opnå. Der er meget vigtige beslutninger på spil i verdens store debatfora, og Europa må tale med én stemme og med en kraftig stemme for at fremme vores projekts særlige elementer, dvs. en social model og en ny juridisk, økonomisk og politisk struktur for en verden, hvor staten spiller en større rolle, og som har et bedre marked. Europa har brug for en tydeligere, mere samlet og kraftigere stemme.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! Det svenske formandskab fortjener ros. Den stædige mand i Prag har endelig skrevet under, og vi har endelig nået vores rejses mål. Forhåbentlig bliver det ikke institutionelle problemer, vi skal bruge vores tid på de næste ti år, selv om Václav Havel, en sand europæisk helt, var klar til at gå længere med det samme. Efter min mening er det skuffende, at Tjekkiet fik en undtagelse fra chartret om grundlæggende rettigheder. Som hr. Duff påpegede, er det mere end rigeligt, at Polen og Det Forenede Kongerige har undtagelser.

Vi må nå en global aftale i København, hvor verdens rige lande påtager sig en større del af ansvaret. Verdens fattige nationer er ikke ansvarlige for, at planeten bliver varmere. Samtidig må vækstøkonomierne naturligvis gøre deres del. Sluttelig burde processen forud for næste uges topmøde, hvor en præsident og en udenrigsminister skal udnævnes, have været mere gennemsigtig. Det nuværende hemmelighedskræmmeri er pinligt for et demokratisk Europa, og det tror jeg ikke, jeg er den eneste, der synes.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne fremføre tre bemærkninger. Nu, hvor Lissabontraktaten er trådt i kraft, har EU mere end nogensinde brug for effektive, fælles udenrigs-, sikkerheds- og energipolitikker baseret på solidaritet. Kun sådanne politikker kan forhindre flere Schröder-Putin-aftaler.

For det andet er vi nødt til at indse, hvor vigtigt det i denne nye situation er konstant at have en stærk Kommission, der kan tage ansvaret for gennemførelsen af Lissabontraktaten.

For det tredje, angående de nye topstillinger, har vi først og fremmest brug for modet til at fremme og støtte ikke porteføljer, men personligheder med langsigtede visioner for og engagementer i videreførelsen af de europæiske værdier.

Så for at kunne give sig i kast med de enorme nye udfordringer har EU endnu en gang brug for to europæiske statsmænd i samme klasse som Adenauer, Schuman og De Gasperi. Vi bør lede efter dem uden forudfattede meninger. Disse statsmænd kan også findes i de nye medlemsstater, som bestemt bør være repræsenteret i den kommende trojka. I dag fortalte Václav Havel os, at Europa er et hjemland bestående af vores hjemlande. Baseret på den opfattelse tror jeg, gennemførelsen af Lissabontraktaten vil lykkes.

Sandra Kalniete (PPE). – (LV) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min glæde over, at Lissabontraktaten endelig kan træde i kraft, og tale om, hvem der bør blive præsident for Europa. At lede Rådet er ikke det samme som at lede Europa, men derimod at være sammen med EU's medlemsstater, medlemsstaternes ledere og at støtte dem i og tilskynde dem til at styrke EU's rolle blandt morgendagens førende, globale stater. Jeg vil gerne sige, at fru Vīre-Freiberga, den tidligere præsident for Letland, har alle de personlige lederegenskaber og den politiske ledelseserfaring, der kunne gøre hende til en god formand for Rådet. Hendes skæbne symboliserer vores delte kontinents historie – hun var flygtning efter Anden Verdenskrig, hun vendte tilbage til Letland, så snart vores land var frit, hun vendte tilbage for at blive præsident. I løbet af hendes otte år som præsident blev Letland medlem af EU og NATO. Vaira Vīre-Freiberga er en standhaftig europæisk medborger. Hun er en højtuddannet og stærk person, som fuldt ud forstår de udfordringer, der ligger i Europas fremtid. Hun vil bestemt også kunne træffe upopulære beslutninger, hvis det skulle blive nødvendigt.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! Som repræsentant for den første medlemsstat, der ratificerede Lissabontraktaten, vil jeg gerne på Ungarns vegne gratulere det svenske formandskab. Det har udført en fortrinlig opgave. Vi har set en tjekke her i Parlamentet, som er en ven af Europa, nemlig hr. Havel, mens den tjekkiske præsident Klaus har været årsag til en masse bekymringer og ikke har vist sig som en ven af Europa.

Vi må hurtigst muligt afslutte Lissabontraktatens ikrafttræden, udnævnelsen af den nye Kommission og etableringen af de relevante strukturer, så vi kan fokusere på de egentlige opgaver.

Jeg betragter det som meget vigtigt, at Lissabontraktaten er den første traktat, der omtaler rettighederne for personer, der tilhører mindretal. Jeg opfordrer indtrængende fru Wallström, som er en stor forkæmper for

mindretal, til at minde hr. Barroso om at holde sit løfte om, at den kommende kommissær for grundlæggende rettigheder skal tage sig af mindretals rettigheder, herunder indfødte mindretal som f.eks. samerne samt indvandrer mindretal og romaerne.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! I Irland spørger de os, om der er stor begejstring, nu hvor Lissabontraktaten er blevet ratificeret. Ærlig talt så fortæller jeg dem, at det er der ikke, for det har taget lang tid, og det var en hård fødsel. Der er lettelse og en vis glæde, men også, som under denne forhandling, erkendelse af, at det egentlige arbejde begynder nu, og at det er hårdt arbejde at udnævne de rigtige personer. Det handler ikke om at skaffe vennerne et job, men om at udnævne de rigtige mennesker til alle de meget vigtige job, der er blevet oprettet. Jeg beklager, at det tager ekstra tid at gøre det, for det forsinkes den endelige oprettelse af alle institutionerne – og vi har masser af arbejde, der skal gøres – men det er måske bedre, at vi får en mindre forsinkelse og så får udnævnt de rigtige mennesker.

Topstillingerne, som vi har beskrevet dem, er vigtige, og der er brug for folk med engagement, pligtfølelse og et ønske om at forbedre EU, ikke bare om at have jobbet.

Sluttelig, hr. Barroso har fuldstændig ret vedrørende stærke institutioner. De må høre efter, hvad vi siger her i Parlamentet. Hør godt efter. Det er os, der er tættest på vælgerne. Vi bliver valgt direkte.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg sætter meget stor pris på det, hr. Reinfeldt har sagt, og jeg glæder mig især over, at EU på Det Europæiske Råds møde i oktober fandt en fælles holdning til Københavnskonferencen.

EU har allerede på eget initiativ vedtaget solide foranstaltninger til bekæmpelse af klimaforandringer. De udgør et fremskridt i retning af at begrænse udledningen af drivhusgasser. Men det står klart, at EU's enkeltstående indsats ikke garanterer absolut succes under de internationale forhandlinger.

Jeg mener, at det er ekstremt vigtigt, at EU kun overgår til et reduktionsmål på over 20 % under visse betingelser, uden hvilke vi mener, at EU's indsats ville være overdreven.

Disse betingelser bør især vedrøre den kommende aftales status som juridisk bindende. Desuden bør i-landene vedtage specifikke mål for nedbringelse af udledningerne på lige fod med dem, EU har vedtaget, sammen med tilsvarende bidrag fra u-landene.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Fru formand! Vi har en meget interessant situation her i Parlamentet i øjeblikket, nemlig at alle tre institutioner er repræsenteret af en kvinde. Fru Malmström repræsenterer Sverige, der har formandskabet, fru Wallström repræsenterer Kommissionen, og De, fru formand, repræsenterer Parlamentet. Jeg så gerne, at vi jævnligt havde ledende kvinder på topposter i fremtiden og mange flere end nu. Jeg ved, at fru Wallström og fru Wallis, næstformand i Parlamentet, har fremlagt et interessant initiativ og har inddraget os andre ledende kvinder i Parlamentet og Kommissionen i processen.

Vi skrev til Kommissionens formand, hr. Barroso, og bad om ændringer og om en mere rimelig balance mellem kvinder og mænd i Kommissionen og på andre topposter. Jeg håber, vi nu kan gribe lejligheden, for selv om kommissionsformanden fuldt ud støtter vores idéer, gør stats- og regeringscheferne desværre ikke noget som helst for at tage ansvaret for denne sørgelige situation. Vi kan ikke tillade, at EU vedvarende kun repræsenteres af mænd.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at udtrykke min støtte til præsident Klaus og Tjekkiets holdning. Jeg forstiller mig, at hr. Klaus var nødt til at vente på forfatningsdomstolens afgørelse, ligesom Tyskland var nødt til at rette sig efter forfatningsdomstolen.

Hvad hans fremgangsmåde angår, betragter jeg hans handlinger som en statsmands ansvarlige handlinger, idet han, så længe han følte juridisk uvished, afventede en vurdering fra den relevante institution, nemlig domstolen.

Jeg vil også gerne påpege, at Lissabontraktaten træder i kraft, mens Europa er midt i en økonomisk krise. De aktuelle beslutninger, som visse regeringer har truffet med henblik på at overvinde den økonomiske krise, har ikke været virkningsfulde, har ikke været effektive, og set på den baggrund mener jeg, at vi fremover må handle med større koordinering i stedet for at træffe ad hoc-beslutninger, der ikke har tilstrækkelig virkning i forhold til at støtte beskæftigelsen og den økonomiske udvikling.

Derfor mener jeg, at vi i forbindelse med udnævnelsen af den nye Kommission skal sikre os, at den bemannes med eksperter og fagfolk.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Fru formand! Jeg er overbevist om, at Lissabontraktaten vil sætte Europa i stand til at fungere på et mere sikkert grundlag og en mere logisk måde med stærkere fokus på de problemer, der påvirker borgernes hverdag.

Men vi må også spørge, hvilken pris vi skal betale for det. Den pris, vi har betalt, er faktisk, at vi har undermineret vores værdier og ladet pragmatismen vinde over værdierne. De ved, hvad jeg taler om. EU opfyldte den tjekkiske præsidents absurde ønske for ikke at nævne, at han sagde, at det tjekkiske forbehold var nødvendigt på grund af Benešdekreterne. Lad mig minde Dem om, at mange millioner ungare og tyskere blev frataget stemmeretten og deporteret i henhold til Benešdekreterne. Jeg anser det, EU har gjort, som uacceptabelt fra et juridisk, politisk og moralsk synspunkt.

Vi har kritiseret det tjekkiske forfatningssystem fra et juridisk synspunkt, vi har overvåget det tjekkiske parlaments holdning, og vi knytter dokumentet politisk til alle fremtidige optagelser, hvorved vi muligvis har straffet et land, der ikke har noget med dette at gøre, nemlig Kroatien. Fra en moralsk synsvinkel er det uacceptabelt at give et forbehold på et sådant område.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Jeg hilser Rådets vedtagelse af strategien for Østersøregionen velkommen. Det er en model, som EU også må benytte i forhold til Donau-området for derved at bidrage til den økonomiske udvikling og den økonomiske og sociale samhørighed i regionen og sidst, men ikke mindst til EU's konkurrenceevne.

EU vil deltage i Københavnskonferencen som leder i kampen mod klimaforandringer. EU har allerede ensidigt påtaget sig 20-20-20-målet. Energi- og klimapakken er en del af fællesskabslovgivningen og er ved at blive indført.

Jeg opfordrer indtrængende EU til hurtigt at etablere en effektiv, innovativ ramme for finansiering af den miljøeffektive økonomi.

Desuden skal EU fokusere på at finansiere passende foranstaltninger til tilpasning til klimaforandringerne.

Sidst, men ikke mindst skal EU kunne generere investeringer i industrien og offentlig service for at beskytte arbejdspladser.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru formand, fru Malmström, fru Wallström! Der er gået to årtier, siden jerntæppet blev revet ned. Mens der i nogle nye medlemsstater har fundet et regimeskifte sted inden for de juridiske rammer og statsstrukturen, eksisterer fortiden stadig i de politiske holdninger og i myndighedernes reaktionsmønstre under tilspidsede situationer. Lad os bare tænke på de begivenheder, der fandt sted i Budapest i efteråret 2006, hvor dem, hvis mest grundlæggende friheder og menneskerettigheder dengang blev trådt under fode, den dag i dag stadig ikke har fået sandheden og retfærdighed, for ikke at nævne dem, der tilhører nationale mindretal i de nye medlemsstater, som selv nu støder på bitre oplevelser i form af diskrimination, der påvirker deres rettigheder og muligheder.

Netop på grund af bestemmelserne i Lissabontraktaten må Kommissionen være klar til at sørge for, at der lægges passende vægt på spørgsmålet om menneskerettigheder og friheder i EU, når porteføljerne oprettes. Samtidig skal dette ressortområde også omfatte beskyttelse af traditionelle, nationale mindretals og sproglige mindretals rettigheder, for vi føler, at der stadig er rigtig meget, der skal gøres på dette område. Hvad enten vi bryder os om det eller ej, findes der uløste problemer i EU, der påvirker disse oprindelige samfund. Det må EU gøre noget ved, og det er EU's pligt at hjælpe borgere, der kæmper for at udleve deres rettigheder.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! Vedtagelsen af den længe ventede Lissabontraktat er nu bag os. Den vil utvivlsomt føre til en styrkelse og forbedring af EU i fremtiden.

I dag nødvendiggør indførelsen af traktaten en række beslutninger om beføjelser, medarbejdere og frem for alt etableringen af en model for samarbejde mellem de nye ledere – de ledere, der skal virkeliggøre den nye vision for Europa. Spørgsmål vedrørende traktaten må ikke afholde os fra at se problemer af umiddelbar betydning, dvs. den aktive kamp mod den økonomiske krise og foranstaltninger til at tackle den voksende arbejdsløshed, og organisere tilsynet med finansielle institutioner.

Det er vigtigt og nødvendigt at nå til en forståelse i København, men krisetider er ikke et godt tidspunkt til at træffe beslutninger om, hvor meget der skal afsættes til dette formål af hvilke lande og internationale organisationer, og hvilke tilsagn de skal afgive. Den vigtigste opgave for EU og dets medlemsstater i dag er at løse de økonomiske og sociale problemer.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! Det er en stor ære for mig og for min kollega fru McGuinness at være her i dag til 20-års-jubilæet for murens fald og aftenen før Lissabontraktatens ikrafttræden. Det er et privilegium, især fordi Irland stemte for Lissabontraktaten med 67 % af stemmerne, hvilket afspejler støtten til EU's arbejde gennem mange år.

I de kommende år vil folk betragte Sovjetunionens opløsning og se, at det ikke førte til udbredte borgerkrige som det skete i mange lande, også mit eget, da fred og frihed kom til landet, men førte til borgerkrig.

Historikere vil påpege EU's rolle med at tilbyde støtte og vejledning og tryghed til disse lande, så der ikke opstod udbredte borgerkrige.

Sluttelig har der været megen snak om navnene på dem, der skal være "president" og høj repræsentant. Jeg synes også, vi skulle se på titlen. Hvis vores "president" ikke er en egentlig præsident, hvorfor så ikke kalde ham "chairman"? Det er forvirrende for offentligheden, hvis vi har tre "presidents".

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at sige, hvor stor en fornøjelse det var at deltage i udviklingsdagene i Stockholm, og gratulere formandskabet med arrangementet.

Jeg deltog for nylig i en debat på den irske public service-radiostation, RTÉ, sammen med en kvinde, der var meget bekymret over, at vi skærer ned på sundhedsudgifterne og ikke gør nok for at skære ned på udviklingshjælpen. Jeg var nødt til at forklare, at det ikke handler om enten/eller, men om både/og. Vi kan gøre begge dele. I betragtning af, at vi koncentrerer os så meget om behovet for genopretning i Europa og om at håndtere den krise, vi befinder os i – hvilket naturligvis skal stå øverst på vores hjemlige dagsorden – vil jeg indtrængende opfordre til, at vi ikke glemmer, at der hvert år dør 11 mia. børn i u-landene, de fem mia. af dem, fordi de ikke har adgang til lægemidler, som vi har haft i 30 år.

Så hold det øverst på dagsordenen og sørg for, når vi udnævner en ny person til at stå for de eksterne forbindelser, at dette emne forbliver et af nøglemålene. Godt klaret hidtil.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det er meget passende, at Lissabontraktaten og udnævnelsen af medlemmerne af Rådet kommer 20 år efter murens fald. Murens fald markerede begyndelsen på det virkelige Europa. For 20 år siden væltede muren, en mur af beton, men også en mur fuld af fordomme, tyranni og sult for så mange borgere i Østeuropa, og nu bør vi afslutte fejringen af murens fald og i stedet spørge os selv, hvad vi bør gøre, nu hvor den er væk. Faktisk er andre mure blevet rejst i mellemtiden, f.eks. muren mellem landene på den nordlige og sydlige halvkugle, mellem rige og fattige lande, mellem lande, der producerer varer, og lande, der producerer idéer. Disse mure er meget højere og meget vanskeligere at vælte. De kan føre til alvorlige problemer for hele menneskeheden og til krige.

Derfor må kandidaterne til Rådet, som skal nomineres efter Lissabon, ikke blive nomineret af nogle få mennesker bag lukkede døre. Dem, der ønsker at bidrage, og som ønsker at kandidere, må forklare Parlamentet og hele Europa, hvad de har tænkt sig at gøre, og hvad de er i stand til. Hvis vi vælter den "nomineringsmur", der betyder, at kommende kandidater vælges ud fra en balance mellem nationer og ikke ud fra deres personlige kvaliteter, vil vi endelig have skabt nationen Europa.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Den britiske oppositionsleder har bekendtgjort sin intention om at genforhandle dele af Lissabontraktaten. Det ville naturligvis kræve alle 27 landes samtykke. Han har også bekendtgjort fremlæggelsen af en "suverænitetslov", som ville kræve en folkeafstemning i tilfælde af flere traktater. Den ville naturligvis nemt kunne ophæves af senere regeringer.

Er Rådet og Kommissionen enige i, at de Konservatives leders planer ikke er andet end varm luft? Hans parti må enten beslutte at acceptere Lissabontraktaten eller, hvad der efter min mening ville være endnu bedre, melde Det Forenede Kongerige helt ud af EU.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Vi har netop haft en meget interessant forhandling, og jeg takker for Deres bemærkninger.

Det svenske formandskab deler Deres glæde over at se, at Lissabontraktaten endelig er blevet ratificeret af alle 27 lande. Den vil give os et mere effektivt, mere demokratisk Europa og en større rolle på den internationale scene. Det glæder mig meget.

Jeg er også enig med dem, der sagde, at selv om det måske var et tilfælde, så valgte præsident Klaus en vældig god uge til at underskrive traktaten, nemlig samme uge, som vi fejrer Berlinmurens fald, afslutningen på det kommunistiske diktatur, starten på et samlet Europa og Robert Schumans idéers sejr over Joseph Stalins.

(Bifald)

– (EN) Apropos Tjekkiet, så vil jeg gerne besvare hr. Duffs spørgsmål ved at sige, at tjekkerne ikke har fået et totalt forbehold over for chartret om grundlæggende rettigheder. Protokol 30 suspenderer ikke chartrets obligatoriske natur i forhold til Det forenede Kongerige, Polen eller Tjekkiet. Den begrænser alene den måde, hvorpå Domstolen kan bruge det, og i sidste ende er det op til Kommissionen og Domstolen at fortolke den i forbindelse med konflikter.

Som statsministeren sagde, før han forlod salen, er han nu i gang med en møderunde med sine 26 kolleger. Det er vanskeligt, men det er hans mål. Han har allerede inviteret dem til arbejdsmiddag på torsdag.

Det er endnu for tidligt at gætte på navne. Jeg læser også aviser. Jeg har hørt navne, som De ikke ønsker at se, jeg har hørt navne, som De gerne vil se. Jeg tror også, jeg så et par ansøgninger til jobbet her fra Parlamentet. De er velkommen til at sende Deres ansøgninger til formandskabet, så skal vi nok se på dem. Der er stadig en uge til torsdag. Og vi lytter naturligvis til Deres bekymringer om regional balance, ligestilling mellem kønnene – en ting, som jeg selv betragter som ekstremt vigtig. Vi burde kunne vise Europas borgere, at Europa ikke kun ledes af mænd. Men som statsministeren sagde, er der kun oprettet to stillinger. Alle disse krav er meget vanskelige at opfylde, men vi vil gøre vores bedste og har lyttet til Deres råd.

Hvad angår den høje repræsentant, vil han eller hun realisere og færdiggøre rammerne for EU-udenrigstjenesten, som vi netop har vedtaget. Det vil han eller hun gøre sammen med Parlamentet, inden resultatet fremlægges for Rådet senest til april næste år.

Som det er blevet sagt adskillige gange, vil den høje repræsentant også blive underkastet spørgsmål og høringer her i Parlamentet, hvorved han eller hun får lejlighed til at diskutere og udvikle sine udenrigspolitiske synspunkter.

Hvad økonomien angår, ville jeg gerne sige til Marita Ulvskog, som måske ikke er her lige nu, at det svenske formandskab på ingen måde er ved at opgive sine ambitioner i forhold til exitstrategier. Tværtimod er det yderst vigtigt, at vi holder fast i ambitionen om – ikke nu, men lidt senere – to exitstrategier. For hvis vi ikke gør det, hvis vi tillader vores økonomier at opbygge større underskud, vil det skade de svageste i samfundet, og det ønsker vi ikke.

Vi kan se lyset for enden af tunnelen. Den økonomiske genopretning er på vej, men de fleste lande vil fortsat lide under høj arbejdsløshed, og derfor er det for tidligt at gennemføre exitstrategierne. Men vi er nødt til at diskutere dem, og vi er nødt til at have en plan, hvis vi vil kunne give en bæredygtig økonomi videre til de næste generationer.

Sluttelig, hvad angår klimaforandringerne, har vi ikke sænket vores ambitioner. Det svenske formandskab, Kommissionen og mange andre arbejder døgnet rundt. Vi overtaler, vi forhandler, vi diskuterer, vi forsøger at trække vores partnere i vores retning, og vi forsøger at få dem om bord. Der har været utallige møder, og der skal holdes flere, selv om der kun er 25 dage til København.

Det er sandt, at der er global opmærksomhed, og at der foregår en masse ting i mange lande over hele verden. Det er opmuntrende, men det er ikke nok, hvis vi ønsker at respektere målet på 2 °C.

Vi har ikke alle brikkerne, der kan få puslespillet om en juridisk bindende aftale til at gå op. Det er en kendsgerning. Det er dybt beklageligt, men sådan er det. Vi kan sige, at vi stadig kæmper for det, for det gør vi, men det vil ikke ske, for flere partnere siger, at de ikke er klar til at tage dette skridt endnu. Europa går stadig forrest, og arbejder fortsat på en meget ambitiøs aftale med en klar ramme, der omfatter alle partnere og en tidsplan for at afslutte forhandlingerne. Målet er at erstatte Kyoto med en bindende aftale. Jeg vil gerne takke Parlamentet for dets arbejde på denne sag i øjeblikket og for det arbejde, det vil skulle gøre efter København.

Europa går stadig forrest. Vi vil fortsat gå forrest. Vi har de hidtil største ambitioner. Vi har bekræftet Kommissionens skøn og støtter dem. Vi er klar til at gøre vores. Der bliver en global distributionsnøgle baseret på udledninger og betalingsevne. Vi har en arbejdsgruppe, der ser på den interne byrdefordeling. Men medlemsstaterne følte sig ikke klar til at afsløre, præcis hvor meget vi skal betale. Det er, fordi vi vil bevare presset på andre lande, for de bør også betale for det, eftersom det er i deres interesse.

Så vi vil bruge hvert et vågent minut på at arbejde på det. Vi takker Dem for opmuntringen og ser frem til at arbejde sammen med Parlamentet om dette og andre sager.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Eftersom den svenske minister talte fransk og engelsk, bør jeg tale svensk.

– (SV) Jeg vil forsøge at tale svensk og sige noget om en vigtig pointe, der har været oppe her i dag, nemlig hvordan teksten i den nye Lissabontraktat er knyttet til den virkelighed, vi ønsker at ændre, hvordan teksten skal lede os og give os de værktøjer, vi behøver for at kunne træffe beslutninger om, hvordan vi skal bekæmpe klimaforandringerne, hvordan vi skal håndtere den økonomiske krise og det, den fører med sig, dvs. arbejdsløshed og sociale problemer, og hvordan vi skal tackle migrationsproblemer og andre sager, der står højt på dagsordenen.

Det er sådan, disse ting hænger sammen, som hr. Barnier sagde tidligere. Det er naturligvis knyttet til gennemførelsen og effektueringen og til, hvem vi udnævner som vores repræsentanter i Kommissionen og naturligvis som ledere i de topposter, der nu skal besættes. Som De ved, er sagen den, i hvert fald i Sverige, at "rette mand på rette sted ofte er en kvinde," og det mener jeg også, gælder i dette tilfælde. Jeg ved heldigvis, at jeg har kommissionsformandens støtte, når jeg siger, at den kommende procedure naturligvis er meget vigtig set fra en demokratisk synsvinkel. Det er også medlemsstaternes lejlighed til at vise, at de mener, hvad de siger om dette, og at de faktisk har kompetente, dygtige kandidater, der er kvinder, og som de er villige til at nominere.

Ellers vil de af os, der udgør flertallet af EU's befolkning, blive et mindretal, når det handler om træffe demokratiske beslutninger. Som Václav Havel har skrevet og sagt mange gange, er demokrati ikke noget, der én gang for alle uigenkaldeligt er faldet ned fra himlen. Demokrati er noget, der skal vedligeholdes og konstant kæmpes for igen og igen. Vi har naturligvis arbejdet tæt sammen med det svenske formandskab, og jeg vil gerne endnu en gang på både egne og Kommissionens vegne takke for det hårde arbejde, som jeg ved, det svenske formandskab har udført, herunder som forberedelse til det, der nu skal gennemføres.

Som hr. Barroso sagde tidligere, har Kommissionen i dag taget en beslutning om de første tiltag, som vi vil være ansvarlige for, nemlig borgerinitiativet. Vi vil begynde med en bred høringsrunde, og i den forbindelse vil vi offentliggøre en grønbog med 10 spørgsmål. Hvis vi kan få rigeligt med svar inden udgangen af januar, håber vi, at vi efter en hurtig debat, også her i Parlamentet, kan have det nye borgerinitiativ på plads og klar til indførelse inden udgangen af næste år. Det er naturligvis et godt eksempel på, hvordan vi kan bruge de nye afsnit i Lissabontraktaten, og de nye muligheder, den giver borgerne i form af en stærkere stemme og større indflydelse.

Klimaspørgsmålet og klimaforhandlingerne er allerede blevet nævnt af en hel del talere og af Europaministeren. Vores største styrke er naturligvis at tale med én stemme og at fortsætte med at insistere på en stærk og bindende aftale. Vi vil naturligvis kunne se på aftalens form, når vi ved, hvad vores partnere har med til forhandlingerne, hvad angår tilbud og modtilbud. Sluttelig håber jeg, at vi vil fortsætte vores tætte samarbejde om gennemførelsen af Lissabontraktaten. Arbejdet må påbegyndes nu, både her og i Kommissionen, og jeg vil med glæde fremlægge Parlamentets synspunkter om, hvordan Kommissionens arbejde bør tilrettelægges, for hr. Barroso. Lad mig gentage, at vi er traktatens vogtere, og vi vil naturligvis sørge for, at vi overholder traktaten til punkt og prikke.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Gennemførelsen af lovgivningen om handel med emissionskvoter medfører omkostninger, som vil blive fordelt på forskellig vis i det enkelte land i henhold til landets økonomiske model. Nogle lande har allerede en bred vifte af muligheder, som gør dem i stand til at nedbringe udledningen uden væsentlige stigninger i energipriserne. De lande, som endnu er i gang med omstruktureringer i energisektoren, vil på forbrugerniveau mærke konsekvenserne af disse foranstaltninger på en uforholdsmæssig måde, hvad angår deres evne til at betale de omkostninger, der er forbundet med ændringerne. Et land med en stor andel af vindenergi i sin energisammensætning har benyttet sig af muligheden for at investere i vedvarende energikilder, som det tidligere har udviklet og i den forbindelse forårsagede forurening. Et land, som på den anden side stadig i vid udstrækning er afhængig af kulbaseret energiproduktion, står over for at skulle løse en teknologisk udfordring samtidig med, at det skal nedbringe sin udledning af forurenende stoffer. De østeuropæiske lande befinder sig i sidstnævnte situation. Jeg mener derfor, at der i beslutningen om finansieringen af kampen mod klimaændringer skal tages højde for denne faktor, og at de

lande, der er tiltrådt EU ved de seneste udvidelser, skal fritages for at betale visse afgifter, som kunne pålægge disse økonomier urimeligt store byrder.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Det Europæiske Råd er i øjeblikket særlig optaget af EU's økonomiske og finansielle situation. Den globale finanskrisen har ramt de europæiske lande, borgere og virksomheder ekstremt hårdt. Da arbejdsløshedssituationen i Europa forventes at blive forværret yderligere, skal der gøres en løbende indsats for at skabe dynamiske arbejdsmarkedspolitikker. Kommissionen forudser en samlet ledighedsprocent på 10,25 % i de 27 medlemsstater. Rådet og Kommissionen skal fortsætte deres indsats for at udvikle genoprettelsesstrategier i samarbejde med Parlamentet og medlemsstaterne ved at gennemføre den europæiske økonomiske genopretningsplan.

Der skal i forbindelse med fastsættelsen af frister for regeringernes afvikling af deres krisestrategier tages hensyn til den enkelte medlemsstats specifikke situation og indsats. I Rumæniens tilfælde skal aftalerne med EU og Den Internationale Valutafond efter planen dække 2009 og 2010. Enhver afbrydelse af denne finansielle støtte vil derfor gribe forstyrrende ind i det kriseprogram, som Rumænien har iværksat. Det er beklageligt, at den ustabilitet, der er opstået som følge af blokeringen af det parlamentariske flertal i Rumænien (PSD (det Socialdemokratiske parti) + PC (det Konservative parti), PNL (det Nationalliberale parti) og UDMR (Demokratisk Forening af Ungarere i Rumænien)), sår tvivl om modtagelsen af tredje rate fra IMF.

Dominique Baudis (PPE), *skriftlig*. – (FR) Efter forhandlingerne på Det Europæiske Råd den 29. og 30. oktober og den tjekkiske forfatningsdomstols afgørelse af 3. november undertegnede Tjekkiets præsident, Václav Klaus, Lissabontraktaten.

Traktaten vil nu kunne træde i kraft og forsyne institutionerne med en højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og en fast formand for Rådet, som vælges for to og et halvt år. Den nye Kommissions sammensætning er ligesom valget af de personer, der skal varetage posterne som fast formand for Rådet og højtstående repræsentant for udenrigsanliggender, helt afgørende.

Valget af den faste formand for Rådet er afgørende, eftersom han eller hun vil repræsentere EU i to og et halvt år. I en globaliseringstid med magtkampe mellem kontinenterne har valget af den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender desuden ualmindelig stor strategisk betydning.

Den 19. november afholdes et ekstraordinært møde i Det Europæiske Råd, hvor udnævnelserne skal drøftes. Vi befinder os ved et vendepunkt i europæisk historie. De valg, som stats- og regeringscheferne træffer, vil vise, hvad det er for et Europa, de ønsker i fremtiden. De skal derfor være ambitiøse, for Europa skal være dynamisk, proaktivt, effektivt og politisk, hvis vi fortsat ønsker at skabe fremskridt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg glæder mig over, at EU's stats- og regeringschefer på Det Europæiske Råd i sidste måned viste tydelig vilje til at gå forrest i kampen mod klimaændringer.

De europæiske ledere har erkendt, at de samlede omkostninger til afhjælpning og tilpasning i udviklingslandene i 2020 kan løbe op i 100 mia. EUR årligt. EU har styrket sin forhandlingssituation ved at nå til enighed om den finansiering, der er påkrævet for at hjælpe udviklingslandene og i særdeleshed de fattigste lande. Det bekymrer mig imidlertid, at der ikke er truffet nogen klar beslutning vedrørende EU's bidrag og den enkelte medlemsstats andel af den samlede byrde under hensyntagen til det enkelte lands evne til at betale. For at topmødet i København kan blive en succes, er det afgørende, at der findes en politisk aftale, som i videre udstrækning afklarer de vigtigste spørgsmål, især med hensyn til de forpligtelser, som alle de involverede parter skal påtage sig.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det er endnu engang ikke lykkedes vores europæiske ledere at løse hårdknuden i forhandlingerne op til klimakonferencen i København. Dette topmøde blev i medierne udlagt som en succes, selv om vi i virkeligheden ikke fik andet end en gang varm luft. Vores europæiske ledere havde chancen for at give udviklingslandene et rimeligt og troværdigt tilbud om at finansiere omkostningerne til klimaændringerne, som går hårdest ud over disse lande, men som er forårsaget af os i de udviklede lande. Topmødet levede ikke op til den standard, som Parlamentets Udvalg om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer og sikkerhed og civilsamfund rundt om i verden havde sat. Vi krævede et tilsagn om mindst 30 mia. EUR fra EU og – hvilket er afgørende – et klart løfte om, at der bliver tale om nye midler ud over den eksisterende udviklingsstøtte til tredjelande.

København eller ej, klimaændringerne vil være på dagsordenen i årtier fremover. De er foreløbig den største udfordring for det 21. århundrede. Vi skal nå frem til en juridisk bindende aftale i København, og vi har i den forbindelse brug for ægte politisk mod og mindre snak fra vores europæiske lederes side.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) På et tidspunkt, hvor det omsider er lykkedes EU at løse sin traktatkrise, og de 27 medlemsstater langt om længe har ratificeret Lissabontraktaten, glæder det mig, at vi nu har en ny retlig og institutionel ramme, der vil gøre det muligt at tilpasse EU's funktionsmåde efter EU's aktuelle størrelse gennem en styrkelse af Parlamentets beføjelser og ved at lægge særlig vægt på de nationale parlamenters rolle i forhold til den europæiske integration.

Det er det øjeblik, som vi har ventet på, og med godkendelsen af Lissabontraktaten har EU nu i kraft af sin nye institutionelle ramme mulighed for at engagere sig i de vigtige opgaver, som EU skal udføre i den nærmeste fremtid. Jeg må i den forbindelse påpege forventningerne til EU med hensyn til at bekæmpe krisen, sætte gang i økonomien, styrke markedstilliden og i særdeleshed forbedre beskæftigelsen i Europa. Nu, hvor vi ser spæde tegn på et økonomisk opsving, skal vi koncentrere vores indsats om dels at få gang i den europæiske økonomi og lægge særlig vægt på den primære og sekundære sektor – navnlig landbruget – som har været hårdt ramt af krisen, og dels at skabe en europæisk tilsynsstruktur.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Endnu engang var den vigtigste opgave på Det Europæiske Råd beklageligvis at vedtage betingelser, der garanterer den såkaldte Lissabontraktats ikrafttræden ved udgangen af 2009, med andre ord at vedtage holdninger, der kan sikre en hurtig ratificering i Tjekkiet. Det, som de europæiske ledere er mest optaget af, er de institutionelle spørgsmål, der vil gøre det muligt at fremskynde EU's kapitalistiske, føderalistiske og militaristiske integration.

Spørgsmål om den økonomiske, finansielle og sociale krise kom derfor i baggrunden. De små fremskridt, der blev gjort, var helt klart resultatet af et stort pres fra store sektorer i adskillige medlemsstater, hvilket mælkekrisen er et eksempel på. Selv her gik Rådet dog kun så langt som at hæve budgettet for 2010 med sølle 280 mio. EUR.

De forslag, som Kommissionen netop har fremsat som opfølgning på Rådets retningslinjer, er imidlertid meget bekymrende, både med hensyn til det uforholdsmæssigt store underskud og meddelelsen om at ville hæve pensionsalderen. I stedet for at finde en løsning på de alvorlige sociale problemer med fattigdom og arbejdsløshed foreslår de foranstaltninger, der vil forværre den sociale situation og de iøjnefaldende uligheder, der allerede eksisterer.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Rådsmødet var afgørende for EU, for på mødet blev den sidste forhindring for Lissabontraktatens ikrafttræden fjernet. Jeg advarer imidlertid alle om ikke at betragte dette som et resultat i sig selv. Vi er kun halvvejs og skal nu vænne os til den nye institutionelle ramme. Parlamentet er tilpasningsmæssigt godt på vej, for det har allerede arbejdet med sin forretningsorden og drøftet indførelsen af nye institutioner, bl.a. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Det næste skridt er at sammensætte en Kommission, der viser lederskab og afspejler vores værdier. Jeg opfordrer derfor medlemsstaterne til at udnævne kompetente og kvalificerede personer og gøre en indsats for at sikre en balance mellem kønnene i Kommissionen. Vi er ligeledes nødt til at vælge topledere hurtigst muligt og ikke spille tiden. Der er ikke tid til svage politikere. Hvis vi betragter os selv som formidlere af universelle værdier, har vi behov for ledere nu, som er i stand til at repræsentere dem på troværdig vis – eksempelvis i København, hvor lande vil drøfte menneskehedens nære fremtid, og hvor Europa får behov for alt sit talent, ansvarlighed og storsind for at nå frem til en aftale.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig først og fremmest over Tjekkiets ratificering af Lissabontraktaten. Lissabontraktatens ikrafttræden den 1. december og de nye interinstitutionelle forbindelser, som den skaber, vil gøre EU's repræsentanter i stand til på mere effektiv vis at tage hånd om eftervirkningerne af den økonomiske og finansielle krise og klimaforhandlingerne i København. Tegnene på økonomisk opsving behøver ikke at være ensbetydende med en øjeblikkelig afvikling af støttopolitikkerne, da dette kunne have en negativ indvirkning på økonomien på lang sigt. Jeg håber desuden, at medlemsstaterne når til enighed om at udvikle en koordineret strategi for afvikling af hjælpeforanstaltningerne, når det rette tidspunkt kommer. Vi forventer også en fremtidig aftale om en pakke med forslag til en ny finansiel tilsynsstruktur i EU. Sidst, men ikke mindst, må vi ikke glemme, at de europæiske borgere nu i endnu højere grad vil se frem mod et samlet Europa og forvente, at EU forbedrer beskæftigelsessituationen i de kommende år. De europæiske institutioner skal derfor hurtigst muligt fremme nye dynamiske arbejdsmarkedspolitikker.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne give udtryk for min støtte til Kommissionens og Det Europæiske Råds holdninger, som er fremhævet i de forelagte dokumenter. Klimakonferencen i København nærmer sig, og EU skal spille en afgørende rolle i forhandlingerne om en omfattende og ambitiøs global aftale til bekæmpelse af klimaændringer.

I Det Europæiske Råds konklusioner nævnes den finansiering, der er behov for på såvel globalt plan som på EU-plan til bekæmpelse af klimaændringernes negative virkninger, bl.a. tørke, brande og oversvømmelser, som hvert år kræver utrolig mange ofre og medfører meget store tab.

Jeg mener, at EU så konsekvent som muligt skal yde finansiel støtte til de foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer på områder som kunstvanding, bygning af dæmninger, skovplantning og fremme af produktion af vedvarende energi, bl.a. sol- og vindenergi, biobrændsel og vandkraft. Vi har også bemærket et stort behov for finansiel støtte fra EU på lokalt myndighedsniveau og på privat plan, hvor der mangler de fornødne midler til at gøre bygninger mere energieffektive. EU skal fortsat lægge større vægt på dette aspekt, så borgerne forbliver omdrejningspunktet for de europæiske politikker.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Det, der skete for få dage siden på Det Europæiske Råds topmøde, er skandaløst og får enhver tro på det værdifællesskab, som EU så ofte fremhæver, til at vakle. EU ønskede for enhver pris at få præsident Klaus til at skrive under, selv ved indirekte at billige historisk uretfærdighed. Frem til 1947 blev omkring 2,9 mio. mennesker på grundlag af Benešdekreterne erklæret for statsfjender og fordrevet alene på grund af deres nationalitet. Omkring 230 000 mennesker led som følge heraf en tragisk død. Dekreterne dømmer ikke folk på grundlag af specifikke forbrydelser, som de har begået. Udgangspunktet er ene og alene etnisk oprindelse. Vi ville i dag kalde det etnisk udrensning, noget, som alle medlemsstater åbenlyst burde tage afstand fra. Den juridiske side af sagen er, at de fordrevne blev nægtet retten til uskyldsformodning, en behørig rettergang og passende erstatning for ekspropriering. Felix Ermacora, professor i folkeret og tidligere FN-rapportør, nåede i sin juridiske rapport fra 1991 endog frem til den konklusion, at fordrielsen var det samme som folkedrab. På trods af alt dette og uden nogen objektiv begrundelse blev præsident Klaus sikret en undtagelse fra gennemførelsen af EU's charter om grundlæggende rettigheder. Denne "fodnote" vil imidlertid ikke træde i kraft, før Island eller Kroatien ratificerer traktaten. Det giver mulighed for at fremsætte erstatningskrav i den mellemliggende periode.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) EU's ensidige tiltag er ikke tilstrækkelige, selv om EU går forrest i kampen mod klimaændringer.

Det bliver ikke muligt at indgå en global aftale om begrænsning af og tilpasning til virkningerne af klimaændringerne uden at inddrage udviklingslandene, især de mest udviklede af dem. Virkningerne af klimaændringerne har allerede konsekvenser for udviklingen i disse lande: tørke, oversvømmelser, naturkatastrofer, ørkendannelse og alle de økonomiske og sociale følger heraf.

Enhver indsats for at begrænse virkningerne og tilpasse sig situationen kræver en effektiv mekanisme til registrering, indberetning og kontrol af udviklingen samt en fond med offentlige og private midler, der forvaltes på behørig vis.

Denne kombinerede indsats vil være med til at sikre opnåelsen af målene for nedbringelse af udledningen af drivhusgasser og for udvikling af en bæredygtig økonomi og grøn beskæftigelse.

Joanna Senyszyn (S&D), *skriftlig*. – (PL) Hr. Barroso vil om kort tid tildele de nye kommissærer deres politiske porteføljer. Jeg håber ikke, at han vil begå en grov fejl, sådan som han gjorde i sidste valgperiode, hvor han til posten som kommissær for retlige anliggender foreslog en kandidat med en mentalitet fra det 19. århundrede, en katolsk fundamentalist, mandschauvinist og homofob. Parlamentet tillod dengang ikke, at Kommissionen blev kompromitteret på den måde. Jeg har tiltro til, at Parlamentet ikke vil være nødt til at gribe ind igen.

Porteføljerne bør i overensstemmelse med hr. Barrosos udmeldinger tildeles under fastholdelse af det gyldne princip om balance. Kommissionen bør afgjort være mere socialt orienteret, og kommissærerne bør være kompetente. Hr. Barroso behøver ikke bekymre sig om genvalg nu, så han kan koncentrere sig om håndteringen af krisen og de sociale aspekter af hans program. Det er i den henseende vigtigt at betro de økonomiske og sociale politikområder til kommissærer fra den socialistiske fløj.

Hvis der ikke sikres en balance mellem kønnene i Kommissionen, vil det være et tegn på, at der ikke er ægte lighed. Det er på høje tid, at det fortsat uopfyldte ideal om lighed mellem mænd og kvinder bliver en praktisk realitet. Det er mænd, som er blevet udnævnt til de højeste poster i EU (formanden for Parlamentet og formanden for Kommissionen). Det er desværre åbenlyst med til at fremme forskelsbehandling af kvinder. Det er på tide at ændre dette og omsider indføre et reelt forbud mod al forskelsbehandling i EU-retten. Tiden er inde til kvinder! Det vil være let at finde egnede kandidater blandt de 250 mio. dynamiske, modige og stærke kvindelige EU-borgere, og det gælder også kvindelige kandidater til posten som fast formand for Det Europæiske Råd og posten som højststående repræsentant for den fælles udenrigspolitik.

16. Topmøde EU-Rusland den 18. november 2009 i Stockholm (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om topmødet EU-Rusland den 18. november 2009 i Stockholm.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Som De netop sagde, finder topmødet mellem EU og Rusland sted i Stockholm den 18. november. Det er en god lejlighed for EU til at evaluere forbindelserne mellem os og Rusland. Jeg ved, at mange af medlemmerne i Parlamentet følger udviklingen i Rusland meget nøje. Jeg vil derfor gerne fremlægge de hovedspørgsmål, som vi agter at drøfte under topmødet, og jeg er sikker på, at kommissæren vil bidrage med yderligere oplysninger om de områder, som vedrører Kommissionens ansvarsområde.

Vi ønsker selvfølgelig generelt at bruge topmødet til at udvikle det strategiske partnerskab mellem EU og Rusland. Vi har på alle områder meget at vinde ved et samarbejde med Rusland. Vi har behov for Rusland, hvis vi effektivt skal kunne tage hånd om de globale udfordringer. Vi må imidlertid også gøre det klart over for Rusland, at vores partnerskab skal bygge på respekten for en fælles forpligtelse og fælles værdier. Det betyder respekt for menneskerettigheder, demokrati og retsstaten. Topmødet vil give os mulighed for at lægge pres på Rusland for at få landet til at opfylde sine indgåede forpligtelser på disse og også andre områder.

Et af de vigtigste spørgsmål bliver klimaændringer. Rådet vil fremhæve, at det tætte samarbejde mellem EU og Rusland er vigtigt, hvis vi skal kunne opnå et resultat i København. Rusland bør afgive løfter om håndgribelige og sammenlignelige reduktioner af sin udledning af drivhusgasser, svarende til målet om 2 °C, som G8 blev enige om i L'Aquila.

Energispørgsmålet har forbindelse hertil – det er et spørgsmål om energieffektivitet og energiforsynings sikkerhed. Med hensyn til Ruslands stilling som EU's vigtigste energipartner vil topmødet give os lejlighed til at understrege behovet for at genoprette tilliden til og gennemsigtigheden i forbindelserne mellem EU og Rusland på energiområdet. Vi vil også give udtryk for vores skuffelse over Ruslands nylige udtræden af energichartertraktaten.

Vi håber, at topmødet vil resultere i indførelsen og godkendelsen af et mere effektivt system for hurtig varslings. Dette bør følges op af klare garantier fra Rusland og fra andre relevante tredjelande om, at der ikke vil ske en begrænsning eller indstilling af transit eller eksport af gas til EU i tilfælde af fremtidige energikonflikter.

Vi vil naturligvis drøfte den økonomiske og finansielle krise. Rådet ønsker, at vi på topmødet indgår en aftale om behovet for en løbende og koordineret indsats som reaktion på krisen, og bekræfter, at vi vil stå fast på, at vores økonomier skal være åbne, og at det er nødvendigt at undgå protektionistiske tiltag. Topmødet vil også give os mulighed for at vurdere fremskridtene i vores arbejde med de fire fælles rum. Vi vil benytte lejligheden til at understrege betydningen af at skabe fremskridt på de områder, hvor der er behov for det, eller hvor der er opstået problemer.

Ruslands ændrede holdning til Verdenshandelsorganisationen har skabt en ny situation, som vi er i gang med at analysere. Forsinkelser i Ruslands tiltrædelse af WTO vil påvirke vores bilaterale forbindelser, herunder forhandlingerne om en ny aftale mellem EU og Rusland. Vi vil fastholde vores opbakning til Ruslands tiltrædelse af WTO, som er vigtig i forhold til Ruslands integration i verdensøkonomien.

Vi skal i mellemtiden gøre noget ved de øvrige handelsrelaterede og økonomiske problemer, f.eks. de sibiriske overflyvningsafgifter, grænseforanstaltninger, som vanskeliggør indførslen af erhvervskøretøjer til Rusland, diskriminerende vejafgifter, planer om at begrænse indførslen af containere, der fragtes med lastbil, eksportafgifter på træ og de protektionistiske tiltag, som Rusland for nylig har iværksat.

Jeg er fuldstændig klar over, at Parlamentet er meget bekymret over menneskerettighedssituationen i Rusland. Det fremgår navnlig af Deres beslutning om at tildele dette års Sakharovpris til menneskerettighedsforkæmpere i Rusland. Det svenske formandskab deler Deres bekymring, og vi vil sørge for, at menneskerettighedsspørgsmål får en fremtrædende plads i forhandlingerne på topmødet. Vi bifalder naturligvis præsident Medvedevs udtalelse om menneskerettigheder, demokrati og retsstat, men den skal følges op af konkrete tiltag. Menneskerettighedssituationen i Rusland er foruroligende. Vi vil især fremhæve de allerseneste begivenheder i Nordkaukasus, som har været skueplads for vold mod menneskerettighedsforkæmpere, kriminalitetsbekæmpende medarbejdere, myndighedspersoner og befolkningen generelt. Det er især bekymrende, at menneskerettighedsforkæmpere og journalister er blevet dræbt, ikke kun i Nordkaukasus, men også i Rusland som helhed. Vi vil derfor på ny fremsætte vores appel til Rusland om at gøre sit yderste

for at sikre, at menneskerettighedsforkæmpere kan udføre deres arbejde uden at skulle leve i frygt for vold, chikane eller trusler.

Vi vil med hensyn til udenrigspolitik og sikkerhedsspørgsmål understrege betydningen af at fastholde og forbedre dialogen om vores fælles umiddelbare nærområde. Vi er nødt til at samarbejde med Rusland, hvis vi skal kunne skabe fremskridt og opnå en fredelig løsning af langvarige konflikter. Vi vil naturligvis ikke fravige vores grundlæggende principper.

Vi vil tage spørgsmålet om Georgien op og gentage, at Rusland skal leve fuldt op til sine forpligtelser i den sekspunktsplan, som blev vedtaget den 12. august, og efterfølgende aftalen af 8. september 2008. Vi skal også genskabe den fornødne tillid med hensyn til Akhgori, Øvre Kodori og kontrolposten i Perevi. Vi vil også opfordre Rusland til at bruge sin indflydelse til at sikre EU's observatørmission adgang til de georgiske områder af Sydossetien og Abkhasien i overensstemmelse med missionens landsdækkende mandat. Topmødet vil også give os mulighed for at vurdere de fremskridt, der blev gjort ved Genèveforhandlingerne, og vi forventer i den forbindelse, at Rusland fastholder sit engagement.

Vi er klar over, at vi er nødt til at samarbejde med Rusland i forbindelse med de såkaldte fastlåste konflikter i Transnistrien og Nagorno-Karabakh. Vi vil understrege betydningen af fortsat at anvende konfliktløsningsmekanismerne, dvs. Minskgruppen og "5+2"-partsforhandlinger i Transnistrien.

Ruslands aktive indsats for at fremme dialogen mellem Armeniens og Aserbajdsjans præsident i sagen om Nagorno-Karabakh hilses naturligvis velkommen. Vi vil over for Rusland imidlertid også påpege vigtigheden af at inddrage Minskgruppen i alle dele af processen. EU er parat til at involvere sig i og støtte Minskprocessen, bl.a. gennem tillidsskabende foranstaltninger. Der bør på topmødet bakkes op om ratificeringen og gennemførelsen af de nye protokoller mellem Armenien og Tyrkiet. Andre spørgsmål på dette område vedrører det euroatlantiske sikkerhedspartnerskab og det østlige partnerskab.

Vi vil med hensyn til den euroatlantiske sikkerhed opfordre Rusland til at deltage aktivt i Korfuprocessen forud for vedtagelsen af en fremsynet beslutning i Athen. På topmødet bør vi bede Rusland om at bekræfte, at landet støtter processens grundlæggende principper, dvs. fuld respekt for og gennemførelse af OSCE's regelsæt, at OSCE er det primære debatforum i forbindelse med Korfuprocessen, og at alle aspekter af den overordnede sikkerhedsstrategi bør håndteres på en afbalanceret måde.

Vi er fra EU's side villige til at informere Rusland om enhver udvikling i det østlige partnerskab og gentager, at tredjelande vurderet ud fra den konkrete sag kan få lov til at deltage i overensstemmelse med fælleserklæringen fra Prag fra maj 2009. Topmødet vil også give os lejlighed til at tage en række internationale og regionale spørgsmål op. Jeg mener, at det er yderst sandsynligt, at spørgsmål vedrørende Iran, Afghanistan/Pakistan, Sydkaukasus og naturligvis Mellemøsten vil blive taget op.

Jeg har talt temmelig længe, men jeg ved, at dette spørgsmål ligger Dem meget på sinde. Det er et vigtigt topmøde med mange punkter på dagsordenen, og jeg ser frem til at høre Deres synspunkter og forslag under de sidste forberedelser forud for dette møde.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! For præcis et år siden evaluerede vi forbindelserne mellem EU og Rusland og besluttede, at EU – trods vores store uenighed med Rusland om konflikten i Georgien – skulle fortsætte samarbejdet med vores store nabo, herunder forhandlingerne om den nye aftale. Vi konkluderede også, at vi skulle basere vores forbindelser på vurderingen af vores egen interesse. På topmødet i Stockholm i næste uge vil der derfor – som det allerede er blevet sagt – blive fokuseret på områder, hvor der er en gensidig interesse, f.eks. klimaændringer, energi og den globale økonomiske krise.

Finanskrisen har ramt Rusland hårdt, og det er netop på den type politikområder, at EU også har en klar interesse i at finde en fælles politisk tilgang. G20-forpligtelserne var et vigtigt skridt i den rigtige retning. Jeg mener, at det er vigtigt, at alle partnere nu overholder dem. Det er også afgørende, at Rusland ikke falder for protektionistiske fristelser. Europæiske virksomheder er allerede i dag ramt af en tilbøjelighed til at indføre protektionistiske tiltag.

Vi mener helt klart, at den bedste vej frem er at samarbejde inden for en regelbaseret, multilateral ramme. Topmødet giver lejlighed til igen at understrege betydningen af Ruslands tiltrædelse af WTO. Ruslands hensigt om at fuldføre forhandlingerne sideløbende med Belarus og Kasakhstan, med hvem landet planlægger at oprette en toldunion, efterlader stadig mange ubesvarede spørgsmål. Vi håber samtidig at få en bedre forståelse af Ruslands nye tilgang på topmødet. Det er ikke mindst vigtigt i forbindelse med de igangværende

forhandlinger om den nye aftale, som afholdes af Kommissionen. Aftalen skal indeholde klare og juridisk bindende bestemmelser om handel og investeringer og også om energi.

Topmødet bør desuden skabe fuldstændig klarhed over betingelserne for bilateral handel fra 1. januar 2010 og frem i henhold til toldunionens nye ordning for fælles told udadtil.

Går vi over til klimaændringer, så har min kollega allerede sagt, at topmødet bør understrege den hovedrolle, som Rusland og EU sammen kan spille i forhold til at opnå resultater på klimakonferencen i København. Rusland vil kunne yde et meget betragteligt bidrag i lyset af landets enorme potentiale for at nedbringe udledningen gennem forbedringer af energieffektiviteten. Vi vil derfor opfordre Rusland til at indgå forpligtelser om mere ambitiøse reduktioner af udledningen af drivhusgasser, der svarer til de mål, som vi selv har fastsat i EU.

Med hensyn til energiforsynings sikkerhed fortsætter arbejdet med at forbedre systemet for hurtig varslung. Vi finder Ruslands udtræden af energichartertraktaten (ECT) beklagelig, men vi minder om, at principperne i ECT blev slået fast under Ruslands formandskab for G8, bl.a. i St. Petersburg-erklæringen. Disse principper bør derfor danne grundlag for vores arbejde med energiforsynings sikkerhed i den nye aftale mellem EU og Rusland. Selv om vi bør være parate til at drøfte Ruslands ønske om en bredere debat om den internationale energiforsynings sikkerhedsstruktur, mener jeg, at vi frem for alt har interesse i at fastlægge grundlaget for vores bilaterale energisamarbejde.

Selv om vi arbejder godt sammen med Rusland om mange aspekter af internationale forbindelser, har vi behov for at skabe større fremskridt i vores samarbejde inden for det fælles naboskab. Vi vil derfor fortsat redegøre for vores synspunkt om, at den politiske og økonomiske stabilitet, som fremmes gennem det østlige partnerskab, i sidste ende er i alle parter interesse. Vi vil fortsat tilskynde Rusland til at arbejde konstruktivt for at løse de uafklarede spørgsmål og konflikter, være det i Transnistrien eller i Nagorno-Karabakh, bl.a. også gennem Genèveforhandlingerne.

Præsident Medvedevs forslag om en bredere drøftelse af den euroatlantiske sikkerhed har ført til nye forhandlinger under ledelse af OSCE. Jeg mener, at det nu er vigtigt, at denne debat ikke fjerner vores fokus fra den umiddelbare opgave med at løse de aktuelle fastlåste konflikter. Det strategiske partnerskab mellem EU og Rusland skal – som det blev sagt før – baseres på fælles forpligtelser på menneskerettigheds- og demokratiområdet. Rusland har som medlem af FN, OSCE og Europarådet indgået forpligtelser, og de skal overholdes.

Jeg mener også, at det er afgørende, at vi går videre og samarbejder om alle disse vanskelige spørgsmål. Vi ved, at forbindelserne mellem Rusland og EU er komplekse, men fulde af muligheder og indeholder et kæmpe potentiale. Vi vil derfor fortsætte vores principielle kurs i form af et kritisk, men også konstruktivt engagement med vores nabo i den sikre forvisning om, at Rusland ligeledes er bevidst om sin interesse i at fastholde et reelt strategisk partnerskab med os.

Michael Gahler, for PPE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Det er godt, at der regelmæssigt afholdes et topmøde mellem EU og Rusland, da der naturligvis er meget at drøfte. Blandt de vigtigste emner på den lange dagsorden er den planlagte samarbejdsaftale, sikring af energiforsyningen, Ruslands tiltrædelse af WTO, klimaændringer, situationen i Kaukasus og frem for alt situationen i Rusland i forhold til demokrati og retsstat.

Emner som nedrustning, våbenkontrol og et eventuelt missilskjold er også på dagsordenen. Begge parter står også over for trusler i form af international terrorisme og fundamentalisme. Et land som Iran er en udfordring for både EU og Rusland. Vi er begge med i Mellemøstkvartetten og er sammen med USA forpligtet til at arbejde hen imod en løsning i regionen.

Vi håber, at betingelserne for indførelse af visumfrihed ved rejser mellem EU og Rusland snart vil være til stede. Jeg er sikker på, at uhindret menneskelig kontakt er den bedste måde, hvorpå vi kan give især unge russere et reelt billede af europæernes livsstil og anskuelser og af vores hensigter over for Rusland.

Betingelsen for, at vi kommer igennem denne dagsorden, er efter min opfattelse enighed inden for EU og klare budskaber til verden udenfor. Selv om det er en kliché, har vi alt for ofte oplevet splittelse blandt os selv, eller vi har ladet os blive splittet, på grund af nuanceforskelle. Ingen EU-regering bør i den forbindelse tro, at den på egen hånd kan opnå bedre forhandlingsresultater med Rusland i det lange løb, end vi kan ved hjælp af EU's samlede vægt.

Vi har som værdifællesskab et fælles syn på retsstats- og menneskerettighedssituationen i Rusland, og det bør vi give udtryk for. Det var desværre nødvendigt at tildele Sakharovprisen til en russisk organisation. Jeg vil gerne takke formandskabet for sin klare holdning i den forbindelse.

Da vi er lige afhængige af energiforsyningen, er vi nødt til at sørge for, at trepartsaftalerne mellem Rusland, Ukraine og EU udformes på en sådan måde, at vi undgår et fald i gastrykket i dele af EU hver vinter. I Kaukasus skal vi i fællesskab kræve uhindret adgang for EU's observatører.

Med hensyn til nedrustning og missilskjoldet skal EU gøre sin holdning klar over for Rusland og USA. Hvis vi formår alt det, vil Rusland tage os alvorligt, og vi vil kunne leve side om side i fordragelighed.

Adrian Severin, for S&D-Gruppen. – (EN) Fru formand! Forhandlinger om Rusland deler os meget ofte i ideologer og pragmatikere, konfliktmæglere og konfrontationssøgende geostrateger, koldkrigsveteraner og nyutilitaristiske opportuniste. Jeg tror, at det er på høje tid, at vi bevæger os væk fra disse dilemmafyldte dualismer og giver klart udtryk for vores ønske om at tage del i en konstruktiv og effektiv dialog med Rusland.

For mig at se bør vi ud fra et strategisk synspunkt altid udvise beslutsomhed, men ud fra et taktisk synspunkt udvise fleksibilitet i vores forhold til Rusland. Vi bør altid forsvare vores værdier og interesser, men vi bør også vise forståelse og respekt for Ruslands ambitioner og interesser.

Det er det eneste grundlag, hvorpå vi kan skabe troværdighed og gensidig tillid og finde løsninger, som er effektive og acceptable for begge parter.

Vi skal mere konkret omdanne vores østlige naboregion fra et område med rivalisering til et område med fælles strategier og fælles projekter. En fælles strategi for Sortehavsområdet kunne givetvis langsomt styrke vores synergi og give vores nuværende tilgang større substans.

Vi skal i den forbindelse gribe spørgsmålet om fastlåste konflikter an på en meget fair og åben måde og lade tabuer ude af betragtning i forsøget på at finde løsninger på et pragmatisk grundlag.

Vi skal også hjælpe Rusland med at opfylde landets konkrete behov for at undgå at blive fanget i en eventuel olie- og gasafhængighed, og samtidig skal vi selv opnå uafhængighed ud fra et energimæssigt synspunkt.

Vi skal finde på noget mere opfindsomt for at nå frem til et egentligt samarbejde, et teknologisk samarbejde og et samarbejde om udnyttelse, der åbner markederne på energiområdet.

Vi skal sammen med Rusland se frem mod en ny global sikkerhedsordning eller -aftale. Jeg mener ikke, at Medvedevs initiativ bør afvises med det samme. Nogle tror, at der er en dagsorden bag dette initiativ, som vi ikke kan acceptere. Andre tror ikke, at der er nogen dagsorden, og at det blot er en test af vores reaktion. Uanset hvad der ligger bag, er vores nuværende sikkerhedsordninger forankret i forskellige tidsperioder, og vi er nødt til at ajourføre dem. Vi skal se på, hvad der stadig er relevant, og vi skal tilføje ordningerne noget nyt.

Mit sidste punkt er, at vi skal drage fordel af de nye transatlantiske forbindelser og måske indlede en trepartsdialog mellem Rusland, USA og Europa. Vi er også nødt til at overveje en sådan trepartsstrategi for i det mindste at sikre, at Rusland og USA ikke indgår aftaler uden om os.

Kristiina Ojuland, for ALDE-Gruppen. – (ET) Fru formand, mine damer og herrer, fru Ferrero-Waldner! Jeg taler på vegne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, og jeg vil gerne tydeligt understrege, at et godt naboskab og gensidigt fordelagtige forbindelser mellem EU og Rusland er meget vigtigt. Sådanne forbindelser forudsætter imidlertid god vilje fra begge sider, hvilket præsident Havel også var inde på i sin tale i eftermiddags.

Vi ved alle, at Rusland altid har sat stor pris på stærke partnere, og dagens forberedelse af det topmøde, der finder sted om en uges tid, viser faktisk, at hvis vi vil, kan vi i EU tale med én stemme. Det er meget vigtigt – hvilket bestemt også fremgår af den beslutning, som vi har udarbejdet – og når jeg lytter til Rådet og repræsentanterne fra Kommissionen, har jeg en rigtig god fornemmelse omkring det. Det siger desuden sig selv, at ratificeringen af Lissabontraktaten skaber et større og bredere grundlag herfor.

Lad os imidlertid nu se situationen ud fra Ruslands synsvinkel. Rusland har faktisk en virkelig god mulighed for i næste uge at vise oprigtig interesse i at samarbejde med os, hvad enten det drejer sig om energiforsyningsikkerhed, forberedelsen af en ny rammeaftale mellem EU og Rusland eller f.eks. retningslinjer for adfærd og Ruslands overvejelser om at tiltræde WTO. Det er rigtigt, at der i øjeblikket er nogle ambivalente synspunkter, eftersom præsident Medvedev og premierminister Putin har sendt forskellige signaler. Jeg håber

meget, at EU i næste uge vil få en vis klarhed over, hvilken kurs Rusland vil vælge med hensyn til WTO. EU bør efter min mening helt bestemt støtte Rusland i dets tilnærmelse til WTO.

Et meget vigtigt område, hvor Rusland kan vise sin samarbejdsvilje, er helt klart i samarbejdet om og opnåelsen af en klimaaftale. Det er noget meget håndgribeligt og nært forestående – klimatopmødet i København finder sted i december – og det er vitterlig et spørgsmål, der bør gøre os i stand til at vurdere, om dette samarbejde mellem EU og Rusland er muligt eller ej.

Det er i løbet af det seneste år meget ofte blevet sagt, at forbindelserne mellem EU og Rusland bør være mere pragmatiske. Jeg har dog allerede hørt folk sætte spørgsmålstegn ved dette, altså om EU ganske enkelt vil tilsidesætte menneskerettigheder, grundlæggende værdier og demokratispørgsmålet. Det mener jeg under ingen omstændigheder, at vi bør gøre, for hvis vi gjorde det, ville vi underminere vores egne værdier fuldstændig og EU som helhed. At tale om menneskerettigheder er på ingen måde at plage Rusland eller at trænge russerne op i et hjørne eller belære dem. At tale om menneskerettigheder er først og fremmest et spørgsmål om at passe på de mennesker, der bor i Rusland, dvs. beskytte almindelige borgere.

Der driver faktisk i øjeblikket atter sorte skyer i retning af Moskva på menneskerettighedsområdet, for – som De hørte i går – har forfatningsdomstolen drøftet en eventuel genindførelse af dødsstraf fra næste år, og for liberale er det bestemt et meget alvorligt emne. Jeg kan ikke sige mere om det her, men hvad konflikterne angår, agter vi at drøfte dem, og vi bør så afgjort drøfte dem.

Werner Schulz, for Vets/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! I år fejrer vi 20-året for murens fald og den fredelige revolution, men 1989 var også det år, hvor Andrej Sakharov, som spillede en betydelig rolle for Østblokkens totalitære systems sammenbrud, døde. Andrej Sakharov efterlod os også det råd at være opmærksom på, at hans land har behov for forståelse og pres – empatisk pres. Jeg ville imidlertid ikke oversætte ordet "davlenie" med "pres" i vore dage, men snarere med "empatisk støtte" og vel at mærke empatisk støtte på alle områder, hvor Rusland bevæger sig i retning af en modernisering, og hvor tegn på en social markedsøkonomi, demokrati og retsstat begynder at vise sig.

Ruslands præsident Medvedev gav for nylig udtryk for sin bekymring over stagnationen og problemerne i sit land og efterlyste støtte til sin reformindsats. Vi skal yde sådan støtte, hvis der er tale om en oprigtig opfordring. Det drejer sig bl.a. om Ruslands indførelse af internationale regelsæt som WTO-aftaler og energichartret. Vi skal derfor ikke skabe unødige hindringer. Rusland er også nødt til at erkende, at landet ikke kan håndtere denne krise alene.

Som Václav Havel imidlertid sagde tidligere i dag, forudsætter et partnerskab også, at vi fortæller hinanden hele sandheden. Jeg vil derfor gerne sige følgende: Når der forekommer valgsvindel, begynder selv idéen om såkaldt styret demokrati at skabe kynisme, og derfor er valgobservation ekstremt vigtig. Når kritiske journalister myrdes, dør sandheden også. Vi skaber ikke fremskridt med vores "forandring gennem handel"-strategi. Vi skal i stedet bygge vores forbindelser med Rusland på et solidt værdigrundlag.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! ECR-Gruppen accepterer, at Rusland er en vigtig økonomisk partner og en global diplomatisk sværvægt, men denne stilling indebærer flere ansvar. Det første sådanne ansvar er at respektere den territoriale integritet i nabolande som Ukraine og Georgien og gå bort fra det krænkende princip om Ruslands "nære udland".

Rusland skal også tage konkrete skridt til at beskytte menneskerettighederne og retsstaten i lyset af antallet af uopklarede mord på journalister og menneskerettighedsaktivister. At Sakharovprisen blev tildelt menneskerettighedsgruppen Memorial viser præcis, hvor alvorligt vi i Parlamentet ser på dette spørgsmål.

Rusland skal også samarbejde for at forhindre spredningen af atomvåben, særlig til Iran, og kan vise solidaritet med Vesten over for dette farlige regime ved ikke sælge missilsystemet S-300 til Iran.

Den stadig mere udbredte nostalgi over for Sovjetunionen og Stalin er også meget bekymrende.

Endelig må Rusland, nu hvor vinteren nærmer sig, ikke endnu engang få lov til at bruge sit reelle monopol på gasforsyning til Europa som et diplomatisk våben. EU's indsats for at sprede energikilderne og -forsyningen i henhold til en fælles politik for ekstern energiforsyningsikkerhed må helt klart styrke vores stilling, når vi sidder ved forhandlingsbordet med Rusland.

Vladimír Remek, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg kan ikke forestille mig, at EU's repræsentanter på grundlag af den beslutning, som Parlamentet har udarbejdet, vil kunne opnå et resultat i Stockholm. Hvis den russiske delegation har en lignende henstilling i ryggen, er topmødet dømt til at slå fejl. Ønsker vi, at forhandlingerne skal fremme samarbejdet mellem EU og Rusland? Selvfølgelig gør vi det! I dokumentet beskrives Rusland ofte som en vigtig partner for EU. Næsten alt kommer imidlertid til udtryk i form af krav og betingelser snarere end forslag. Ansvar for en succesfuld klimakonference i København lægges eksempelvis over på Rusland. Det var ikke desto mindre Rusland, der reddede Kyoto-protokollen, mens USA afviste at ratificere den. Blandt de urealistiske forventninger til Rusland er også kravet om, at landet får styr på mediefriheden. Situationen er bestemt ikke ideel, men under den seneste mødeperiode besluttede vi imidlertid i Italiens tilfælde, at dette var et internt anliggende. Italien er tilfældigvis en EU-medlemsstat, så hvad håber vi at opnå i Rusland? Hvis Rusland skal forestille at være en vigtig partner, så lad os forhandle med Rusland på det grundlag.

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg undlader at stemme om dette beslutningsforslag, for jeg synes, at det er ret modstridende. Det anerkendes faktisk i beslutningen, at det økonomiske samarbejde mellem Rusland og Europa er blevet gevaldigt forbedret i løbet af de seneste ti år. Vi opfordrer til et styrket samarbejde med Rusland på områder som energi, handel, visumfrihed, kontrol med ulovlig indvandring, terrorbekæmpelse, klimaændringer og udenrigspolitik og i spørgsmål om iransk atomvåbenfremstilling og fredsskabelse i Kaukasus og Mellemøsten.

Samtidig med at vi opfordrer til alle disse ting, kritiserer vi i den samme beslutning i skarpe vendinger den interne situation i Rusland. Der er en generel fornemmelse af modvilje mod og mistillid til Rusland, og det udgør ikke et sundt grundlag for det samarbejde, som vi opfordrer til. Det betyder ikke, at vi bør lukke øjnene for demokrati- og menneskerettighedssituationen i landet, men jeg mener, at der i øjeblikket er et større behov for støtte og tillid end for kritik, netop for at forbedre menneskerettighedssituationen i Rusland.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Fru formand! Nu hvor vi taler om forbindelserne mellem EU og Rusland, må jeg også nævne dagens formelle møde.

Berlinmurens fald for 20 år siden gjorde en ende på det sovjetkommunistiske diktatur. Ungarerne var nogle af de største ofre for dette diktatur. Jeg er nødt til at nævne to kendsgerninger mere. For det første kunne status quo opretholdes i årtier, fordi de vestlige lande også ønskede at fastholde denne situation efter Anden Verdenskrig. For det andet kunne der selv ikke dengang sættes lighedstegn mellem Sovjetunionen og det russiske folk, som også led under det kommunistiske diktatur. Rusland er naturligvis en yderst vigtig økonomisk og strategisk partner for EU.

EU siger sin mening om menneskerettighedskrænkelser. Det er EU i sin fulde ret til. Har EU imidlertid det moralske grundlag for at gøre det efter at have opnået Václav Klaus' undertegnelse af Lissabontraktaten ved at lade Benešdekreterne finde fortsat anvendelse og dermed acceptere, at visse befolkningsgrupper som følge heraf betragtes som kollektivt skyldige?

På det seneste møde drøftede vi topmødet mellem EU og USA. Det generelle emne i debatten var, hvad vi skulle gøre for at blive betragtet som USA's gode partner. Perspektivet i dagens forhandling er imidlertid, hvilke betingelser vi skal sætte over for Rusland, for at vi kan betragte landet som en troværdig partner. Jeg mener, at vi skal sørge for at skabe et langt mere afbalanceret samarbejde med begge partnere, hvis vi betragter dem som sådan.

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Fru formand! Det forestående topmøde mellem EU og Rusland vil bekræfte den betydning, som EU tillægger forbindelserne med Rusland. Jeg vil i den sammenhæng gerne henlede opmærksomheden på to spørgsmål, som er afgørende i forhold til Ruslands og EU's interesser. Disse spørgsmål påvirker vores forbindelser, ja, definerer dem faktisk.

Jeg henviser til samarbejdsproblemerne på energi- og sikkerhedsområdet. Hvis EU og Rusland skal opnå succes sammen, og det er bestemt vores mål, så skal vi meget klart redegøre for vores synspunkter. Vores russiske partnere gør det på fremragende vis uden tvetydighed, for tvetydighed forårsager misforståelser. Det er vigtigt, at EU giver udtryk for sine synspunkter på præcis samme måde.

At de største politiske grupper i Parlamentet nåede til enighed om et fælles og særdeles godt beslutningsforslag er et skridt, som jeg sætter stor pris på. Jeg tror imidlertid, at det kunne blive endnu bedre, hvis vi indføjede et tredje ændringsforslag, der understregede betydningen af samarbejdet mellem EU og Rusland på energiområdet, men samtidig beskrev på hvilket grundlag, et sådant samarbejde bør finde sted. Det betyder

– særlig i en tid med økonomisk og finansiel krise – dels at samarbejdet bør baseres på at holde de finansielle omkostninger på et minimum, dels at alle betingelser vedrørende energiforsyning skal frem i lyset.

Det sidste spørgsmål vedrører sikkerhed. Jeg vil gerne sige et par ord om forslaget fra min gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), om at afholde en debat om spørgsmålet om de russisk-belarussiske militærøvelser, som gik ud på at afværge et potentielt angreb fra Vesteuropa, fra lande, der er medlem af EU og NATO. Det var med stor beklagelse, at jeg modtog oplysningen om, at dette spørgsmål ikke var kommet med på dagsordenen og ikke ville blive taget op til debat.

Knut Fleckenstein (S&D). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! De foregående talere har allerede klart fremhævet mange aspekter og problemer, bl.a. menneskerettighedssituationen. Det er vigtigt, at vi gør klart opmærksom på disse aspekter, for kun på den måde vil vi være i stand til at føre en åben og oprigtig debat. Når Rusland i øjeblikket igen alvorligt overvejer at indføre dødsstraf efter amerikansk model, må vi ikke undlade at give udtryk for vores holdning hertil.

Jeg har to korte bemærkninger. Den første vedrører Ruslands tiltrædelse af WTO, og jeg henstiller kraftigt til bl.a. Rådet og Kommissionen at yde størst mulig opbakning i den forbindelse. Rusland skal naturligvis også gøre sin del, men vi er begge afhængige af tiltrædelsen, og det ville være godt for os begge, hvis udviklingen på dette område bevægede sig i en positiv retning. Den omstændighed, at Rusland ønsker at tiltræde WTO og ikke blot indgå i en toldunion med Belarus og Kasakhstan, er et skridt i den rigtige retning.

Endelig vil jeg kraftigt opfordre til, at vi ikke glemmer udviklingen af vores samarbejde på videnskabs- og forskningsområdet og på civilsamfundsområdet. Vi har behov for nye incitamenter for kulturudveksling og ungdomsudveksling, ikke kun i den ene retning, som hr. Gahler sagde, men i begge retninger. Enhver ung person, som tager del i dette, vil udvikle en forståelse for andre og blive en budbringer for en mere positiv udvikling af vores forbindelser. Jeg håber, at vi vil tale mere om disse fælles interesser, og at disse aspekter desuden vil blive tillagt større betydning.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Fru formand! Jeg vil gerne meget kort nævnte tre ting. Rusland ville gøre klogt i at indse, at landet er nødt til at blive en retsstat. Det er meget vanskeligt at se, hvordan Rusland kan udvikle sig som en økonomi eller et samfund, før det har et uafhængigt retsvæsen. Det er umuligt at forestille sig, at udenlandske virksomheder vil føle, at det er sikkert at investere i landet, hvis der ikke er noget uafhængigt retsvæsen.

Jeg vil for det andet gerne understrege vigtigheden af at overbevise Rusland om at tiltræde internationale konventioner. Vi har et problem i Europarådet, idet Rusland endnu ikke har ratificeret protokol 14, som ville fremme Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols effektivitet. I Østersøområdet så vi også gerne, at Rusland tiltrådte Esbokonventionen om vurdering af internationale projekters virkninger på miljøet.

For det tredje er menneskerettigheder i sig selv vigtige. Jeg blev meget opmuntret, da fru Malmström sagde, at det nu var hensigten at tage spørgsmålet om menneskerettigheder op på topmødet. Tag meget gerne resultaterne af menneskerettighedsdialogen med, og gør det i øvrigt i fuld offentlighed.

Jacek Olgiard Kurski (ECR). – (PL) Fru formand! Topmødet mellem EU og Rusland finder sted om en uges tid. Jeg vil gerne tale om dette på en dag, som har særlig betydning for mit land, nemlig dagen, hvor Polen genvandt sin uafhængighed. Uafhængigheden i ikke kun Polen, men også i andre lande i regionen, har altid været truet af sovjetisk og senere russisk imperialism.

Vi ønsker i dag at føle os trygge, i det mindste inden for rammerne af et Europa af frie nationer, og vi må derfor endelig ikke lukke øjnene for, at Rusland forsøger at genopbygge sit imperium, og at landet aldrig har fundet sig til rette med tabet af dette imperium. Det er årsagen til, at Rusland angreb Georgien. Det er årsagen til, at landet er i gang med at foretage, hvad der praktisk talt er en annektering af Sydossetien og Abkhasien, og årsagen til, at det truer Ukraine, blander sig i planerne om et missilskjold i Polen og Tjekkiet og bruger sine energiresourcer som en form for pressionsmiddel. Det er årsagen til, at der både er noget symbolsk og dystert ved, at det land, som i øjeblikket varetager EU-formandskabet og er vært for topmødet mellem EU og Rusland – Sverige – umiddelbart inden topmødet har trukket sit miljøveto mod Nord Stream-projektet tilbage. Nord Stream er ikke økonomisk rentabelt, og projektets eneste formål er i praksis at afskaffe princippet om energisolidaritet, som skulle være et af Lissabontraktatens vigtigste principper og idealer.

Jeg vil med en vending, som er populær i mit land, sende følgende opfordring til de gamle EU-lande: Gå ikke den vej! Indgå ikke aftaler med Rusland, som er politisk motiverede og går imod de nye medlemsstater, for det truer med at ødelægge idéen om et fælles Europa.

Anna Rosbach (EFD). – Fru formand! I Rusland er der kun pressefrihed af navn – og ikke af gavn. Kritiske journalister skræmmes, forfølges og myrdes. Rusland ligger på plads nr. 153 på verdensranglisten for pressefrihed – dvs. at pressefriheden i Rusland nu er dårligere end i Hviderusland, Sudan og Zimbabwe. Skal det virkelig belønnes? Men her stopper det ikke. Vi har spørgsmålet omkring leverancerne af gas til de europæiske borgere. Her ser vi igen i år, at russerne truer med at destabilisere gasforsyningen. Noget tyder på, at vi må forberede os på, at dette kan ske hver eneste vinter fremover. Men kan det virkelig være rigtigt, at vi skal belønne Rusland for denne udvikling?

Kære Råd og Kommission: I stedet for blot at tale pænt til russerne var det måske på sin plads at tage bladet fra munden og sige, at det ganske enkelt ikke er acceptabelt. Hvad har man egentlig tænkt sig at gøre ved den negative udvikling i Rusland i forhold til EU? Eller planlægger man blot at lade stå til? Eller vil man ligefrem belønne denne negative udvikling?

Nick Griffin (NI). – (EN) Fru formand! Der tales i uendelighed om venskab og samarbejde med hvert eneste land under solen, undtagen med Rusland. Kina begår folkedrab i Tibet. Tyrkiet fornægter landets holocaust i Armenien. USA tromler hen over Irak, og dette sted kryber for dem. Over for Rusland lyder der imidlertid kun højtravende og hykleriske moralprækener. Denne konfrontatoriske russofobi giver på skamfuld vis næring til USA's krigsliderlige, nykonservative lobbys koldkrigskampagne.

Der er naturligvis lokale forskelle mellem Rusland og landets naboer, men kan vi ikke blive enige om, at næste uges topmøde bør bruges som et forsøg på at bygge bro og skabe samarbejde mellem de østlige og vestlige dele af vores civilisation? Det er af historiske og kulturelle årsager langt mere hensigtsmæssigt og sikrere end at forsøge at skabe enhed med Tyrkiet, Europas gamle og evige fjende.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru formand! Forholdet til Rusland er meget vigtigt, da Rusland er permanent medlem af Sikkerhedsrådet og en militærmagt. Samarbejdet er nødvendigt i forhold til Irans atomtrussel, mellemøstspørgsmålet, nedrustning, klimaændringer osv.

Rusland er desuden nabo til Europa, og mange EU-medlemsstater har vigtige økonomiske forbindelser til landet og er i høj grad afhængige af energi fra Rusland. Det er et land, som vi afholder to årlige faste topmøder med (hvilket giver god mulighed for at tage temperaturen på samarbejdet).

Vi forhandler i øjeblikket om en ny partnerskabsaftale, som vil styrke samarbejdet inden for de såkaldte fire "fælles rum". Det vigtigste af disse rum er efter min opfattelse det økonomiske og energipolitiske rum. Vi har nemlig behov for åbenhed, klare regler og investeringsgarantier, og Rusland er først og fremmest nødt til at tiltræde WTO.

Det bør derfor på næste uges topmøde være muligt at få klarhed over Ruslands hensigter med hensyn til WTO og sørge for, at landet ikke tager initiativer, der er uforenelige med WTO. De seneste års gasforsyningskrise bør desuden ikke få lov til at gentage sig, og den nye aftale skal omfatte principperne i den europæiske energichartertraktat, som Rusland som sagt desværre er udtrådt af.

Vi skal også arbejde videre med de tre andre rum. Jeg har allerede nævnt Ruslands betydning som global aktør.

Vi kan gøre mange ting sammen med Rusland, men som det også er blevet sagt, er der ét aspekt af forholdet, som vi ikke må glemme, eftersom Rusland er et europæisk land og et naboland, og det er kravet om overholdelse af menneskerettighederne og de forpligtelser, som landets medlemskab af Europarådet indebærer i den forbindelse.

En af de mest indlysende fejl ved EU's politik udadtil er manglen på en fælles politik over for Rusland. Det bliver med Lissabontraktatens instrumenter lettere at skabe denne fælles politik, men det er også nødvendigt, at vi som medlemsstater har et oprigtigt ønske om at ville skabe en sådan fælles politik og ikke bliver ved med at prioritere bilaterale forbindelser med Rusland, som til tider er åbenlyst uforenelige med hinanden.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Fru formand, fru Ferrero-Waldner, fru Malmström! Jeg kan ikke starte min tale uden at nævne, at vi i Parlamentet i dag markerede 20-året for Berlinmurens fald.

Det virkede på en eller anden måde som om, at der blev lagt særlig vægt på det, som vi har opnået gennem alle disse år, den omstændighed, at Europa takket være forandringerne for 20 år siden er blevet forenet, og at der af en eller anden grund ikke var nogen indblanding fra et land, som, hvis vi skal være helt ærlige, kunne have stoppet disse forandringer, hvis det havde villet. Jeg taler om Sovjetunionen.

Jeg siger dette, fordi disse forandringer efter min opfattelse blev mulige, netop fordi Vesten indledte en samarbejdspolitik med Sovjetunionen. Uden at drage en parallel mellem Sovjetunionen og dagens Rusland vil jeg gerne sige, at det, som jeg hørte fru Ferrero-Waldner og fru Malmström sige, er opmuntrende, fordi det er en videreførelse af denne pragmatiske partnerskabspolitik med Rusland, hvilket understøtter, at der er områder, hvor EU ikke kan opnå succes uden at inddrage Rusland.

Jeg vil naturligvis gerne understrege, at vi bestemt er bekymrede over menneskerettighedssituationen og andre ting, bl.a. at situationen ifølge Amnesty Internationals vurdering ændrer sig til det værre. Der var svindel ved lokalvalgene, og der er problemer med den måde, som civilorganisationer arbejder på. Vi må under alle omstændigheder stå sammen i vores tilgang til Rusland.

Det er den konklusion, som vi skal drage af de seneste års udvikling. Jeg vil også gerne sige, at et af de emner, der mangler i Parlamentets beslutningsforslag, er det østlige partnerskab. Jeg så gerne, at der blev lagt specifik vægt på spørgsmålet om det østlige partnerskab på det kommende topmøde, fordi det er den eneste måde, hvorpå vi kan garantere, at denne nye EU-politik bliver en succes.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Fru formand! Rusland fortjener at blive behandlet seriøst. Jeg tror, at hvis vores partnere i Kreml hørte kommissærens tale, ville de blive meget overraskede over hendes evaluering af forbindelserne mellem EU og Rusland.

Vores tilgang til det næste topmøde mellem EU og Rusland mangler det mod og den oprigtighed, der er nødvendig for at sikre en seriøs håndtering af de grundlæggende spørgsmål, som i dag skiller EU og Rusland. Hvis der ikke er oprigtighed inden for EU, hvis løfter om energisolidaritet blot få dage efter Tjekkiets endelige ratificering af Lissabontraktaten har mistet deres betydning, og der tages yderligere skridt mod at anlægge den nordlige gasrørledning, og hvis vi i vores samarbejde ikke tager energichartret og Sarkozy-planen eller de nylige russiske militærøvelser ved Polens grænse mod øst alvorligt, vil vi ikke opnå noget.

Jeg vil gerne høre, hvad kommissæren har at sige til det, og fortæl os venligst oprigtigt, hvilke elementer af forbindelserne mellem EU og Rusland, De betragter som Deres personlige succes? Hvor har vi mulighed for at opnå succes på dette område? Uden oprigtighed vil vi ikke kunne opbygge noget.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand, fru kommissær! Krigen i Georgien, gasstriden og EU's manglende evne til at blive enig om en nogenlunde fælles linje over for Rusland har sat sit præg.

Rusland er samtidig uden tvivl en vigtig strategisk partner for Europa og ikke kun i forhold til energiforsyning. Vi vil snart se, om den nye aftale, der skal forhindre energikriser, og det europæiske system for hurtig varslings er det papir værd, som de er skrevet på – det vil vi i det mindste, når den næste gasstrid opstår. Faktum er, at det ikke er let at blive af med vores afhængighed af russisk gas, og selv Nabuccoprojektet vil knap kunne forandre denne situation. Det ville være naivt at tro, at Irans regering ikke vil være i stand til at lægge pres på Europa.

Jeg mener, at EU skal føre en fornuftig og realistisk politik over for Rusland. EU skal finde balancen mellem europæiske og russiske interesser og samtidig vise respekt for Ruslands historiske følsomhed i geopolitiske anliggender. I modsat fald risikerer vi inden længe ikke blot at skulle bekymre os om en bilateral istid, men også om borgere, der fryser i Europa på grund af gasstriden.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (LT) Fru formand! Jeg støtter hr. Zalewskis holdning, nærmere bestemt ændringsforslag 1, eftersom det i høj grad henleder opmærksomhed på to spørgsmål af afgørende betydning for EU. Vi bryder os for det første ikke om den måde, hvorpå dette tredjeland arrogant ignorerer EU og afviser at betragte EU som dets lige og respekterede partner i spørgsmål om ekstern energiforsyning, som er vigtige for EU. Vi bryder os for det andet ikke om den antieuropæiske skillelinje, som dette tredjeland tydeligvis skaber i gasrørledningsprojektet "Nord Stream". Vi skal imødegå den lobbyistiske og til tider korrupte opdeling af Europa og må ikke tolerere Ruslands arrogance over for os, og hermed mener jeg Europa-Parlamentet. Vi kan ikke lade Gazprom – den største "Nord Stream"-interessent – fuldstændig ignorere Parlamentets beslutning om de trusler, som gasrørledningen udgør for miljøet.

Problemet er ikke kun den tragiske miljøtilstand i Østersøen, men også vores institutions moralske tilstand. Da vi stemte i Parlamentet sidste år, anmodede vi om, at der blev foretaget en uafhængig og uforudindtaget vurdering af virkningerne på miljøet, og at der blev givet garantier til landene ud til Østersøen i tilfælde af en katastrofe. Gazprom gjorde sig ikke engang den ulejlighed at besvare vores anmodning. Det er som at spytte Parlamentet i ansigtet, og vi må ikke svare igen ved at sige: "Tak! Det var en fornøjelse". Vi skal handle med værdighed og ære og ikke manipulere med eller blokere for de særlige forhandlinger, som medlemmer

af Parlamentet netop har indledt om problemerne med hensyn til livet i Østersøen. Hvis vi af frygt indvilger i Østersøens død og i en ny søgrænse mellem Moskva og Berlin bevogtet af russiske flådefartøjer, der beskytter rørledningen, vil vi begrave vores frie fremtid. Mens vi hyggensnakker om energi, sælger vi vores fremtid.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Fru formand! Vi skal bestemt, som hr. Kowal sagde, tage Rusland alvorligt, især efter undertegnelsen af Lissabontraktaten, hvor det er interessant, at den præsident, som længe afviste at underskrive traktaten, Václav Klaus, har indtaget en særdeles ukritisk holdning til Rusland. At tage Rusland alvorligt betyder at udvikle et fornuftigt samarbejde med og et pragmatisk økonomisk forhold til Rusland, men det betyder ikke, at vi skal være ukritiske over for den politiske udvikling i Rusland, særlig med hensyn til menneskerettighedsspørgsmål.

Det var en stor ærgrelse, da vi fandt ud af, hvad der skete under de seneste valg, og at tingene tydeligvis ikke helt var, som de burde have været. Vi er naturligvis især bekymret over overgrebene på menneskerettighedsforkæmpere. Jeg ønsker ikke at kaste skylden for disse overgreb over på den russiske regering. Det, jeg ønsker, er, at vi i denne meget afbalancerede beslutning kræver, at Rusland tager beskyttelsen af disse menneskerettighedsforkæmpere alvorligt. Det sker ikke, i det mindste ikke i tilstrækkelig grad. Vi bør i den forbindelse fokusere mere på præsident Medvedev end på premierminister Putin. Forskellene er muligvis ikke særlig store, men hvis en af dem har indtaget et forholdsvist veloplyst og positivt standpunkt, så er det helt klart præsident Medvedev, og vi bør styrke og støtte ham heri.

Med hensyn til energispørgsmålet er vi også her nødt til at opbygge et meget roligt og fornuftigt samarbejde. Jeg har intet imod Nord Stream eller South Stream, men jeg ønsker ikke at være afhængig af noget land, ikke af noget enkelt land, i forhold til vores gasforsyning. Jeg er derfor meget stor tilhænger af Nabuccorørledningen. Diversificering eller spredning – det er den afgørende faktor i gasforsyningen, uanset om gassen kommer via en anden rørledning som Nabucco eller via LNG-havne. Det er ikke fordi, at der er tale om Rusland, men fordi Europa ikke bør være afhængig af nogen.

Hvis vi nu bringer Ukraine ind i sammenhængen, så jeg gerne, at ukrainske politikere påtog sig deres fulde ansvar og foretog de investeringer, der er indgået aftale om med Europa. Jeg ved, at Rusland ofte udnytter situationen, men hvis Ukraine opfylder sine løfter, vil Rusland ikke være i stand til at udnytte situationen, fordi de pågældende investeringer vil være blevet foretaget i Ukraine.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne rose forslagsstillerne for at have koordineret de forskellige politiske gruppers holdninger. Topmødet i Stockholm er en god lejlighed til at vise vores medlemsstater, at vi kan handle samlet. Selv om vi taler 23 forskellige sprog, kan vi tale med én stemme, når det drejer sig om at forsvare vores økonomiske, politiske og energimæssige interesser.

EU skal lægge særlig vægt på energiforsyningssikkerhed, både ved at sikre løbende forsyninger fra Rusland og ved at udvikle alternative projekter som Nabuccorørledningen og den paneuropæiske Constanța-Trieste-olieledning.

For os rumænere er energiforsyningssikkerhed ensbetydende med sikkerhed i Sortehavsområdet. Europas energipolitik risikerer at blive berørt af uløste konflikter i regionen.

Vi er samtidig nødt til at skifte den tankegang, der bygger på indflydelse, ud med en, der bygger på tillid. Rusland skal samarbejde med EU i denne region, som er af største interesse. Fremskridtene med visse projekter af afgørende betydning for EU's udvikling afhænger også af energiforsyningssikkerheden.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru formand! Vi er i høj grad nødt til at etablere et nyt partnerskab og samarbejde mellem EU og Rusland. Det besværliggøres imidlertid i øjeblikket af en historisk drøftelse mellem flere EU-medlemsstater og Rusland. Forbindelserne mellem EU og Rusland må ikke tages som gidsel i disse historiske drøftelser.

Vi er gensidigt afhængige inden for energisektoren, som også hr. Swoboda sagde. Det ville være en vigtig udvikling i energisektoren, hvis EU og Rusland kunne nå til enighed efter Ruslands udtræden af energichartertraktaten. Det ville også have stor betydning i forhold til oprettelsen af en energihotline, så de centraleuropæiske medlemsstater ikke bliver ofre for konsekvenserne af striden mellem Rusland og Ukraine.

Endelig er vi i vores fulde ret til at fordømme krænkelsen af retsstatsprincippet og menneskerettighederne i Rusland. Vi skal imidlertid også rette opmærksomheden mod de rettighedskrænkelser, der understreger, at EU stadig har nok at gøre i sin egen baghave, f.eks. sagen om afslag på statsborgerskab til 400 000 russere, der bor i Letland.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru formand! Jeg støtter fru Malmströms og fru Ferrero-Waldners tilgang. Med en sådan dagsorden tror jeg, at dialogen mellem Rusland og EU vil vise sig at blive fordelagtig for begge parter.

Det har været en højtidelig dag for os her i dag, hvor vi har mindedes Berlinmurens fald. Vi huskede imidlertid ikke samtidig på, at en anden vigtig mur brast i Rusland, og at den forandringsproces, som stadig er i gang, begyndte. Rusland er i dag et bedre land, end det var før Berlinmurens fald, og det er vi indimellem nødt til at minde os selv om. Det bør vi indimellem rose Rusland, vores vigtige partner, for og ikke kun lade os rive med af de følelser, som vores egen historie vækker.

Vi har behov for Rusland som en global partner i verdenspolitisk sammenhæng og som partner i forbindelserne mellem EU og Rusland. Det betyder imidlertid ikke, som andre medlemmer har antydnet, at vi tilsidesætter vores grundlæggende værdier. Magen til vrøvl har jeg ikke tid til.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg vil frem for alt gerne sige noget til fru Ferrero-Waldner. De var muligvis ikke til stede i eftermiddags, da præsident Havel talte. Jeg vil ligesom fru Ojuland og hr. Schulz gerne henvise til præsident Havels udtalelse om EU's forpligtelse til at udbrede demokrati og respekt for menneskerettigheder.

Fru Malmström henviste også til dette, og det takker jeg hende for. De talte som om, at EU var ved at forberede et topmøde med Schweiz. De talte om handel, om erhvervslivet, om klimapakken og glemte fuldstændig afgørende spørgsmål og det, der måske er vigtigst for EU. Mit ønske for Dem, for os og frem for alt for borgerne i Rusland er, at EU oftere ville give udtryk for den holdning, som fru Malmström gav udtryk for i dag, i stedet for den, som De gav udtryk for.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Inden vi kritiserer Rusland for at krænke menneskerettighederne, bør vi se på lignende krænkelser inden for selve EU. Der er lande, hvor oppositionspartier angribes fysisk, f.eks. i Ungarn, eller angribes af regeringspartiets milits, sågar bl.a. i Det Forenede Kongerige, eller lande, der spærrer folk inde for uvoldelig ulydighed eller forbyder politiske partier, f.eks. Belgien.

Vores forbindelser med Rusland skal bygge på vores egne medlemsstaters interesser og ikke på hykleriske udbrud.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Mange tak for en meget konstruktiv forhandling. Jeg tror, at de fleste af os er enige om, at Rusland er en strategisk partner for EU, og at vores forbindelser med dette land er vigtige. Det skal være et partnerskab, der bygger på gensidig respekt, på respekt for vores fælles forpligtelser og også for de værdier, som EU står for, når det gælder menneskerettigheder, demokrati og retsstatsprincippet.

Vi skal i den forbindelse være meget klare i målet, og jeg tror muligvis ikke, at de, som har kritiseret mig, f.eks. fru Rosbach, hørte min indledende tale, for da sagde jeg meget tydeligt, at vi er bekymrede over udviklingen i menneskerettighedssituationen i Rusland. Rusland er en vigtig nabo. Der er naturligvis mange uafklarede spørgsmål, og der er nok ingen af os, der tror, at vi kan løse dem alle på topmødet i Stockholm. Det er imidlertid en værdifuld mulighed for at mødes og drøfte tingene.

Der er spørgsmål af fælles interesse, hvor vi måske vil være i stand til at komme lidt nærmere en løsning. Der er spørgsmålet om Mellemøsten og Afghanistan, og så er klimatopmødet naturligvis meget relevant i øjeblikket. Der er også den finansielle og økonomiske krise og vores fælles forpligtelser i den forbindelse samt vores energimæssige forbindelser, Ruslands tiltrædelse af WTO og forskellige udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål. Vi er nødt til at samarbejde om konfliktløsning i vores fælles rum. Det drejer sig om at finde frem til konkrete områder, hvor begge parter kan drage fordel af et samarbejde. Det skal ske på en ordentlig og respektfuld måde uden at tilsidesætte vores værdier.

Jeg håber også, at topmødet vil være med til at styrke vores strategiske partnerskab og bane vej for et konstruktivt samarbejde mellem os. Det ville være positivt. Jeg har læst den beslutning, som mange af Dem henviste til, og som – kan jeg forstå – De stemmer om i morgen. Jeg synes, at det er en særdeles god beslutning, og jeg synes også, at det er glimrende, at der generelt er stor enighed i Kommissionen, Rådet og Parlamentet i disse spørgsmål.

Vi er, som mange af Dem har sagt, nødt til at tale med én stemme, når vi taler med Rusland. Hvis vi er enige, og hvis vi sikrer en klar og konstruktiv dialog, vil det være godt for Rusland, det vil være godt for EU, og det vil være godt i forhold til mange aktuelle spørgsmål på den europæiske og den globale dagsorden.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Rusland er dels en strategisk partner, dels en nabo, og som nabo er det mere kompliceret. Jeg tror imidlertid, at det særlig i en tid med økonomisk usikkerhed er så meget vigtigere at sørge for, at forholdet mellem Europa og Rusland fungerer så effektivt som muligt af hensyn til EU-borgernes og også Ruslands borgeres sikkerhed, stabilitet og velstand. Vi skal derfor styrke vores indsats for at nå til enighed i de spørgsmål, hvor vores synspunkter er forskellige – f.eks. i menneskerettighedsspørgsmål eller i spørgsmål om det fælles naboskabsområde – men samtidig holde døren åben for en dialog og debat, der respekterer vores forskelligheder, men også vores fælles forpligtelser. Det er så at sige den generelle linje.

Lad mig nu sige nogle få meget specifikke ting. Ruslands tiltrædelse af WTO er og bliver et vigtigt mål for os. Det er således på tide at få løst flere uafklarede spørgsmål i forbindelse med dette handelssamarbejde. Nogle af spørgsmålene, bl.a. det om de transnistriske overflyvningsafgifter, har været på vores dagsorden i mange år. De er altid blevet nævnt på de mange topmøder, som jeg har været til. Andre, bl.a. forslaget til dekret om begrænsning af transport af containere med lastbil, er nyere, og jeg personligt – og alle Kommissionens tjenestegrene – tager disse spørgsmål op, hver gang vi taler med Rusland. Vi har faktisk lige afholdt et møde i Det Permanente Partnerskabsråd, men det kunne vi selvfølgelig gøre igen.

Jeg vil desuden gerne tale om energi. EU og Rusland er som sagt også vigtige partnere på energiområdet. Der er tale om et gensidigt afhængighedsforhold, som giver begge parter en stærk motivation for at skabe et forudsigeligt, men også konkret grundlag for vores energisamarbejde. Det er således af største betydning at sørge for en uhindret og uafbrudt energiforsyning til EU og dermed forhindre og imødegå nødsituationer. Det er, hvad vi forsøger at opnå med eksempelvis systemet for hurtig varsling, som vi arbejder på, og hvor det er vigtigt, at vi samarbejder med Ruslands energiministerium. Vi har drøftet dette spørgsmål, og jeg håber virkelig, at vi kan komme videre.

I spørgsmålet om Ukraine og navnlig transit af gas har vi i Kommissionen samarbejdet med de ukrainske myndigheder, men også med de internationale finansielle institutioner, om en lånepakke, der både vil løse betalingsproblemerne i forbindelse med lagring af gas fra Rusland og hjælpe reformen og moderniseringen af den ukrainske gassektor på vej.

Der blev indgået en aftale i slutningen af juli, som banede vej for finansiell hjælp fra de internationale finansielle institutioner under forudsætning af opfyldelsen af en række betingelser. Vi håber, at det reelt vil fungere, og vi skal også sørge for, at der er et meget klart og gennemsigtigt retsgrundlag for energisamarbejdet. Det er vores mål, særlig med vores nye aftale.

Med hensyn til menneskerettigheder, så talte jeg faktisk om menneskerettigheder. Vi har talt om menneskerettigheder, hver gang vi har været til topmøde. Jeg vil gerne sige et par ord om dødsstraf, for det er naturligvis ikke acceptabelt for os i forhold til vores værdifællesskab. Ja, den russiske forfatningsdomstol drøfter i øjeblikket spørgsmålet, men vi har fået at vide, at der er tegn på, at domstolen vil nå frem til, at Rusland er bundet af landets undertegnelse af protokol 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention og dermed højst sandsynligt ikke vil indføre dødsstraf. Lad os håbe, at det rent faktisk bliver resultatet.

Som jeg nævnte før, har Rusland som medlem af FN og som medlem af OSCE og Europarådet indgået meget vigtige forpligtelser på menneskerettighedsområdet. De bliver altid drøftet i forbindelse med vores EU-Rusland-høringer om menneskerettigheder. Da de netop er blevet afholdt i Stockholm den 5. november, gik jeg ikke i detaljer, men enhver, som holder sig orienteret, ved dette.

Mit sidste punkt er meget positivt og vedrører ungdomssamarbejde inden for videnskab og teknologi. Ja, styrkelsen af udvekslingen og samarbejdet mellem unge fra EU og Rusland er, som hr. Fleckenstein nævnte, meget vigtig for os, og vi stiller i den henseende vores programmer til rådighed. De har vist sig at være nyttige inden for selve EU, f.eks. TEMPUS og Erasmus Mundus, og det er et område, som vi skal blive ved med at udforske.

Vi indleder i den forbindelse forhandlingen om Ruslands tilknytning til Det Europæiske Fællesskabs rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling. Det er desuden et område med et kæmpe økonomisk potentiale.

Jeg mener som sagt, at mulighederne i vores samarbejde er enorme. Der er meget, der skal drøftes, og vi er ikke altid enige med Rusland, men vi kan altid drøfte ethvert spørgsmål, og det er, hvad vi gør.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽²⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen, torsdag den 12. november 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Her ved vinterens begyndelse trues Europa af en gaskrise i stil med den, som vi oplevede i starten af året, hvor afhængigheden af russisk gas var tydeligere end nogensinde. Vi vil sandsynligvis også i år se en gentagelse af det scenario, der udspillede sig sidste vinter, og som premierminister Putin for nylig henledte opmærksomheden på i forbindelse med endnu en misforståelse med Ukraine. Alternativet til russisk gas, Nabuccoprojektet, bliver i den sammenhæng en absolut nødvendighed. Gasforsyningen til Europa kan ikke være afhængig af konflikter mellem Rusland og Ukraine. Det er ved at være et krav fra alle EU-organisationer, at Nabuccoprojektet gøres til en prioritet, hvilket Det Europæiske Råd faktisk besluttede at gøre i marts. EU skal tale med én stemme i forhold til Nabuccoprojektet. Det er i Ruslands interesse at have adgang til kaspisk gas, og en stærk og enig europæisk front ville få Rusland til forhandlingsbordet. Vi spiller ikke projekter ud mod hinanden. Vi taler ikke om Nord Stream versus South Stream. Det, som vi taler om, er den fælles interesse i at sikre en alternativ gaskilde. Sidst, men ikke mindst, skal de europæiske institutioner kraftigt opfordre Rusland og Ukraine til ikke at lade de følelser af stolthed, der er dikteret af geopolitiske interesser eller vælgerinteresser, påvirke EU's befolknings og økonomiers sikkerhed.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Genforhandlingen af partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem EU og Rusland giver begge parter en god mulighed for at behandle de spørgsmål, som med stor tydelighed definerer forbindelserne. Det er i kølvandet på de seneste års begivenheder ikke nogen tilfældighed, at dagsordenen for forhandlingerne afspejler den voksende betydning af energisamhandelen. Ud fra pressen at dømme kan vi under ingen omstændigheder sikre, at vi dette år undgår den gaskrise, som er ved at blive en regelmæssigt tilbagevendende begivenhed. EU's gasforsyningsdirektiv, som endnu ikke er blevet vedtaget, vil desværre ikke være noget værd, hvis EU-medlemsstaterne endnu engang vågner op til lukkede gashaner. Det er netop derfor, at EU skal tilstræbe at gøre de grundlæggende principper i energichartret, som Rusland endnu ikke har ratificeret, til en integreret del af den nye samarbejdsaftale. Både spørgsmålet om energitransit og markedsadgang er i øjeblikket fyldt med modsigelser. Så længe Rusland, der drager fordel af det åbne marked, fortsat optræder som investor i de fleste EU-medlemsstater, vil landet regelmæssigt lukke sine egne markeder for vestlige virksomheder. Energichartret kan muligvis løse dette problem. Hvis markedsprincipperne kommer ned på papir, kan det muligvis også skabe et godt udgangspunkt for forhandlingerne om fremtidige langsigtede gasforsyningskontrakter. Hvis medlemsstaterne ikke formår at skabe åbne forbindelser, vil det også fremover være muligt at spille dem ud mod hinanden, da de fortsat vil betale forskellige priser for gassen.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE), skriftlig. – (EN) I Rusland oplever vi i dag, at myndighederne chikanerer civilsamfundet. Organisationer, hvis eneste mål er at hjælpe med at beskytte grundlæggende borgerlige frihedsrettigheder og menneskerettigheder, sættes ud af deres lejemål, får afslag på administrative tilladelser og oplever visse steder i Rusland, at deres medlemmer myrdes.

Vi har netop i denne uge hørt forlydender om, at det russiske center for menneskerettigheder og Moskva-Helsinki-Gruppen, som er den ældste menneskerettighedsorganisation i Rusland, vil blive sat ud af deres lokaler.

Da vi i Parlamentet står og skal til at tildele dette års Sakharovpris til organisationen "Memorial", herunder en af stifterne af Moskva-Helsinki-Gruppen, Lyudmila Mikhailovna Alexeyeva, må vi understrege, at Parlamentet og EU er mere end blot hård business og sikring af billigst mulig gas. Vi er et værdifællesskab, også i forhold til borgerlige frihedsrettigheder, demokrati, menneskerettigheder og menneskelig værdighed. Vores europæiske ledere er på næste uges topmøde nødt til at tale om andet end rørledninger og frihandel. Tiden er endnu ikke inde til at lade det russiske civilsamfunds lys brænde ud.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Det er meget vigtigt, at vi har gode forbindelser og et godt partnerskab med Rusland. Der arbejdes samtidig på at udvikle det østlige partnerskab, som skal sætte gang i EU's samarbejde med Belarus, Ukraine, Moldova, Georgien, Aserbajdsjan og Armenien. Trods de mange erklæringer fra EU og Polen om at ville samarbejde med Rusland bekymrer det mig, at tusinder af russiske soldater i september

⁽²⁾ Se protokollen.

deltog i militærøvelserne "Vest 2009" i Belarus. Målet med disse øvelser var at nedkæmpe en fiktiv opstand fra det polske etniske mindretal. Afholdelsen af fælles russisk-belarussiske militærøvelser, hvor den formodede angriber er en EU-medlemsstat, er yderst foruroligende. Det overrasker mig desuden, at der ikke har været nogen reaktion på dette fra Kommissionens side eller fra EU's højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Jeg håber, at dette emne vil blive taget op på det kommende topmøde mellem EU og Rusland, som afholdes i Stockholm den 18. november.

17. Gennemførelse af direktivet om tjenesteydelser (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– mundtlig forespørgsel (O-0107/2009) af Harbour, Schwab, Gebhardt, Buşoi, Rühle, Bielan, Triantaphyllides og Salvini for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse til Rådet om gennemførelse af direktiv 2006/123/EF (B7-0216/2009);

– mundtlig forespørgsel (O-0114/2009) af Harbour, Schwab, Gebhardt, Buşoi, Rühle, Bielan, Triantaphyllides og Salvini for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse til Kommissionen om gennemførelse af direktiv 2006/123/EF (B7-0219/2009).

Malcolm Harbour, spørger. – (EN) Fru formand! Det er et privilegium for mig at holde mit første indlæg i Parlamentet, siden jeg blev valgt som formand for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, og fremsætte denne forespørgsel på vegne af alle de politiske grupper i udvalget samt koordinаторerne. Det glæder mig meget, at mange af de nye medlemmer i udvalget er til stede her i aften for at støtte mig og bidrage til debatten.

Jeg tror ikke, at det er nødvendigt at minde Parlamentet om vigtigheden af tjenesteydelsesdirektivet. Når vi slipper det indre marked fri i en sektor, der formentlig omfatter 70 % af den europæiske økonomi, vil der i lyset af den stagnation, som vi i øjeblikket oplever, i høj grad være behov for de arbejdspladser, som direktivet skaber, og den dynamiske virkning heraf.

Det er et meget vidtrækkende direktiv. Det indeholder mange nye elementer. Det er på mange områder kompliceret. Det har krævet stor opmærksomhed. En ensartet og fuldstændig gennemførelse af dette direktiv er helt afgørende for dets effektive anvendelse. Det helt centrale i dette direktiv er, at medlemsstaterne skal fjerne erhvervsmæssige barrierer og navnlig foranstaltninger i deres egen nationale lovgivning, der forskelsbehandler servicevirksomheder, som ønsker at drive forretning. Tro mig, det har været nødvendigt at ændre bogstaveligt talt hundredvis af lovgivningsforslag eller love i de forskellige lande som følge af dette forslag. Medmindre alle i Parlamentet og alle lande står sammen i den henseende, vil denne forskelsbehandling fortsætte. Gennemførelsen skal ske på en konsekvent måde, ellers vil disse hindringer blive ved med at eksistere.

Jeg vil derfor først og fremmest gerne rose Kommissionen for den ledende rolle, som den har spillet i styringen og koordineringen af hele processen blandt medlemsstaterne i forbindelse med direktivets gennemførelse. Jeg vil også gerne takke Rådet og de skiftende formandskaber – forslaget blev nemlig vedtaget tilbage i 2006 – for at have ledet processen, hvilket vi faktisk har oplevet på topmøder, hvor der er blevet opfordret til at sikre en ensartet gennemførelse af dette direktiv.

Jeg vil især gerne sige til fru Malmström, den minister, der er til stede her i aften, at udvalget var meget imponeret over Sveriges indsats, da vi besøgte landet på en delegationsrejse tilbage i september. Jeg tror, at svenskerne har sat et klart eksempel for mange andre lande, især med den omhyggelige måde, hvorpå de sørger for, at offentlige myndigheder på alle niveauer i Sverige forstår deres forpligtelser i henhold til EU-retten, så de kan godkende servicevirksomheder fra andre lande i EU.

Vores forespørgsel i aften har især fokus på, hvad vi betragter som de vigtigste elementer, der hurtigst muligt skal gennemføres. Medlemsstaterne er som sagt blevet pålagt at screene deres lovgivning for diskriminerende bestemmelser. Gennemførelsesfristen den 28. december er imidlertid ikke kun starten på processen med at fjerne hindringer, for det enkelte land skal nu udarbejde en liste over forslag, der forskelsbehandler andre lande, men som, de mener, kan berettiges af hensyn til offentlighedens interesse. Denne gensidige evalueringsproces – som er en helt ny en – kræver, at andre medlemsstatslige myndigheder ser på hinanden og hinandens diskriminerende forslag. Det er en afgørende etape, som skal til at i gang, og vi følger den med stor interesse. Vi vil i aften gerne høre, hvordan Kommissionen foreslår at gribe denne proces an. Vi vil gerne høre, hvordan Rådet agter at støtte processen. Vi vil også gerne have en forsikring for, at processen ikke

kommer til at foregå bag lukkede døre, for forbrugerne og virksomhederne og andre interessegrupper vil gerne vide, hvordan denne proces gennemføres. Vi ønsker at se listen. Vi ønsker at se listen over forskrifter og nationale love, som medlemsstaterne ønsker at bevare.

Dernæst er der oplysning om og adgang til procedurerne ved hjælp af elektronisk teknologi. Oprettelsen af kvikskranker for virksomheder er et banebrydende forslag i ethvert EU-direktiv. Medlemsstaterne har pligt til at sørge for oplysning om og adgang til de procedurer, som virksomhederne skal gennemgå for at kunne handle gennem disse systemer. Det er afgørende, at vi får fuldt funktionsdygtige systemer.

Så det er vores forespørgsel her i aften. Vi ser frem til at få nogle udførlige svar fra fru Ferrero-Waldner – på et område, som hun måske ikke har så stort kendskab til. Vi ved, at De vil overbringe vores bedste ønsker til hr. McCreavy.

Jeg tror imidlertid, at det er vigtigt at forstå mit udvalgs perspektiv. For os er dette også starten på en proces, hvor vi over de kommende fem år skal føre tilsyn og fastholde den politiske interesse og det politiske pres på alle medlemsstater for at gennemføre dette direktiv. Jeg må sige til fru Malmström, at det mildest talt var skuffende at se en bemærkning fra Kommissionen i den rapport, som Rådet (konkurrenceevne) drøftede tilbage i september, om, at den politiske vilje til at sikre en fuldstændig og rettidig gennemførelse desværre tilsyneladende ikke rigtig var blevet omsat til handling i visse medlemsstater. Det er ikke godt nok. Vi ønsker fordelene, og vi ønsker dem nu.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne takke hr. Harbour og Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse for at tage dette vigtige spørgsmål op. Den frie bevægelighed for tjenesteydelser er, netop som hr. Harbour sagde, en af hjørnestenene i det indre marked. Tjenesteydelser tegner sig for 60-70 % af EU's økonomi og beskæftigelse, og sektoren vokser. Den vil få meget afgørende betydning for EU's økonomiske vækst, men som det også er blevet påpeget, har den frie bevægelighed for tjenesteydelser ikke fungeret så godt, som den skulle. Der skal stadig gøres meget for at fjerne handelsbarrierer og fremme handelen med tjenesteydelser, og det er derfor glimrende, at vi nu har tjenesteydelsesdirektivet, som skal være gennemført den 28. december.

Kommissionen er i sidste ende ansvarlig for, at medlemsstaterne gør, hvad de skal, og jeg er sikker på, at Kommissionen vil komme ind på det. Jeg vil ikke desto mindre sige et par ord på vegne af formandskabet på grundlag af udvalgets forespørgsel. Det første, jeg gerne vil sige, vedrører den lovgivningsmæssige screening og den måde, hvorpå den har bidraget til gennemførelsen. Formålet med den er at finde frem til og fjerne hindringer for etableringsfriheden og den frie bevægelighed for tjenesteydelser. De krav til levering af tjenesteydelser, som medlemsstaterne kan fastholde, skal opfylde kravene om ikkeforskelsbehandling, nødvendighed og proportionalitet.

Det er en kæmpe opgave, men når den er løst, vil servicesektoren drage fordel af færre administrative byrder for virksomheder, der leverer tjenesteydelser. Kommissionens endelig rapport om denne etape burde være klar den 28. december.

De nationale kvikskranker skal samle oplysninger om rettigheder og krav i servicesektoren for leverandører og modtagere af tjenesteydelser. De skal give leverandører af tjenesteydelser mulighed for at ansøge om godkendelse online og kommunikere med den godkendende myndighed. Dette er naturligvis ret vanskeligt for medlemsstaterne at organisere. Initiativet bygger på idéen om, at vi skal have et mere moderne system med en høj grad af e-forvaltning. Det svenske formandskab afholder i næste uge et ministermøde i Malmö om netop e-forvaltning. Medlemsstaterne vil på dette møde få støtte fra Kommissionen, og der vil blive afholdt en masse seminarer, så vi kan lære af hinanden og sætte fokus på brugervenlighed.

Et andet vigtigt spørgsmål er det sprog, der anvendes på webportalerne, og muligheden for at kunne bruge portalerne på et andet sprog end medlemsstatens eget. Det er ikke et krav i direktivet, men de fleste medlemsstater vil forhåbentlig sørge for oplysninger på adskillige sprog i kvikskrangerne. Det vil give leverandørerne af tjenesteydelser en bedre mulighed for at sammenligne forskellige markeder og få det overblik, der er nødvendigt for, at de kan udvide deres forretning.

Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse spørger, om medlemsstaterne vil være i stand til at gennemføre direktivet i tide, og det jeg håber, at de vil kunne. Kommissionen er nødt til at besvare dette spørgsmål, men i Rådet (konkurrenceevne) gav alle medlemsstater faktisk udtryk for, at de ville være klar til tiden. Det er naturligvis meget vigtigt, at der er politisk opbakning til dette.

Hvad er så de største udfordringer? Direktivet som helhed er selvfølgelig meget vidtrækkende, og det kræver, at medlemsstaterne træffer en række foranstaltninger, ikke kun lovgivningsmæssigt, men også i forhold til

at fremme samarbejdet. De strukturer, som vi forhåbentlig vil få indført, vil gøre forvaltningen mere effektiv og moderne. De vil imidlertid tage tid at indføre. Screeningen af lovgivningen på dette kæmpe område og udviklingen af lovgivningsmæssige løsninger sker ikke fra den ene dag til den anden. Myndighederne skal uddannes i deres nye opgaver, og det vil kræve ressourcer.

Svaret på spørgsmålet om, hvad de største udfordringer er, er derfor naturligvis at oprette kvikskrannerne og sørge for, at de fungerer. Til sidst spørger Parlamentet, på hvilken måde de interesserede parter er blevet inddraget. Det er et vigtigt spørgsmål, fordi det naturligvis er en væsentlig del af processen at inddrage de forskellige interesseorganisationer i at skabe forståelse for tjenesteydelsesdirektivet og gøre borgere og virksomheder opmærksomme på fordelene og samtidig også få kendskab til deres synspunkter og behov.

Denne dialog har været et vigtigt element. Mange interesserede parter deltog i referencegrupper allerede i forhandlingsperioden, og disse netværk er i mange tilfælde blevet videreført. Der har i mange lande været en bred samfundsmæssig høring over forslagene til gennemførelse for at få forskellige oplysninger og synspunkter frem.

Jeg vil til sidst gerne takke Parlamentet for den interesse, som det har vist for gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet. Det er i lyset af den meget store rolle, som Parlamentet har spillet i forhold til at få en aftale i stand, godt, at De har bevaret interessen og kontrollerer og sikrer, at vi i medlemsstaterne gør det, som vi skal. Vi er enige om, at det er særlig vigtigt, at direktivet gennemføres omgående og på korrekt vis, og tjenesteydelsesdirektivet vil navnlig nu i lyset af den økonomiske krise blive et vigtigt værktøj, der kan få os ud af krisen og atter give os mulighed for at koncentrere os om økonomisk vækst og forhåbentlig skabe beskæftigelse.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet, især også på vegne af min kollega hr. McCreevy, for at fremsætte denne belejlige mundtlige forespørgsel om status for gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet.

Der er knap to måneder til gennemførelsesfristen udløber, og det er et godt tidspunkt at se tilbage på det arbejde, der er blevet gjort indtil videre, og gøre status over, hvor vi står i dag.

Tjenesteydelsesdirektivet er et af de vigtigste initiativer, der er blevet taget i de senere år. Det har et stort potentiale for at fjerne handelshindringer i det indre marked og modernisere vores offentlige forvaltninger, og en korrekt gennemførelse vil være endnu mere presserende i lyset af den aktuelle økonomiske situation. Det ved vi udmærket godt, og Parlamentet og i særdeleshed Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse har ikke blot spillet en vigtig rolle i forhold til at gøre dets vedtagelse mulig; Kommissionen har især også sat pris på Deres fortsatte interesse i at kontrollere det arbejde, som medlemsstaterne gør for at gennemføre direktivet.

Vi i Kommissionen har for vores part levet op til vores løfte om at lette gennemførelsesprocessen. Det er allerede blevet nævnt. Vi har taget medlemsstaternes anmodninger om teknisk bistand alvorligt, og vi har gjort en hidtil uset indsats og brugt hidtil usete ressourcer for at støtte deres arbejde. Der er blevet afholdt over 80 bilaterale møder med alle medlemsstaterne, og ekspertgrupper har i løbet af de seneste tre år mødtes over 30 gange i Bruxelles.

Kommissionen kan imidlertid ikke varetage gennemførelsen på nationalt plan. Det er medlemsstaternes rolle, og gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet har været en udfordrende opgave for dem.

Opgaven har været udfordrende, fordi den indebærer, at der skulle gennemføres adskillige storstilede projekter, bl.a. oprettelsen af kvikskranner og revideringen og forenklingen af lovgivningen om tjenesteydelser. Opgaven har også været udfordrende, fordi den har krævet en omfattende koordinering mellem alle forvaltningsniveauerne, det være det nationale, regionale og lokale niveau.

Så hvor står vi i dag? Og vil medlemsstaterne have løst opgaven?

Lige godt halvdelen af medlemsstaterne synes at være i stand til at gennemføre tjenesteydelsesdirektivet inden fristen i slutningen af 2009 eller i starten af 2010. Nogle medlemsstater kan være forsinkede. Det er ikke helt tilfredsstillende, især ikke for borgere og virksomheder, som ønsker at gøre brug af deres rettigheder i det indre marked. Selv om situation ikke er usædvanlig sammenlignet med andre direktiver om det indre marked, giver det en vis anledning til bekymring.

Der skal imidlertid også tages højde for – og muligvis i højere grad end med noget andet direktiv – at medlemsstaterne skulle løse en masse vanskelige retlige og praktiske problemer. I lyset heraf kan det resultat, som vi håber at opnå i begyndelsen af næste år, faktisk betragtes som ret godt.

Lad mig nu svare mere detaljeret på Deres spørgsmål.

Næsten alle medlemsstater har altså afsluttet screeningen af deres nationale lovgivning. Nogle arbejder stadig på det. Det er på nuværende tidspunkt naturligvis lidt vanskeligt at vurdere, i hvilken udstrækning screeningen har bidraget til direktivets effektive gennemførelse. Gennemførelsesfristen er endnu ikke udløbet, og medlemsstaterne har endnu ikke fremsendt deres lovgivningsændringer til Kommissionen.

Det står imidlertid klart, at en ambitiøs og grundig screeningsproces er afgørende for at sikre ”et brugervenligt indre marked” i hver eneste medlemsstats nationale lovgivning. Det er også afgørende for konkurrencen i vores servicesektor generelt.

Med hensyn til kvikskrannerne ser det ud til, at de fleste medlemsstater i det mindste vil have indført basale og praktisk anvendelige kvikskrankeløsninger ved udgangen af 2009. De vil som sagt ikke være fuldstændig perfekte, men de burde danne et solidt grundlag. Medlemsstaterne bør fortsat udvikle og effektivisere kvikskrannerne, som i det lange løb skal blive til fuldt udviklede e-forvaltningscentre.

Kommissionen er i den forbindelse enig i, at det er vigtigt at sørge for yderligere oplysning og varetage flere procedurer gennem kvikskrannerne, bl.a. vedrørende arbejdstageres rettigheder og beskatning. Virksomheder og forbrugere er nødt til at kende de gældende regler. Dette er som bekendt imidlertid ikke et krav i direktivet.

Vi forventer, at disse oplysninger vil blive stillet til rådighed, i takt med at kvikskrannerne styrkes og udvikles. Nogle medlemsstater planlægger faktisk allerede at gøre det.

Med hensyn til gennemførelsen af direktivet på området for sociale tjenesteydelser – i den udstrækning, at de er omfattet af direktivet – synes dette ikke at have skabt særlige problemer. Direktivet i sig selv indeholder mekanismer, der sikrer, at der tages højde for de særlige forhold omkring denne type tjenesteydelser.

Endelig mener jeg, at det står klart, at interesserne har spillet en afgørende rolle gennem hele gennemførelsesprocessen. De har fulgt medlemsstaternes indsats tæt og har været inddraget i gennemførelsen på forskellige måder, og vi vil sørge for, at interessenterne høres næste år i forbindelse med evalueringen af resultaterne af gennemførelsen.

Vi skal således finde en metode, der sikrer, at denne høring er målrettet og meget konkret.

Endelig har mange medlemsstater i løbet af lovgivningsprocessen afholdt åbne høringer om udkastet til gennemførelseslovgivning. Nogle interesseorganisationer har endog foretaget egentlige spørgeundersøgelser blandt deres medlemmer om status for gennemførelsen. Vi må sige, at det er vigtigt at være realistisk og oprigtig på dette tidspunkt i processen. Der er stadig meget at gøre med hensyn til gennemførelsen, og de medlemsstater, som er bagud i forhold til tidsplanen, er nødt til at gøre en ekstra indsats.

Jeg er imidlertid fortsat overbevist om, at glasset er mere end halvt fuldt, men vi må hellere blive ved med at fylde i det og gøre det hurtigt.

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

Andreas Schwab, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det, som vi netop har hørt Kommissionen og Rådet sige, er lidt nedslående.

Europa står over for international konkurrence, global konkurrence, hvor også de europæiske leverandører af tjenesteydelser skal finde deres plads og opnå succes. Hvis vi ser på dette direktivs historie, som tog sin start i Parlamentet med markant deltagelse af medlemmerne, er det efter min opfattelse ret nedslående at høre, at glasset er halvt fuldt – eller halvt tomt – som fru Ferrero-Waldner sagde. Til formanden for Rådet vil jeg gerne sige, at Parlamentet ikke kun spillede en rolle tidligere, men også fremover agter at udfylde sin rolle. Vi har derfor i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse besluttet at rette denne forespørgsel til Dem i god tid inden gennemførelsesfristens udløb for at kontrollere, om De, dvs. EU-medlemsstaterne, har levet op til Deres forpligtelse til at gennemføre dette direktiv inden udgangen af i år, hvilket oprindeligt blev foreslået af Dem, og om De er i stand til at opfylde dette mål. Jeg og i det mindste også Gruppen for Det

Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) antager fortsat, at De i de kommende måneder vil gøre alt, hvad De kan for at opfylde Deres forpligtelser.

Vi vil vurdere direktivet og dets gennemførelse ud fra de europæiske borgeres, tjenesteyderes og arbejdstageres synspunkt, og vi vil på den baggrund nøje undersøge, hvordan medlemsstaterne opfører sig over for hinanden, og – som formanden nævnte – se på den grad af gennemsigtighed, hvormed udvekslingen af synspunkter om direktivets elementer foregår, og hvor effektivt medlemsstaternes love screenes for deres egnethed i det indre marked, hvad leverandører af tjenesteydelser angår. Det samme gælder direktivets anvendelsesområde. Vi vil også her, ligesom vi har gjort tidligere, nøje se på, i hvilket omfang EF-Domstolen eventuelt vil tolke EU-traktaten således, at borgernes rettigheder skal prioriteres, og at medlemsstaternes interesser ikke altid kommer i første række – sådan som vi nogle gange får indtryk af, at det er tilfældet i Rådet.

Vi er for det andet meget glade for Deres bemærkning om den elektroniske styring af processen, men det vigtigste spørgsmål er efter vores opfattelse, hvorvidt leverandørerne af tjenesteydelser i sidste ende kan udføre alle de opgaver, der er nødvendige i henhold til proceduren, på en enkel og effektiv måde online, og hvorvidt de bag disse mange websteder reelt vil kunne finde personer at tale med om dette emne og om kravene i medlemsstaterne, eller hvorvidt vi ganske enkelt opbygger mure og hindringer på denne måde.

Formanden beder mig om at gøre det kort. Jeg har en sidste bemærkning. Parlamentet krævede i den foregående forhandling især, at informationssystemet for det indre marked skulle fjerne alle de problemer, som medlemsstaternes forvaltninger kan forventes at opleve i forbindelse med direktivets gennemførelse, og jeg håber derfor, at De, fru Malmström, vil gøre alt, hvad De kan for at sikre, at dette direktiv kan træde i kraft den 31. december i år.

Evelyne Gebhardt, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg er taknemmelig for, at vi kan drøfte dette emne i dag, da det er så vigtigt. Jeg vil gerne gøre én ting helt klart: Vi har som Parlament ikke kun spillet en rolle; vi har sørget for, at der er blevet fundet et meget positivt og konstruktivt kompromis om tjenesteydelsesdirektivet. Kompromiset bygger især på beskyttelsen af arbejdstagerrettigheder og sociale rettigheder og det særlige hensyn til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, som er undtaget fra direktivets anvendelsesområde. Det var årsagen til, at tjenesteydelsesdirektivet i det hele taget var muligt.

Der er imidlertid nogle få ting, som jeg ikke er sikker på i den forbindelse, og de spørgsmål, som vi har stillet, er ikke blevet besvaret. Det ville eksempelvis være meget skuffende, hvis det, som jeg har hørt fra forskellige kilder, viser sig at være sandt, nemlig at nogle medlemsstater bruger gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet til at ødelægge den balance, som vi som lovgivere har fundet, og ikke fuldt ud respekterer arbejdstagerernes rettigheder, sådan som vi havde tænkt os i tjenesteydelsesdirektivet. Det drejer sig ikke kun om arbejdsforholdene, som der har været tvivl omkring. I mange medlemsstater er definitionerne nemlig også blevet omskrevet eller gjort mere restriktive. Der er også medlemsstater, som med svage begrundelser undlader at fjerne sociale tjenesteydelser fra de tjenesteydelser, som dette direktiv vedrører.

Kommissionens håndbog var i den forbindelse ikke til nogen særlig hjælp, fordi retningslinjerne delvist var forkerte, og fortolkningen efter vores opfattelse var ukorrekt. De eksempler, som jeg har givet, viser, hvor vigtigt det er, at vi også skaber en retlig ramme for tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, således at sociale rettigheder som arbejdstagerrettigheder fuldt og helt kan respekteres igen. Alt andet ville være utilfredsstillende.

Jeg vil også gerne spørge medlemsstaterne, i hvilket omfang de har inddraget interessenter, i særdeleshed fagforeninger og socialforvaltningen, i gennemførelsen af direktivet. Det er et af de spørgsmål, som vi stillede, men som jeg ikke har hørt blive besvaret, og jeg vil meget gerne bede om et godt svar på det spørgsmål.

Jürgen Creutzmann, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionens svar er naturligvis ikke kun nedslående, sådan som hr. Schwab sagde, men også meget skuffende. Vi er med hensyn til direktivets gennemførelse nødt til at indse, at når De siger, at ca. 50 % følger tidsplanen, så må vi antage, at de øvrige 50 % er langt fra målet.

Tag f.eks. mit land, Tyskland. De enkelte delstater er i øjeblikket i gang med at gennemføre direktivet. I Rheinland-Pfalz, hvor jeg bor, havde jeg den 2. september lejlighed til at deltage i førstebehandlingen vedrørende gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet i denne delstat. Som De kan forestille Dem, vil det være umuligt at gennemføre direktivet til tiden, og jeg tror, at de øvrige delstater er i en lignende situation.

Det afgørende for os vil naturligvis være den måde, hvorpå gennemførelsen sker. Når det af artikel 13, stk. 2, fremgår, at "[t]illadelsesprocedurer og -formaliteter [ikke] må [...] virke afskrækkende og ikke komplicere

eller forsinke udførelsen af tjenesteydelsen unødigt", må vi være meget påpasselige med at sikre, at dette ikke sker i praksis. En afgørende faktor vil eksempelvis blive, hvordan de enkelte kvikskrænker udrustes. Vil personalet have sprogfærdigheder? Vil de arbejde tilstrækkeligt tæt sammen med forvaltningerne til reelt at kunne tage hånd om de problemstillinger, som de stilles over for? Det tvivler vi meget på. Udvalget burde faktisk nu spørge, hvilke lande der er bagud i forhold til tidsplanen på det punkt, hvilke lande der udgør de 50 %, og hvornår de forventer at være i mål. Det ville efterfølgende være bedre at indføre et moratorium eller lignende, hvad disse lande angår.

Jeg er sikker på, at dette direktiv i de fleste lande ikke vil være gennemført den 1. januar 2010, selv om landene har haft over fire år til at gøre det. Det er et stort problem, og det er meget skuffende.

Tadeusz Cymański, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil i forbindelse med den igangværende forhandling gerne spørge, hvordan krisen påvirker gennemførelsen af direktivet i EU-landene.

I mit land, Polen, har det trods krisen og vanskelighederne med gennemførelsen været muligt at udarbejde et udkast til en meget liberal lov om tjenesteydelser i forhold til registrering og virksomhedsdrift. I sektorer som håndværk, handel, turisme og hoteldrift er der kun undtagelsesvis indført restriktioner. Vi gennemfører denne lov for at skabe lige muligheder og beskytte princippet om sund konkurrence.

Det var tanken med kompromiset fra 2006, at visse områder skulle undtages fra direktivets bestemmelser. Jeg vil gerne spørge, hvordan det er gået med det. Det var også tanken, at der i fremtiden skulle indledes et nyt lovgivningsarbejde om spørgsmålet om almennyttige offentlige tjenesteydelser. Hvis jeg skal bruge kommissærens metafor, vil der, efter vi har fyldt det allerede halvfylde glas, være endnu et glas at fylde? Og hvad vil det næste skridt være?

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! I det kompromis, der blev indgået i 2006, opgav Socialdemokraterne i Europa-Parlamentet kravet om at prioritere sociale hensyn over virksomhedernes frihed til at levere tjenesteydelser. Der kunne i modsat fald, som hr. Harbour skrev i en pressemeddelelse, ikke have været opnået et kompromis. Begrebet "oprindelseslandsprincippet" er blevet fjernet, men det er blevet erstattet af en lovvalgsregel fra Kommissionen, hvoraf det klart fremgår, at i tilfælde af en konflikt mellem de forskellige medlemsstaters arbejdsmarkedslovgivning, finder lovgivningen i virksomhedens oprindelsesland anvendelse.

Direktivet kunne have været fortolket således, at EU ikke skulle gribe ind i den nationale arbejdsret. Kommissionen udarbejdede imidlertid hurtigt retningslinjer, som fastslår, at virksomheder, der leverer tjenesteydelser, ikke behøver at have en fast repræsentant i det land, hvor arbejdet udføres, og fagforeningen har dermed ikke nogen modpart at forhandle med. Vaxholm-dommen slog klart fast, at svensk arbejdsret er underordnet EF-retten, hvilket betød, at Sverige var tvunget til at forringe sin arbejdsretlige lovgivning. Jeg og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre kan ikke se noget andet alternativ med hensyn til arbejdstagerrettigheder, end at vi udarbejder en klar protokol til traktaten, hvoraf det fremgår, at fagforeningsrettigheder har forrang for markedsrettigheder.

Lara Comi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Tjenesteydelsesdirektivet repræsenterer først og fremmest afslutningen på en rejse for Europa, en rejse, hvis endelige destination netop er gennemførelsen af det indre marked, som skal fremme handel inden for EU og gøre myndighederne i stand til at koordinere deres indsats og frem for alt minimere transaktionsomkostningerne i forbindelse med forskellige aktiviteter inden for de forskellige sektorer og de forskellige medlemsstater.

Ved at harmonisere indholdet i de forskellige administrative procedurer og gøre det lettere for leverandører af tjenesteydelser at drive virksomhed i andre medlemsstater øger vi automatisk væksten og stimulerer dermed også væksten i en usædvanlig kriseperiode som den nuværende. Det tjenesteydelsesdirektiv, som Parlamentet og Rådet vedtog den 12. december 2006, er en iboende del af Lissabonstrategien, som over tid er blevet revideret og tilpasset efter de forskellige situationer, som Europa har oplevet i løbet af de seneste ni år, og dets vigtigste mål skal helt klart være at gøre den europæiske økonomi til verdens mest konkurrencedygtige økonomi, men samtidig også en videnbaseret økonomi.

Den økonomiske krise, som vi oplever i øjeblikket, og som EU tager hånd om på institutionelt niveau ved med stor dygtighed at skabe overensstemmelse mellem de forskellige foranstaltninger, bl.a. i samarbejde med de enkelte medlemsstater, kræver i endnu højere grad, at tjenesteydelsesdirektivet finder anvendelse på korrekt vis og hurtigere, end det var nødvendigt, da det i første omgang blev vedtaget. Fristen 28. december 2009 for gennemførelse af tjenesteydelsesdirektivet markerer derfor ikke kun datoen for, hvornår vi selv sagt skal bevæge os fra direktivets ratificeringsproces og videre til dets lovgivningsproces; den

markerer også og frem for alt et vigtigt skridt fremad mod et Europa, som i stigende grad er opmærksom på sine ressourcer, og mere specifikt, som i stigende grad er i stand til at få det bedste ud af sine ressourcer.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Hr. formand, fru minister, fru kommissær, mine damer og herrer! Siden tjensteydelsesdirektivets vedtagelse og de ophedede debatter, der omgav det, er direktivet i nogen grad gået i glemmebogen, men det er vigtigt at vise, at vi er særlig årvågne i den afgørende gennemførelsesfase.

Jeg sætter spørgsmålstegn ved fortolkningen af bestemmelserne i direktivets artikel 2, som undtager sociale tjensteydelser fra anvendelsesområdet. Formuleringer som støtte til "personer, som har behov herfor" og "tjensteydere med opdrag fra staten" forekommer restriktive i sammenligning med den definition af sociale tjensteydelser, der anvendes i visse medlemsstater, og jeg frygter, at en bevidst streng fortolkning kan være med til at bane vej for inddragelsen af hele grene af området for denne type tjensteydelser i direktivets anvendelsesområde.

Undtagelsen for disse tjensteydelser er en vigtig del af teksten og en garanti for borgerne om, at den europæiske sociale model vil blive beskyttet.

Jeg håber ikke, at visse medlemsstater, herunder Frankrig, vil benytte gennemførelsen til at liberalisere de sociale tjensteydelser under falsk foregivende af at følge EU-lovgivningen. Problemerne med inddragelsen af tjensteydelser af almen interesse viser, at der er behov for europæisk lovgivning, som specifikt vedrører disse tjensteydelser, og at vi ikke kan holde os til en standarddefinition i et direktiv om kommercielle tjensteydelser.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Hr. formand! En korrekt gennemførelse af direktivet om tjensteydelser i det indre marked er vigtig, ikke kun af hensyn til europæiske virksomheder, som opererer på dette marked, men også af hensyn til forbrugerne. Tjensteydelsesdirektivet er et godt eksempel. Der blev fastsat en gennemførelsesperiode på tre år. Det er lang tid, men på trods heraf vil ikke alle lande formå at gennemføre direktivet inden for de tre år. Dette eksempel viser helt tydeligt, at der er behov for et forbilligt samarbejde mellem medlemsstaterne og EU-institutionerne for at sikre en rettidig gennemførelse i alle medlemsstater.

Det er bestemt også den kurs, der udstikkes i Kommissionens henstilling fra juni i år om foranstaltninger til fremme af det indre marked. Jeg mener, at det i gennemførelsesprocessen er nødvendigt at gå lidt længere. I betænkningen om resultattavlen for det indre marked foreslår jeg derfor, at der afholdes et forum for det indre marked med deltagelse af repræsentanter for EU-institutionerne, medlemsstaterne og andre interessenter med henblik på at opnå et mere direkte engagement i gennemførelsen i national ret, så vi kan anvende og gennemføre lovgivning om det indre marked, herunder dette yderst vigtige direktiv. Jeg så gerne, at forummet blev et sted for erfaringsudveksling mellem medlemsstaterne og EU-institutionerne i forbindelse med gennemførelse af lovgivning. Jeg så gerne, at forummet henledte samfundets opmærksomhed på spørgsmål vedrørende det indre marked. Vi skal øge borgernes interesse i og ansvar for det indre markeds funktion. Da vil vi have opnået den fulde succes.

Jeg vil i forbindelse med de problemer, som vi hørte om for lidt siden vedrørende gennemførelsen af tjensteydelsesdirektivet, gerne spørge, om medlemsstaterne har forsøgt at samarbejde med Kommissionen, og om man kan sige, at de i gennemførelsesprocessen har formået at følge nogen af Kommissionens henstillinger. Forsøger Kommissionen fortsat at finde nye løsninger? Gør den brug af alle muligheder og midler for at mobilisere og støtte specielt de lande, som har problemer med gennemførelsen? Er der nogen nye tiltag på området?

Louis Grech (S&D). – (MT) Hr. formand! Det er bekymrende, at vores faste kontaktpersoner hos de lokale myndigheder – i det mindste i mit land – bekræfter, at mange af dem stadig er uvidende om, hvad der venter dem, når dette direktiv træder i kraft. Der er generelt set et begrænset kendskab til de gældende love om de fire frihedsrettigheder. Der synes også at være en mangel på oplysning om alt, der vedrører love og forskrifter om finansielle tjensteydelser, e-kommunikationstjenester og transporttjenester. Det lader desuden til, at myndighederne kan have problemer med at forenkle den administrative proces og harmonisere reglerne for handel og licensudstedelse. Kommissionen er derfor nødt til at vedtage flere initiativer for at kunne yde øjeblikkelig og direkte bistand til de lokale og regionale myndigheder. Hvis vi i øvrigt vitterlig ønsker, at gennemførelsesprocessen til fulde afspejler det, som vi blev enige om i Parlamentet, er det bydende nødvendigt, at Parlamentet fortsat inddrages i processen, selv efter at direktivet er trådt i kraft.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Hr. formand! I en tid med recession bør vi som hovedregel bestræbe os på at skabe nye arbejdspladser, øge konkurrenceevnen, fremme prisnedsættelser eller for at sige det kort:

øge forbrugernes fordele. Det gør vi eksempelvis ved at give tilskud til bilindustrien. Vi taler lige nu om erhverv som frisører, blikkenslagere og murere, der ikke har behov for tilskud. De har imidlertid behov for frit at kunne udføre deres arbejde. Loven og realiteterne – hvis blot der var overensstemmelse mellem dem.

Jeg kender et eksempel med et bageri, der blev bygget i et naboland. Der blev givet byggetilladelse, og alt var derfor i orden. Da produktionen gik i gang, trak regeringen og de lokale myndigheder imidlertid tilladelsen tilbage. Hvorfor? Det lokale bagerlaug protesterede. Hvis blot denne type praksis aldrig blev anvendt.

Lad os i øvrigt blive enige om at sætte navn på de 50 % af medlemsstaterne, som ikke har gennemført lovgivningen. Hvem er der tale om? Jeg vil også gerne anmode kommissæren om, at vi i januar modtager et forslag til konkret overvågning af gennemførelsen af dette direktiv i de enkelte medlemsstater.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Hr. formand, fru kommissær! Jeg er enig med kommissæren i, at tjenesteydelsesdirektivet er en af de vigtigste retsakter, der er blevet vedtaget i de senere år, og at dets korrekte gennemførelse er yderst vigtig.

Jeg havde i sidste valgperiode lejlighed til at arbejde med bestemmelserne i tjenesteydelsesdirektivet. Jeg husker stadig den store indsats, som alle her i Parlamentet gjorde i forbindelse med udarbejdelsen af bestemmelserne. Jeg er en begejstret tilhænger af tjenesteydelsesdirektivet og er helt overbevist om – og det er noget, som jeg ofte fremhæver, når jeg mødes med erhvervsfolk – at det udgør en kæmpe mulighed for erhvervslivet og for hele den europæiske økonomi.

Det vil imidlertid kun være muligt at omsætte denne mulighed til konkrete resultater, hvis medlemsstaterne gennemfører lovgivningen på behørig og rettidig vis. Jeg tilslutter mig derfor opfordringen til at fremskynde gennemførelsesprocessen hos de nationale myndigheder, som stadig ikke har færdiggjort væsentlige opgaver på området, navnlig vedrørende spørgsmålet om den korrekte gennemførelse af princippet om frihed til at levere tjenesteydelser og princippet om kvikskranker. Jeg følger nøje gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet i de enkelte lande, bl.a. i mit eget land, Polen, hvor arbejdet med en hensigtsmæssig gennemførelse af direktivets bestemmelser stadig er i gang. Jeg håber, at resultatet af indsatsen vil være tilfredsstillende.

Anna Hedh (S&D). – (SV) Hr. formand! Den nordiske arbejdsmarkedsmodel bygger på aftaler mellem arbejdsmarkedets parter. Denne model fungerer ikke, hvis en af parterne, i dette tilfælde en leverandør af tjenesteydelser, ikke har en repræsentant til stede med hvem, der kan afholdes forhandlinger. Vi var derfor meget tilfredse med den beslutning, der blev truffet i forbindelse med tjenesteydelsesdirektivet, og som, vi mener, betyder, at retten til at forhandle, indgå og anvende kollektive aftaler og gennemføre faglige aktioner i overensstemmelse med national lovgivning og praksis ikke vil blive berørt.

I forbindelse med gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet i Sverige opstod der imidlertid en debat om, hvorvidt det var tilladt at fastsætte et krav om, at virksomheden skulle have en kompetent repræsentant til stede i landet. Mit spørgsmål er derfor følgende: Forhindrer direktivet på nogen måde værtslandet i at fastsætte et krav om, at servicevirksomheden skal have en repræsentant til stede med mandat til at forhandle og indgå aftaler?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Vi må i denne debat ikke glemme de alvorlige konsekvenser, som gennemførelsen af direktivet om liberalisering af tjenesteydelser vil få i en række lande, især dem med yderst ustabile sociale forhold, hvor der vil ske en forværring af en krisesituation i stil med den, som vi oplever i øjeblikket. Trods den store bekymring i de forskellige medlemsstater risikerer vi at stå med endnu alvorligere problemer, medmindre der træffes øjeblikkelige foranstaltninger for at beskytte sociale rettigheder og arbejdstagerrettigheder og beskytte de mest sårbare sektorer, bl.a. på det offentlige område. Liberaliseringen kunne øge arbejdsløsheden, fattigdommen og ulighederne blandt de mest udsatte og alene være til fordel for store servicevirksomheder og erhvervsgrupper, særlig i de rigeste lande.

I denne krisetid er det derfor helt afgørende at udskyde gennemførelsen af direktivet om liberalisering af tjenesteydelser og foretage en passende undersøgelse af de potentielle sociale konsekvenser af dette direktivs gennemførelse.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi skal takke Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse for at sætte fokus på dette vigtige spørgsmål, nemlig gennemførelsen af tjenesteydelsesdirektivet. Vi må i særdeleshed ikke lade lande, virksomheder eller enhver anden bruge den aktuelle økonomiske krise til at tvinge os tilbage til en protektionistisk tilgang, hvilket ville være en katastrofe for situationen som helhed.

I det bredere perspektiv kan handel med tjenesteydelser være en drivkraft i forhold til at skabe et økonomisk opsving, og Irland har helt klart oplevet fremgang, siden vi indlod os på udenrigshandel. Den nye krise ville være langt værre i Irland, hvis vi ikke havde den brede tilgang til international handel, som fremmes af det indre marked.

Åbningen af vores grænser for udenlandsk konkurrence har bestemt ikke haft nogen negative konsekvenser for vores indenlandske tjenesteydelser. Det har i stedet skabt konkurrence og innovation. Det, der er blevet foreslået i dag, er derfor noget, som jeg støtter 100 %.

Jeg vil til sidst blot sige, at det var godt at høre nogen her sige noget positivt om den irske kommissær, hr. McCreevy, som er en af mine venner på trods, af at vi ikke har samme politiske tilhørsforhold.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Hr. formand, fru kommissær! Vi drøfter tjenesteydelsesdirektivet. Formålet med dette direktiv var at gennemføre den fjerde grundlæggende frihed i det europæiske integrationsprojekt i praksis. Nu hvor vi i dag taler om årssage, så blev direktivet vedtaget for tre år siden, og nu er den periode, som medlemsstaterne fik til at gennemføre det i deres nationale lovgivning og fjerne hindringer, udløbet. Med udløbet af perioden er det tid til at evaluere, hvor vi står nu, hvem der har gennemført direktivet, og hvem der ikke har, og under hvilke omstændigheder det er sket.

Mit spørgsmål er imidlertid, om Kommissionen mener, at der er behov for en større grad af harmonisering, og om den i så fald overvejer at foreslå lovgivningsinitiativer vedrørende dette yderst vigtige tjenesteydelsesdirektiv, som har til formål at harmonisere markedet og forbrugernes, borgernes og arbejdstagernes rettigheder.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne endnu engang takke Dem for at tage dette meget vigtige spørgsmål op. Jeg tror, at der generelt er enighed om, at tjenesteydelsesdirektivet er meget vigtigt, og at der er et meget presserende behov for, at vi gennemfører det hurtigst muligt.

Det svenske formandskab gør ligesom tidligere formandskaber sit yderste for at sikre, at det sker hurtigt og gnidningsfrit. Vi har haft adskillige drøftelser i forskellige rådssammensætninger. Vi har afholdt seminarer og forhandlinger om direktivet, og det har været på dagsordenen for at fremme reelle fremskridt på området.

Der er imidlertid næsten to måneder tilbage, og svaret på spørgsmålet om, hvem der er bagud, kan ændre sig. Der er stadig tid. Vores mål er klart – og jeg ved, at det er Kommissionens mål også – og det er, at alle lande har gennemført direktivet senest den 28. december 2009. Der kan være nogle forsinkelser. Det beklager vi naturligvis, men jeg ved, at alle lande arbejder så hurtigt, de kan.

Der blev stillet et spørgsmål om, hvordan kvikskrannerne kommer til at fungere. De findes ikke endnu, men målet er, at de skal fungere på en brugervenlig og effektiv måde og indeholde alle de relevante oplysninger, som såvel leverandører af tjenesteydelser som forbrugere har behov for. Medlemsstaterne har samarbejdet med Kommissionen om at udsende en informationsfolder på alle sprog, der skal lette borgere og forbrugeres adgang til relevante oplysninger. Mange medlemsstater gør også på egen hånd en indsats for at udbrede information om direktivet. Der er også enighed om at anvende et fælles logo for at gøre det lettere for brugerne at navigere rundt mellem de forskellige websteder og kvikskranner.

Nogle medlemsstater vil – selv om det ikke er obligatorisk – gøre oplysninger om arbejdstagerrettigheder og arbejdsretten tilgængelige i deres kvikskranner. Tjenesteydelsesdirektivet dækker ikke arbejdsretlige anliggender, og udstationering af arbejdstagere er undtaget fra det. Det spørgsmål, som min svenske kollega stillede mig, er et svensk anliggende. Vi undersøger sagen, men det falder lidt uden for denne debat. Vi vil med glæde vende tilbage til det i en mere national sammenhæng.

Tjenesteydelsesdirektivet er vigtigt. Det vil gøre livet lettere for leverandører af tjenesteydelser, det vil fremme den frie bevægelighed og gavne investeringer, vækst og beskæftigelse, og det være meget positivt for borgerne. Borgerne regner med, at vi sørger for, at det hurtigst muligt er gennemført, fordi det vil gøre deres liv lettere. Det er vores ansvar at sikre, at vi gør vores yderste for, at det kan ske.

Jeg vil gerne endnu engang takke Parlamentet, ikke kun for at have stemt for og vedtaget tjenesteydelsesdirektivet, men også for at have ageret vagthund og blive ved med at tilskynde Rådet og Kommissionen til at gøre, hvad vi kan, for at direktivet bliver gennemført. Der resterer imidlertid stadig lidt tid, og vi vil muligvis vende tilbage til denne debat næste år under det spanske formandskab. Kommissionen vil stadig nøje overvåge direktivets gennemførelse.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som det tidligere er blevet sagt, har vi drøftet alle de spørgsmål, der vedrører alle de forskellige sociale og andre aspekter af dette direktiv. Jeg synes ikke, vi skal genåbne den debat nu, men vi bør dog se nærmere på medlemsstaterne med hensyn til, hvordan de har gennemført eller agter at gennemføre direktivet. På grundlag af den information, vi har allerede nu, ser det ud til, at størstedelen af medlemsstaterne vil have afsluttet gennemførelsen enten ved årets udgang eller muligvis i begyndelsen af 2010.

Så jeg tror godt, at man kan sige, at de fleste medlemsstater i det mindste vil have etableret en basis-kvikskranke og således være klar til at overholde deres aftaler og forpligtelser med hensyn til administrativt samarbejde.

I nogle tilfælde kan der imidlertid forekomme forsinkelser med ændringerne i de retlige rammer.

Med hensyn til evalueringsprocessen er der medlemsstater, der har benyttet lejligheden til at forenkle love og procedurer og har foretaget en lang række ændringer. Andre medlemsstater har vedtaget blot nogle få ændringer, og antallet af ændringer afhænger selvfølgelig af flere faktorer, herunder de eksisterende lovrammer samt medlemsstaternes interne organisation. Det er således mere kompliceret i føderale stater end i andre.

Selvfølgelig afhænger dette også af medlemsstatens vilje til at forenkle sine love og procedurer.

Med hensyn til spørgsmålet om korrekt gennemførelse har min kollega, Charlie McCreevy, ved adskillige lejligheder over for medlemsstaternes regeringsmedlemmer gjort opmærksom på gennemførelsesarbejdets betydning, og han og hans stab har fulgt og overvåget gennemførelsesprocessen meget nøje.

Som jeg sagde tidligere, er der da også i løbet af de sidste tre år blevet afholdt over 80 bilaterale møder med alle medlemsstaterne, og ekspertgrupper har mødtes over 30 gange i Bruxelles. Så vi har været meget aktive på dette punkt. Og vi vil fortsat følge medlemsstaternes bestræbelser og ligeledes fortsætte med at yde teknisk bistand, hvis medlemsstaterne ønsker det. Men når det kommer til stykket, er det helt klart medlemsstaternes ansvar, at arbejdet bliver udført og de nødvendige ressourcer fordelt.

Med hensyn til næste år tror jeg, det vil være af afgørende betydning at sikre, at den gensidige evaluering ifølge direktivet anvendes konstruktivt. Det bliver også nødvendigt at vurdere kvaliteten af lovgivningens gennemførelse, således som der er blevet bedt om, overvåge, hvordan kvikskrannerne fungerer og efterfølgende få feedback fra virksomheder og forbrugere.

Sidst, men ikke mindst, kan vi blive nødt til også at tage andre håndhævelsesmekanismer i brug – måske til tider traktatbrudssager, men det er for tidligt at sige noget om det.

Hvad angår de små og mellemstore virksomheder, deler vi selvfølgelig Deres holdning. De er rygraden i EU's økonomi, og deres behov udgør kernen i direktivet om tjenesteydelser.

Dette direktiv vil således være til gavn for alle virksomheder, men små og mellemstore virksomheder vil få størst glæde deraf, og som det ser ud nu, beslutter små og mellemstore virksomheder ofte at holde sig tilbage på grund af alle de juridiske vanskeligheder, men også fordi der mangler gennemsigtig information. Derfor vil direktivet om tjenesteydelser fjerne mange af disse indviklede forhold og – tror vi alle – give dem en saltvandsindsprøjtning.

Så vidt Kommissionen er informeret, er der ingen medlemsstater, der udnytter gennemførelsen af direktivet om tjenesteydelser til at begrænse arbejdstagernes rettigheder. Dette vil jeg gerne sige helt klart. Arbejdstagernes rettigheder som sådan påvirkes ikke af eller omhandles i direktivet om tjenesteydelser. Dette var da også helt klart et resultat af det praktiske og politiske kompromis, som både Parlamentet og Rådet nåede frem til.

Lad mig til sidst gentage, at Parlamentet har været en central samarbejdspartner hele vejen igennem i forbindelse med direktivet om tjenesteydelser. Kommissionen har i løbet af de sidste tre år fundet det vigtigt, at De til stadighed blev inddraget i gennemførelsesprocessen og holdt orienteret om vores arbejde med medlemsstaterne, og som det blev nævnt tidligere, vil dette fortsat være en central del af bestræbelserne på at forbedre det indre marked og skabe den vækst og de arbejdspladser, vi har brug for. En korrekt gennemførelse er derfor yderst vigtig, især under den nuværende økonomiske krise.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Europa er nødt til at være konkurrencedygtig. Takket være Europa-Parlamentets indsats vil direktivet om tjenesteydelser medvirke til at gennemføre den hidtil ikke

fuldstændigt regulerede frie bevægelighed for tjenesteydelser på Den Europæiske Unions indre marked. Direktivet om tjenesteydelser regulerer godkendelsesprocedurer, idet det angiver forbudte krav og fastsætter, at alle nye krav til tjenesteydere fra 2010 skal være ikkediskriminerende og begrundet i vigtige sociale interesser. Det regulerer ligeledes de vigtigste funktioner ved de kvikskranks, der er under etablering. Først og fremmest bliver omkostningerne ved tjenesteydelser på mellemstatsligt niveau reduceret, og dette er særlig vigtigt i en tid med økonomisk tilbagegang. Litauen har sluttet sig til de medlemsstater, der er parate til at gennemføre bestemmelserne i direktivet om tjenesteydelser inden for tidsfristen. Det er meget vigtigt, at Kommissionen har et tæt og effektivt samarbejde med medlemsstaterne, da der i nogle lande mangler information og tilstrækkelige forberedelser til direktivets gennemførelse. På nuværende tidspunkt er kun 50 % af medlemsstaterne klar til at gennemføre bestemmelserne i direktivet om tjenesteydelser i national lovgivning.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Hr. formand! Den 28. december 2009 skal medlemsstaterne have gennemført direktivet om tjenesteydelser, hvilket vil åbne markedet for tjenesteydelser for privatpersoner og selskaber på samme måde som markedet for varer og produkter.

Dette direktiv vil i høj grad hjælpe små og mellemstore virksomheder og fremme jobskabelse og økonomisk vækst, samtidig med at det tager hensyn til forbrugernes interesser. Nogle medlemsstater har imidlertid besluttet at begrænse ansættelse af borgere fra de nye medlemsstater, der tiltrådte EU i 2004 og 2007. Tyskland og Østrig ønsker at opretholde denne begrænsning indtil 2011 uden nogen alvorlig økonomisk eller social begrundelse. Frankrig og Belgien anvender en lignende regulering med hensyn til Rumænien og Bulgarien.

Det står imidlertid klart nu, at den frygt, som "den polske håndværker" blev et symbol på, er ubegrundet. Antallet af arbejdere fra Central- og Østeuropa i Frankrig er for eksempel meget lavere end det antal, der arbejder i Det Forenede Kongerige, selv om der for tre år siden blev truffet en beslutning i Paris om gradvis at fjerne restriktionerne inden for de erhverv, hvor der manglede arbejdskraft.

Disse foranstaltninger hindrer i vidt omfang gennemførelsen af direktivet for tjenesteydelser, hvor en af hjørnestenene er fuldstændig afskaffelse af diskriminering på grund af økonomi eller nationalitet. Tyve år efter Berlinmurens fald, som fjernede grænserne mellem øst og vest, kan vi sige, at direktivet om tjenesteydelser tjener et lignende formål. En vellykket gennemførelse af dette direktiv vil endelig rydde det falske billede af vejen, som blev skabt af "den polske håndværker".

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Inden dette direktiv bliver gennemført, burde Europa-Parlamentet foretage en modvurdering af den menneskelige og sociale virkning af dets anvendelse, hvor der især tages hensyn til den krise, vi befinder os i lige nu. Alt peger virkelig på, at dette direktiv vil sætte EU's virksomheder, håndværkere og ansatte op imod hinanden. For nylig afslørede en faglig landbrugsorganisation, at de franske myndigheder havde foreslået at oprette arbejdsformidlingskontorer i østeuropæiske lande for landarbejdere, som skal have mindre i løn og ringere social sikring end franske arbejdere. Gennemførelsen af direktivet om tjenesteydelser må ikke føre til, at der indføres sådanne fremgangsmåder, som betyder en forringelse af det sociale Europa. Vi er også meget bekymret på grund af de trusler, der hænger over forsyningspligtigheder som følge af EF-Domstolens praksis. Vi håber derfor stadig på en anden europæisk lovramme, som især vil optimere og udvikle offentlige tjenester.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Direktivet om tjenesteydelser (2006/123/EF) er karakteriseret ved en delvis liberalisering af udvekslingen af tjenesteydelser i EU. Formålet med at iværksætte et sådant direktiv var at frigøre økonomisk potentiale. Direktivet har åbnet for mange muligheder både for forbrugere og for virksomhedsledere. Det har givet mulighed for i højere grad at gøre brug af det indre marked. Nogle af dem, der drager størst fordel af liberaliseringen af markedet for tjenesteydelser, er de små og mellemstore virksomheder, som har haft størst besvær på grund af de hidtil eksisterende barrierer. Ifølge Kommissionen skaber tjenesteydelser cirka 70 % af BNP i EU's medlemsstater. Cirka den samme procentdel af arbejdsstyrken arbejder inden for levering af tjenesteydelser. En af fordelene ved at gennemføre direktivet er den deraf følgende stigning i konkurrenceevnen på det indre marked. Anvendelsen af dette direktiv har vist sig at give mulighed for udvikling af den europæiske økonomi samt for jobskabelse. Det bør tilføjes, at dette har betydet, at et af Lissabonstrategiens mål vedrørende større konkurrencedygtighed for den europæiske økonomi derved er nået. Desuden har det medført en stigning i antallet af udbudte tjenester. Disse virkninger er en motivation til at fortsætte arbejdet med en yderligere liberalisering af dette direktiv.

18. Fælles programmering af forskning til bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om den mundtlige forespørgsel til Rådet om – fælles programmering af forskning til bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers (O-0112/2009 – B7-0218/2009)

Spørgeren, Herbert Reul, har meddelt, at han bliver forsinket. Hvis han kommer, får han muligvis ordet i slutningen af forhandlingen.

Françoise Grossetête, *stedsfortræder for spørgeren.* (FR) Hr. formand! Da hr. Reul ikke er til stede, vil jeg gentage det spørgsmål, vi har stillet Kommissionen. I overensstemmelse med retsgrundlaget i traktatens artikel 165 anmoder Rådet i sin henstilling om foranstaltninger til bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme om, at Parlamentet høres.

Vi vil gerne vide, om Rådet kan bekræfte sine intentioner om at vedtage Rådets konklusioner vedrørende dette emne på mødet i Rådet (konkurrenceministre) den 3. december 2009. Samt om Rådet, siden Parlamentet er blevet hørt om Kommissionens forslag, er indstillet på at tage Parlamentets synspunkter med i betragtning ved udformningen af Rådets konklusioner?

Desuden vil vi gerne spørge, om Rådet, hvad angår eventuel fremtidig fælles programmering af forskningsinitiativer, kan bekræfte sin holdning med hensyn til, at disse initiativer i princippet bør vedtages ved brug af samme retsgrundlag?

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi har udarbejdet et beslutningsforslag. Dette beslutningsforslag støttes af alle politiske grupper, og det er vigtigt, simpelthen fordi det sætter fokus på udfordringerne i forbindelse med befolkningens aldring – de udfordringer, der betyder, at vi i dag har over syv mio. mennesker i Europa, der lider af Alzheimers, et tal, der sandsynligvis fordobles i løbet af de kommende 20 år.

Det er derfor af afgørende betydning, at der planlægges, investeres og samarbejdes på dette område, så man kan kontrollere de sociale omkostninger i forbindelse med disse sygdomme og give håb, værdighed og et sundere liv til de mange millioner, der er ramt, og til deres pårørende. Disse sundhedsmæssige og sociale problemer, som hele Europa kender til, kræver koordinerede foranstaltninger, som kan sikre en effektiv forebyggelse, diagnosticering, behandling og pleje af de berørte personer

Der bør lægges særlig vægt på støtte til den forskning og det innovationsarbejde, der udføres af offentlige og private operatører med henblik på at finde nye behandlingsmetoder og forebygge, at folk udvikler sygdommene. Forskning i sundhed er endnu mere splittet op på europæisk plan, og antallet af offentlig-private partnerskaber skal øges. Initiativet Innovative Lægemidler, der blev iværksat i februar 2008, må ikke forblive et enkeltstående eksperiment.

Jeg vil slutte af med at sige, at dette virkelig er et kapløb med tiden, for vi skal så vidt muligt komme disse sygdomme i forkøbet. Forskning i dag viser, at der allerede findes initiativer, der er rettet mod tidlig diagnosticering. Det er inden for disse konkrete områder, at vores medborgere forventer klare signaler fra den europæiske sundhedspolitik, som skal garantere og imødegå udviklingen af aldersrelaterede sygdomme.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet.* – (SV) Hr. formand! Forslaget til Rådets henstilling om foranstaltninger til bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers, som blev vedtaget af Kommissionen den 22. juli, er baseret på traktatens artikel 165. Denne artikel handler om koordinering af aktiviteter inden for forskning og teknologisk udvikling mellem Fællesskabet og medlemsstaterne for netop at styrke sammenhængen mellem national politik og fællesskabspolitik.

Artikel 165 er i overensstemmelse med målene for initiativerne til fælles programmering. Disse målsætninger er baseret på, at vi i fællesskab fastlægger de udfordringer, som vores samfund kollektivt står over for, og at vi gennem et større politisk engagement fra medlemsstaternes side kan blive enige om en fælles eller koordineret strategi over for disse udfordringer. Målet er selvfølgelig at gøre den offentlige finansiering af forskning i Europa mere effektiv.

Jeg tror imidlertid, at problemet og svaret på Deres spørgsmål er, at artikel 165 ikke giver Rådet beføjelser til at handle. Denne artikel indeholder et retsgrundlag for, at Kommissionen kan tage eventuelle initiativer til at fremme koordineringen mellem medlemsstaternes og Fællesskabets politik. Der findes intet andet

retsgrundlag i traktaten under overskriften forskning, som Kommissionen vil kunne anvende til at foreslå foranstaltninger vedrørende initiativer til fælles programmering.

Selvfølgelig lægger vi i Rådet meget stor politisk vægt på hurtigst muligt at iværksætte pilotinitiativer til fælles programmering, som er rettet mod bekæmpelse af især Alzheimers. I lyset af dette mener formandskabet, at Rådet bør vedtage konklusioner om dette initiativ til fælles programmering på grundlag af den tekst, Kommissionen har fremlagt.

Jeg ved, at Europa-Parlamentet prioriterer bekæmpelsen af Alzheimers højt. I en erklæring, der blev udsendt i februar, opfordrede Parlamentet Kommissionen og medlemsstaterne til at anerkende bekæmpelsen af Alzheimers som en prioritet på det europæiske folkesundhedsområde. De er selvfølgelig bekendt med Kommissionens forslag. Formandskabet vil forsøge at sikre, at Parlamentets synspunkter så vidt muligt bliver indarbejdet i de konklusioner, der skal vedtages, når konkurrenceministrene mødes den 3. december i år.

Hvad eventuelle fremtidige initiativer til fælles programmering angår, deler Rådet medlemmernes synspunkt om, at der bør vælges en fælles løsning til vedtagelse af disse initiativer under overskriften forskning. Desværre er der for øjeblikket kun en metode til rådighed, nemlig at vedtage rådskonklusioner for hvert enkelt initiativ. Dette skyldes, at traktaten ikke indeholder et relevant lovgrundlag for vedtagelse af andre foranstaltninger.

Elena Oana Antonescu, for PPE-Gruppen. – (RO) Hr. formand! Det svenske formandskab ønsker i december at vedtage konklusionerne om foranstaltningerne til bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme uden overhovedet at vente på Parlamentets synspunkt om dette emne.

Jeg var ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om denne sag, og under de givne omstændigheder støtter jeg vedtagelsen af et beslutningsforslag med henblik på at give udtryk for Parlamentets holdning til foranstaltningerne til bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers, gennem fælles programmering af forskningsaktiviteter.

Neurodegenerative sygdomme udgør et stort sundhedsproblem i Europa. Lægevidenskabelige fremskridt og levestandarden i de udviklede lande har skabt forhold, som medfører længere levetid, men antallet af mennesker, der udvikler en neurodegenerativ sygdom, er også steget.

Dette problem har flere forskellige aspekter. Nogle af dem handler om livskvaliteten for de personer, der er ramt af disse sygdomme, og hvordan sygdommen påvirker de pårørende eller dem, der tager sig af de syge. Det er ligeledes et problem, der påvirker sundhedssystemernes økonomiske bæredygtighed, da disse skal klare et stigende antal patienter i en tid, hvor den andel af befolkningen, der ikke længere er i arbejde, stiger på grund af den aldrende befolkning.

I Kommissionens forslag fokuseres på de forskningsrelaterede aspekter. Vores beslutningsforslag fremhæver både de resultater, der kan nås gennem en koordinering af forskningsaktiviteterne, og hvordan de vil kunne forbedre den nuværende situation. Derfor vil jeg indtrængende henstille til, at vi retter fokus mod to hovedområder, nemlig videnskabelig forskning samt sikring af, at indsatsen afspejles i de opnåede resultater med hensyn til kvaliteten i den pleje, der kan gives patienterne.

I betragtning af den interesse, Parlamentet har udvist i tidens løb inden for dette område og betydningen af denne sag, som er et pilotprojekt for den fælles programmering af forskningsaktiviteter, er det afgørende, at Parlamentets holdning tages i betragtning ved udformningen af Rådets konklusioner.

Parlamentet skal inddrages i alle initiativer i forbindelse med fremtidig fælles programmering inden for forskning. Artikel 182 i Lissabontraktaten giver nemlig et anvendeligt retsgrundlag for den fremtidige udvikling på dette område.

Patrizia Toia, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det initiativ, der vil blive lanceret, er meget vigtigt af to årsager. For det første på grund af forskningsområdet, som er bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme, og for det andet på grund af de fælles programmeringsmetoder for forskningen.

Vi ville helt klart have foretrukket, at Parlamentet var blevet involveret mere direkte i pilotprojektet – det er blevet sagt før og er genstanden for vores forespørgsel. Mens vi nu må presse på og ikke sætte en stopper for tingene, kræver vi dog garantier for, at vores udtalelse vil blive taget i betragtning i Rådets (konkurrence) forhandlinger, og at der vil blive fastlagt et mere sikkert retsgrundlag i fremtiden, så Parlamentet kan inddrages fuldt ud, så vi kan opnå en større følelse af ejerskab inden for dette forskningsområde.

Vi må nu gribe ind med passende midler og ressourcer for at forebygge og udrydde den omfattende svøbe, som Alzheimers, Parkinsons og andre sygdomme er, og som vil blive mere udbredte, efterhånden som befolkningen bliver ældre. Vi opfordrer til, at der sættes på omfattende, storstilede undersøgelser, der fokuserer på både diagnosticering og søgning efter helbredelsesmuligheder. Forskning i biomarkører, metoder til tidlig diagnosticering baseret på en tværfaglig fremgangsmåde, udarbejdelse af omfattende databaser og søgning efter helbredende lægemidler og passende behandlings- og servicemodeller ser ud til at være afgørende.

Jeg vil blot fremsætte en enkelt anmodning til Parlamentet: At vi ikke ser bort fra hverken patienternes individuelle forhold, der alt for ofte udelukkes i forbindelse med disse typer sygdomme, eller inddragelsen af patient- og pårørendeorganisationer. Ud fra et metodologisk synspunkt mener vi, at fælles forskningsprojekter er meget vigtige, fordi de opfylder et vigtigt krav, nemlig samling af indsatsen og ressourcerne og overvindelse af splittelser og dobbeltarbejde, hvorved vi bliver i stand til at opnå en kritisk masse, der er tilstrækkelig til at frembringe tilfredsstillende resultater af denne form for forskning.

Hvis vi tager i betragtning, at fælles offentlige og private bestræbelser i andre dele af verden kan investere titusindvis af millioner euro, kan vi se, hvor meget der står tilbage for os at gøre, og hvordan vi kan gøre det ved at samle vores indsats i fælles projekter, i strategiske retningslinjer og fælles programmer mellem medlemsstaterne og Europa og fælles programmer mellem offentlige og private aktører uden at se bort fra den internationale dimension, der bringer os i kontakt med den store videnskabelige udvikling på internationalt plan.

Jorgo Chatzimarkakis, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet! I dag drøfter vi et beslutningsforslag om neurodegenerative sygdomme. Det er tanken, at dette skal blive til et direktiv, så næste gang bør vi også drøfte et direktiv om dette emne. De sygdomme, som vi drøfter i dag – Alzheimers, selv om Parkinsons også nævnes i teksten – er sygdomme i hjernen, som udgør en stor udfordring for Europa. Udgifterne på lang sigt vil stige voldsomt, og der skal stadig udføres megen forskning. Desværre er der en masse dobbeltarbejde inden for forskningen og meget bureaukrati i Europa. Med dette beslutningsforslag ønsker vi således at fjerne den dobbelte forskning, bureaukratiet og fragmenteringen.

Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre har fremlagt et forslag om, at forskningsresultaterne skal gøres offentligt tilgængelige. Jeg mener, dette er et godt forslag. Desværre er formuleringen forkert, og jeg beder derfor om, at det bliver omformuleret, så det bedre kan indarbejdes. Der er hovedsageligt et problem med europæiske patenter. Det ville være godt, om Kommissionen og Rådet også kunne tage spørgsmålet om europæiske patenter op på lægemiddel- og bioforskningsområdet og gøre det klart, at vi har brug herfor. Under alle omstændigheder støtter Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa dette beslutningsforslag.

Philippe Lamberts, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg burde have været ordfører i denne sag, så jeg er lidt skuffet. Jeg er dog glad for, at vi gør fremskridt. Tiden er ikke inde til en interinstitutionel tvist. Jeg er glad for, at Rådet er parat til at gøre noget.

Jeg har en række bemærkninger, jeg gerne vil fremsætte. Vi håber her i Parlamentet, at Rådet vil acceptere tankerne i de beslutninger, vi skal stemme om i morgen.

Jeg vil gerne understrege behovet for, at vi opnår den rette balance mellem afhjælpning og tilpasning – som på klimaændringsområdet. Her taler jeg om forebyggelse af sygdommen og forståelse af, hvorfor den opstår, hvilke faktorer der indgår, så vi reelt kan forebygge den effektivt, fordi det altid er den mest effektive og også den billigste metode til bekæmpelse af sygdom.

Er initiativet om fælles programmering nok? Ikke i den henseende, at dette bør blive normen, at samarbejde bør blive normen i sådanne store projekter, samarbejde, der ikke blot er frivilligt, men er noget, der virkelig forpligter alle medlemsstaterne til at arbejde effektivt sammen.

For det er det første spørgsmål med hensyn til de finansielle prioriteter følgende. Bruger vi nok ressourcer på denne type sygdomme? Vi mener ikke, at dette er tilfældet, og vi vil gerne på det kraftigste opfordre til, at der i de kommende rammeprogrammer tages penge fra store programmer såsom ITER, som de bedste videnskabsfolk fortæller os vil give resultater om 60 år, og at nogle af disse penge bruges til forskning i Alzheimers og andre lignende sygdomme. Jeg mener, at der er et stort behov herfor.

Marisa Matias, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest give udtryk for min fulde støtte til det spørgsmål, som Herbert Reul stillede, og især påpege, at det grundlæggende spørgsmål

her – det grundlæggende politiske spørgsmål her – netop er spørgsmålet om fælles programmering af forskningen.

Det, der skete i forbindelse med spørgsmålet om fælles programmering af neurodegenerative sygdomme og især Alzheimers, var, at reglerne blev ændret midt i processen. Vi gik fra at have en betænkning til at have en beslutning, hvorved vi frasagde os vores beføjelser til fælles beslutningstagning i forbindelse med dette spørgsmål. Vi ophørte med at være medlemmer af Europa-Parlamentet og blev rådgivere. Jeg vil derfor i det mindste gerne vide, om det, vi anbefaler, vil blive taget i betragtning eller ej.

Programmering af forskningsaktiviteter på et hvilket som helst forskningsområde er et politisk valg og ikke et teknisk valg, og i denne henseende bør Parlamentets rolle fremhæves og styrkes. Efter min mening betyder fastlæggelse af prioriteter, som er politiske metoder, at de skal undersøges, at de skal være gennemskuelige, og at de skal være demokratiske. Det, der skete i forbindelse med den fælles beslutning om og den fælles programmering af forskning i Alzheimers, er en proces, der ikke bør gentages. Hvis den nogensinde skulle blive gentaget, så giv os i det mindste en advarsel i god tid. Jeg håber derfor, at det sidste, der kan ske, er, at de beslutninger og anbefalinger, som Parlamentet fremsætter om dette spørgsmål, ikke tages i betragtning.

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN

Næstformand

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! I min valgkreds i Nordirland har vi nu 16 000 mennesker, der lider af demens. De, deres familier og deres plejere vil hilse en proaktiv fremgangsmåde til håndtering af denne sygdom, som kan være så ødelæggende både for dem, der lider af den, og for deres familier, velkommen.

Det er på et område som dette, at jeg mener, at det er godt at se samarbejde mellem de europæiske lande. Jeg mener, at en koordineret fremgangsmåde til håndtering af sygdom kan resultere i nye beviser, nye lægevidenskabelige gennembrud og denne gang forhåbentlig en forbedret behandling og helbredelse.

I Det Forenede Kongerige har vi i øjeblikket lige over 400 000 mennesker, der lider af Alzheimers. Dette tal for Det Forenede Kongerige vil sandsynligvis ligge i omegnen af 750 000 mennesker i 2025. Det er derfor absolut afgørende, at der gøres noget for at forbedre vores diagnosticering, behandling og forebyggelse og den sociale forskning i patienternes og deres familiers velfærd, særlig familier, der fungerer som plejere. En koordineret fremgangsmåde og udvikling af forskning er af stor betydning, når blot forskningen respekterer menneskelivets ukrænkelighed i alle dets former.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Fru formand! Jeg glæder mig over de initiativer og aktioner, der gennemføres på europæisk plan til bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers. Medlemsstaterne har udviklet forskningsindsatsen på dette område. Det er vigtigt, at der tilskyndes til samarbejde mellem medlemsstaterne for at sikre øget koordinering af den videnskabelige forskning og af den teknologiske udvikling og for at undgå fragmentering.

Fælles programmering af forskningen er et værdifuldt redskab til nedbringelse af fragmentering ved at inddrage medlemsstaterne, den offentlige sektor og den private sektor på europæisk plan. Dette fælles programmeringsredskab vil være meget vigtigt for det fælles europæiske forskningsrums fremtid. Udvikling af det europæiske forskningsrum er det centrale i forskningspolitikken i Lissabontraktaten.

Jeg er dog bekymret over gennemførelsen af dette fælles programmeringsredskab med hensyn til bureaukratisk kompleksitet og forsinkelser i de administrative procedurer. Jeg vil derfor gerne spørge om, hvilke planer der findes for anvendelse af en proces baseret på stordriftsfordele, som kombinerer effektivitet, forenkling og hurtig gennemførelse af administrative procedurer, for at fremme topkvalitet og tilskynde til samarbejde på europæisk plan, som vigtigheden af dette spørgsmål kræver.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Fru formand! Som tidligere ansat inden for sundhedsvæsenet i over 30 år var det smertefuldt at erfare, at Parlamentet ikke ville blive hørt om Kommissionens nye forslag om Alzheimers. Nu må vi dog bevæge os fremad.

Efterhånden som Europas befolkning bliver ældre, vil også virkningerne af Alzheimers blive større. Antallet af tilfælde af Alzheimers på verdensplan forventes at vokse fra 35 mio. tilfælde i dag til 107 mio. i 2050.

Et af de mest forfærdelige aspekter af Alzheimers er de mange mennesker, den rammer ud over patienten. I Irland er der f.eks. 50 000 registrerede plejere, som tager sig af Irlands 44 000 sygdomsramte. Sygdommen

kaldes ofte en familiesygdom på grund af den kroniske belastning, det er at se en elsket person langsomt gå i opløsning.

Europa-Parlamentets fremtidige rolle i bekæmpelsen af Alzheimers bør ikke ignoreres. Enhver ny retning, som EU tager, bør tage hensyn til Parlamentets enestående stemme i spørgsmålet og bør bistå ikke blot dem, der lider af Alzheimers, men også de mange plejere, der arbejder på at øge deres livskvalitet.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Det er naturligvis yderst vigtigt at koordinere forskningen på dette område, og det handler ikke blot om Alzheimers, da begrebet "neurodegenerativ" dækker en række sygdomme.

Parlamentet har rent faktisk en væsentlig rolle at spille med hensyn til, hvordan forskningen udføres. Jeg henleder opmærksomheden på de igangværende drøftelser mellem Parlamentet og Rådet om spørgsmålet om dyrevelfærd for dyr, der anvendes til videnskabelige forsøg. Jeg går ind for – og håber på grund af vores ordfører og den retning, drøftelserne har taget – at vi fortsat tillader den nødvendige forskning på dyr på en måde, der er mere dyrevenlig, end den måske er nu. Grunden hertil er, at vi har behov for forskning på dette område for at gøre de ting, der er blevet snakket om for at forebygge sygdom og behandle mennesker – og vi kan med tiden selv blive et af dem – som desværre kan blive ramt af disse sygdomme.

Jeg håber, vi kan indgå en tidlig aftale ved andenbehandlingen af dette meget vigtige direktiv. Selv om vi ikke har ydet noget stort bidrag til dette bestemte spørgsmål, vil vi yde et bidrag til den igangværende forskning.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Spørgsmålet om bekæmpelse af denne sygdom blev rejst under det franske formandskab – som bør gives æren herfor. Det blev sagt dengang, at EU skulle gribe ind på området. Det ville være dejligt, hvis det næste formandskab tog dette spørgsmål op og tillagde det lige så stor betydning. Det er allerede blevet nævnt her, at dette problem berører millioner af mennesker og deres familier, som alle lider.

Når vi møder vores vælgere, mødes vi ofte med spørgsmålet om, hvad EU gør for Europas borgere. Hvorfor er I der? Hvad har I ansvaret for? Hvad laver I? Det er netop denne form for spørgsmål, der skulle danne grundlag for skabelsen af et image for EU, som en betydningsfuld autoritet. Det er det, borgerne har brug for. En fælles indsats for at bekæmpe sygdomme af denne art skal være en prioritet for EU's institutioner.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Jeg tager problemet med bekæmpelse af neurodegenerative sygdomme – særlig Alzheimers – meget seriøst.

Det er derfor meget nyttigt at have og opnå en koordineret indsats mellem EU's medlemsstater i forbindelse med bekæmpelse af årsagerne og i forbindelse med håndtering af problemet med forebyggelse og behandling og de følger, som sådanne sygdomme har for patienterne, samfundet som helhed og folkesundheden for borgerne i EU.

Jeg mener, at man bør prioritere og gøre den største indsats inden for forebyggelse og ikke inden for medicin. Medlemsstaterne bør også tilskyndes til at oprette overvågningscentre for patienter og deres plejere og sikre ligelig videnskabelig deltagelse fra medlemsstaternes side i denne forskningsindsats fra EU's side.

Endelig skal den database, der er oprettet i samarbejde med Rådet og medlemsstaterne, være offentligt og statsligt ejet inden for rammerne af nationale systemer, og konklusionerne skal offentliggøres i et internationalt offentligt forum. Endelig er det op til os at kontrollere budgettet i forbindelse med dette spørgsmål.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Fru formand! Jeg er enig i, at det på nuværende tidspunkt er særlig vigtigt at lægge vægten på videnskabelig forskning for at sikre hjælp til mennesker, der lider af Alzheimers, da vores EU omfatter 27 medlemsstater, og ikke alle lande er lige godt i stand til at yde hjælp til mennesker med Alzheimers. Der findes forskellige sundhedsvæsen, forskellige sociale systemer, forskellig støtte til familier med en sådan patient. Derfor er denne videnskabelige forskning meget vigtig, og vi må koncentrere og først og fremmest finansiere en koordineret indsats og koordinerede aktiviteter. For det andet er det meget vigtigt, at der står finansiering til rådighed til gennemførelse af denne forskning, og at tilbyde reel støtte til mennesker, der lider af denne sygdom, samt til deres familier.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg skal fatte mig i korthed. Adskillige talere har allerede understreget betydningen af dette emne. Det er en sygdom, der rammer mange mennesker, og antallet er stigende. Det er endnu vigtigere for medlemsstaterne at arbejde sammen, at samle deres ressourcer for at opnå effektivitet. Dette er den korrekte og fornuftige vej at gå.

Det er en skam, at vi, når det gælder procedurerne, har svært ved at få Parlamentet på banen. Det er beklageligt, at denne beslutning måtte udarbejdes i sidste øjeblik. Men det vigtigste er, at vi når frem til et godt resultat til slut.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Fru formand! Alzheimers og andre demensrelaterede sygdomme er frygtelige. Jeg tror, at mange af os, som har set en slægtning, der er ramt af Alzheimers, ved, hvordan det kan ødelægge en tidligere rask person, og hvor smertefuldt det er for familie og andre slægtninge, og jeg mener i allerhøjeste grad, at vi må investere flere ressourcer i forskning i denne frygtelige sygdom.

Det er klart, at vi må tage skridt til at koordinere vores viden og forskning bedre i Europa, og Kommissionens pilotinitiativ sigter mod at mobilisere de bedste forskere, vi har, i et forsøg på at forstå, helbrede og forebygge Alzheimers og andre demensrelaterede sygdomme.

Inden for rammerne af den aktuelle trojka mellem Frankrig, Den Tjekkiske Republik og nu Sverige har vi på et tidligt tidspunkt drøftet betydningen af at inddrage Alzheimers som et fælles prioriteret spørgsmål i forbindelse med arbejdet i tilknytning til folkesundhed. Det franske formandskab afholdte en meget vigtig konference, som et af parlamentsmedlemmerne nævnte, og det svenske formandskab afholdte i september en konference om en værdig alderdom, hvor Alzheimers var et af punkterne på dagsordenen.

Som sagt agter Rådet at vedtage konklusionerne herom den 3. december, og vi vil naturligvis tage hensyn til den fremragende beslutning, som Parlamentet har udarbejdet, og som parlamentsmedlemmerne skal stemme om i morgen. Jeg er sikker på, at spørgsmålet om Alzheimers vil komme op igen inden for rammerne af forskningsprogrammet og tilsvarende initiativer i meget nær fremtid, så mange tak for, at dette meget vigtige spørgsmål er blevet rejst.

Formanden. – Et beslutningsforslag⁽³⁾, der sammenfatter forhandlingerne, er blevet fremsat i medfør af forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig*. – (RO) Jeg ser positivt på forslaget til Kommissionens henstilling om fælles programmering af forskning i neurodegenerative sygdomme. Befolkningens mentale sundhed har afgørende betydning for at sikre en værdig livskvalitet. Sygdomme af denne art rammer et stadig stigende antal mennesker i EU. Derfor er der behov for en indsats for at bekæmpe de faktorer, der udløser disse sygdomme. Hvis disse faktorer skal bekæmpes, må de dog identificeres via forskning. Jeg mener, at pilotprojektet for fælles programmering af forskningsaktiviteterne frembyder en afgørende fordel i form af samling af finansieringen af forskning, som vil resultere i en mere effektiv udnyttelse af de midler, der er øremærket til forskning på dette område. Desuden er samarbejde baseret på netværk etableret af nationale forskningscentre og den fælles udnyttelse af den krævede infrastruktur så meget desto mere gavnlige, eftersom ikke alle medlemsstater har de nødvendige ressourcer til at gennemføre forskning på egen hånd, selv om de har et stort antal tilfælde af neurodegenerative sygdomme. Det vil være afgørende for, at forskningsresultaterne kan anvendes til at informere befolkningen om, hvordan den mentale sundhed kan støttes, hvilket bidrager til at nedbringe antallet af patienter og til at bevare de nationale offentlige sundhedsvæseners levedygtighed.

António Fernando Correia De Campos (S&D), *skriftlig*. – (PT) Kommissionens meddelelse til Parlamentet indeholder en optimistisk analyse af de forventede fordele ved samarbejde mellem medlemsstaterne inden for forskning og af den koordinering, som Kommissionen kan foretage inden for rammerne af syvende rammeprogram med hensyn til neurodegenerative sygdomme, særlig Alzheimers. De foranstaltninger, der foreslås i meddelelsen, vedrører kun princippet om at de eksisterende ressourcer og programmer skal udnyttes bedre: sundhedsprogrammet, syvende rammeprogram, EU's handicaphandlingsplan, den åbne koordineringsmetode og det statistiske program. Vil en optimering af udnyttelsen af disse ressourcer være nok til at nå de forventede resultater? Hvilke koordineringsmekanismer foreslår Kommissionen, som ikke kunne være blevet gennemført før meddelelsen? Hvilken merværdi medfører den? Hvilke nye, praktiske foranstaltninger agter Kommissionen at vedtage for at fremme samarbejde inden for forskning i en situation, hvor ressourcer og teams allerede findes, selv om de er fragmenterede? Vil det gøre spørgsmålet mere synligt, og vil det at anvende eksisterende instrumenter være nok til at løse det?

(3) Se protokollen.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne beslutning og hilser det foreslåede pilotprojekt til fælles programmering af forskningsaktiviteter inden for neurodegenerative sygdomme velkommen. Neurodegenerative sygdomme såsom Alzheimers og Parkinsons berører over 7 mio. mennesker i EU. Der findes i øjeblikket ikke nogen behandling til helbredelse af neurodegenerative sygdomme, og viden om forebyggelse, behandling og identifikation af risikofaktorer er meget begrænset. Det meste af forskningen i neurodegenerative sygdomme gennemføres faktisk af medlemsstaterne med en relativt ringe tværnational koordinering, hvilket fører til fragmentering og begrænset udveksling af viden og bedste praksis mellem medlemsstaterne. En fælles programmering kan være yderst værdifuld, når det drejer sig om at nedbringe fragmenteringen af forskningsindsatsen, da det ville føre til en samling af en kritisk masse af kvalifikationer, viden og finansielle ressourcer. Artikel 182, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der blev indsat med Lissabontraktaten, og med hvilken der fastlægges de foranstaltninger, der er nødvendige for realiseringen af det europæiske forskningsrum, kunne dog udgøre et mere passende retsgrundlag for fremtidige fælles programmeringsinitiativer på forskningsområdet. Kommissionen bør overveje at anvende artikel 182, stk. 5, som retsgrundlag for alle fremtidige forslag til fælles programmering af forskningsaktiviteter.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Alzheimers er en forvirrende sygdom, der ændrer personens verden til et ukendt og farligt sted. Livet bliver meget farligt "nu", hvor der ikke er nogen tidligere hukommelse og ingen tillærte erfaringer, der kan bygge en bro af sikkerhed til nutiden. Denne skæbnesvangre menneskelige tragedie forværres desuden af, at der ikke findes nogen kendt behandling af sygdommen på nuværende tidspunkt. Sygdommen medfører også lidelser for de nærmeste pårørende. Det kaldes nogle gange en familiesygdom, hvor familiemedlemmerne lider af kronisk stress. De sociale virkninger er enorme og er en enorm belastning. Efterhånden som befolkningen i Europa bliver ældre, bliver neurodegenerative sygdomme som f.eks. Alzheimers og Parkinsons i stadig højere grad et folkesundhedsspørgsmål. Der er nu over 7 mio. patienter, og dette tal forventes at fordobles i det kommende tiår. Lægevidenskaben forstår dog stadig ikke årsagerne til sygdommen fuldt ud. Forskningen har givet nogle lovende resultater, men vi må gøre en koordineret indsats, hvis vi skal opnå et gennembrud. For at samle data fra private og offentlige organisationers og medlemsstaternes forskning og for at koordinere deres innovationer, er der behov for fællesskabsprogrammering. På den måde er der håb om, at en mere effektiv forebyggelse, diagnosticering og behandling med hensyn til disse sygdomme vil blive virkelighed så hurtigt som muligt i det praktiske plejearbejde. Jeg er overbevist om, at de mennesker, der kæmper med neurodegenerative sygdomme – patienter, pårørende og plejere – på det kraftigste vil støtte ethvert forsøg på samarbejde for at finde frem til nye metoder til håndtering af disse lidelser. Det er denne slags projekter, der fortæller vores borgere, hvorfor vi er her i dag. De berettiger hele EU's eksistens. Jeg er enig med min kollega, hr. Reul, i, at procedure og kompetence træder i baggrunden, når man bevæger sig i den rigtige retning.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) I sommer vedtog Kommissionen Rådets henstilling, hvori EU's medlemsstater opfordres indtrængende til at indgå i en fælles programmering af forskning i neurodegenerative sygdomme. Dette er vigtigt, hvis de begrænsede ressourcer, forskningen råder over, skal udnyttes endnu bedre. Vi må dog huske på, at Europa ud over forskning har behov for et mere omfattende handlingsprogram vedrørende demens. Tidligere i år godkendte Europa-Parlamentet en skriftlig erklæring, hvori Kommissionen opfordres til at udarbejde et udkast til en handlingsplan om Alzheimers. I Parlamentets erklæring understeges betydningen af fire spørgsmål, nemlig udviklingen inden for forskning, tidlig diagnosticering, forbedret livskvalitet for patienter og deres plejere og status over Alzheimers patientforeningerne. Jeg vil gerne minde alle om, at programmet er påtrængende, og at Kommissionen må se at komme i gang med det arbejde, som Parlamentet har bedt den om at udføre.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) I vores til stadighed aldrende samfund vil antallet af neurodegenerative sygdomme såsom Alzheimers eller senildemens fortsat stige. For at være så velforberedte på dette som muligt må vi etablere bedre forskningsstrukturer og udnytte de eksisterende faciliteter bedre. Det planlagte pilotprojekt på dette område er et ideelt udgangspunkt for at knytte de aktuelle forskningsaktiviteter bedre sammen. Forebyggelse er dog også vigtigt sammen med levering af den bedst mulige pleje til de mennesker, der er ramt af sygdommen. Medlemsstaterne må intensivere deres informationskampagner vedrørende en aktiv levevis.

19. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager i medfør af forretningsordenens artikel 150.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den politiske situation i Rumænien og på den indflydelse, det har på Rumæniens forhold til fællesskabsinstitutionerne.

I oktober 2009 forlod socialdemokratiet regeringen. Den nye opposition væltede regeringen med et forslag om mistillidsvotum, afviste den første nye regering, der blev foreslået, og nægtede at deltage i forhandlinger om regeringsdannelsen. Som et resultat heraf kan Rumænien ikke opfylde sine forpligtelser over for Europa-Kommissionen, Verdensbanken og IMF med hensyn til de midler, landet har lånt. Det er grunden til, at vi befinder os i en situation, hvor nogle af de forpligtelser, der er indgået vedrørende reform af staten, ikke kan opfyldes til tiden.

Den politiske instabilitet i Rumænien blev hovedsageligt udløst af socialdemokratiets politiske handlinger. Årsagerne hertil er ikke blot valgtekniske. Målet på mellemlang sigt er at standse reformerne af administrationen, retsstaten, retsvæsenet og korruptionsbekæmpelsen.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Fru formand! I sidste måned var der fokus på Europas regioner. Den europæiske uge for regioner og byer stadfæstede regionernes stilling som en grundlæggende del af løsningen med hensyn til det europæiske svar på de globale udfordringer. Det var den konklusion, som Kommissionens formand Barroso, kommissær Samecki og hundredvis af debatter, der blev gennemført, nåede frem til, hvilket ikke efterlader nogen tvivl.

Mere specifikt repræsenterede gennemførelsen af det vigtige møde mellem formændene for regionerne i den yderste periferi, hvor medlemmer af Europa-Parlamentet deltog for første gang, også en milepæl i regionalpolitikken til fordel for europæisk integration. De globale udfordringer og de europæiske svar herpå udgør en perfekt mulighed for en ny strategi for regionerne i den yderste periferi. Disse regioner, som f.eks. Azorerne, frembyder ud over de permanente problemer, som vi alle er vant til at høre om, en række muligheder, der giver os gode chancer for at gøre fremskridt og give Europa en klar fordel på nye områder, der er afgørende for vores reaktioner på de globale udfordringer.

Formanden for Kommissionen må derfor sætte en definitiv stopper for det paladskup, som det i Kommissionen uofficielle dokument antydedes var under opsejling, mens vi, medlemmerne af Europa-Parlamentet og de europæiske borgere, støttede ratificeringen af Lissabontraktaten og dens betydning for forsvaret for den territoriale samhørighed...

(Formanden afbrød taleren)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Der er afsat 465 mio. EUR til LEADER-finansieringsprogrammet i Irland i perioden 2007-2013. Blot to år inde i femårsprogrammet er kun 18 % af projektmidlerne imidlertid blevet brugt, fordi de lokale udviklingsorganer, som forvalter projekterne, er blevet fanget i et overdrevent omfattende bureaukrati.

Der findes mange sider med regler ledsaget af en omfattende tilsynsprocedure. En del af problemet er, at fortolkningen af de mange regler kan variere fra tilsynsførende til tilsynsførende. Den anden del af problemet er, at nogle af reglerne som udgangspunkt er uforståelige. En projektarbejder sagde, at han havde brugt halvdelen af sin tid på at registrere det, han lavede i den anden halvdel.

Vi har naturligvis brug for oplysningspligt, men den har nået et niveau, hvor den nu afskrækker lokale grupper fra at ansøge om finansiering. Millioner vil ikke blive brugt, hvilket ville være kriminelt på grund af behovet for at kickstarte vores økonomier med den finansiering, der nu er til rådighed. Vi har brug for fornuft i Dublin, og vi må sikre, at Europa-Kommissionen sørger for, at dette sker.

Karima Delli (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Præsident Václav Havels tale til Parlamentet understregede et af EU's grundlæggende principper, nemlig solidaritet mellem mennesker.

Vi fejrer 20-års-dagen for Berlinmurens fald, skammens mur. Efter den 9. november 1989 fik vi at vide, at menneskeheden endelig ville blive fri. Demokrati og menneskerettigheder skulle udbredes til hele planeten, mure skulle væltes, barrierer mellem folk skulle fjernes.

Men hvor mange mure er der ikke blevet rejst på vores kontinent i stedet for den ene, der faldt?

Der blev rejst mure i f.eks. Ceuta og Melilla for at afværge ankomsten af mænd og kvinder, der flygter fra krig, fattigdom og global opvarmning, og murene strækker sig fra tilbageholdelsescentrene, portene til vores byer så langt som til den libyske ørken, via Lampedusa, hvor endog børn tilbageholdes i hjemsendelsesdirektivets navn.

Lad os vælte murene til fort Europa, lad os bygge broer, ikke mure...

(Formanden afbrød taleren)

Evžen Tošenovský (ECR). – (CS) Fru formand! 20 år efter Berlinmurens fald, ser vi på nogle af de begivenheder, der finder sted i verden i dag, med større opmærksomhed. I dag er vi helt i stand til at vurdere begivenhederne i Rusland på en realistisk måde. Tidligere oplevede vi alle begivenheder i Sovjetunionen som ideologisk pres, men nu drøfter vi handel i et klima af absolut individuel frihed. Med vinterens komme er der naturligvis voksende uro over, hvad der vil ske med gasforsyningerne fra Rusland via Ukraine. Undersøgelser af januar-krisen viser klart, hvor forskellig situationen var i de vestlige og de østlige dele af Europa. De vil føre til en mere omhyggelig fremgangsmåde i forbindelse med forberedelse af krisescenarier. Det er vigtigt at finde frem til den bedst mulige løsning på kontraktforhold på internationalt plan og samtidig at informere bedre i sådanne situationer. De høje omkostninger til tekniske foranstaltninger tvinger os også til omhyggeligt at overveje, om vi skal finansiere dem over de offentlige budgetter, eller på grundlag af europæiske direktiver. Spørgsmålet er, hvor meget gas, det er nødvendigt at oplagre, og hvordan det skal finansieres. Det er vigtigt at skelne mellem en reel krise og et forretningsproblem i tilknytning til gas, og på hvilket tidspunkt højtstående politiske personer bør indtræde i forhandlingerne, og hvad markedet bør kontrollere. Vi må undgå at blive trukket ind i alt for bureaukratiske procedurer.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Fru formand! I dag kræver Kommissionen, at den irske regering foretager drastiske nedskæringer i Irlands budget, hvilket indebærer forringelse af de offentlige ydelser og af levestandarden for arbejdstagerne, måske endog for pensionister og arbejdsløse.

Kommissionen skal dog vide, at den konspirerer med den irske regering om en løgn i et forsøg på at skjule, at de penge, der er givet ud for at redde bankerne, er statsstøtte, mens man samtidig banker den offentlige sektor oven i hovedet.

Men de irske arbejdstagere og samfundsaktivister kæmper imod. Titusinder marcherede i protest sidste fredag, tusindvis af arbejdstagere marcherede i dag i Dublin, og den 24. november er der planlagt en strejke blandt ansatte i den offentlige sektor for at standse disse angreb.

I lyset af situationens alvor, vil denne strejke nu blive opgraderet til en 24-timers generalstrejke for at vælte denne frygtelige regering, som ikke har noget mandat til at gennemføre disse politikker, og for at standse Kommissionens og den irske regerings politik for at ødelægge den arbejdende befolknings levestandard og tjenesteydelserne til den.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på den katastrofale virkning, som biociddirektivet har i hele Det Forenede Kongerige. Dette straffende og meningsløse direktiv forbyder brugen af stryknin, som er blevet anvendt til at kontrollere populationen af muldvarpe i Det Forenede Kongerige i de seneste 70 år. Det var tilfældet, indtil EU gik ind i sagen. Som et resultat har muldvarpejægere nu kun lov til at anvende aluminiumfosfat, der koster dobbelt så meget som stryknin og ødelægger manges forretning.

Men det bliver værre endnu. Mens stryknin dræber en muldvarp på op til 15 minutter, varer det tre dage med aluminiumfosfat, hvorved muldvarpen får en langsom og smertefuld død.

Dette vanvittige direktiv forårsager ikke blot tab af job i hele Det Forenede Kongerige, men er også grusomt og inhumant, og det er en anden lille årsag, at Det Forenede Kongerige ville stå sig bedre ved at stå udenfor.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Fru formand! Præsidenten for Atra Dadisha World Organisation, overrabbiner David Schmidl, bad mig være, og jeg citerer, "deres talsmand i EU", hvor de ønsker, at der nedsættes et udvalg, som skal beskæftige sig med eventuelle klager over vanhelligelsen af kirkegårde. Genève-traktaten bør også ajourføres og forbedres.

Jeg ønsker ikke at komme med specifikke eksempler og fremsætte anklager mod nogen, men jeg har med egne øjne set fotografier af jødiske kirkegårde, hvor heste og kvæg græsser på gravstederne. Jeg har også set billeder af gravsten, der er omdannet til toiletter, og 2000 år gamle jødiske katakomber, hvor de hellige menneskelige rester befinder sig i en katastrofal tilstand. De resterende kirkegårde er blevet invaderet af bulldozere og gravmaskiner, der graver jordiske rester op.

Dette er en stor fornærmelse af Gud. Holocaust har efterladt et tragisk ar på menneskehedens ansigt og må aldrig gentages, end ikke i miniaturskala. Jeg har selv foretaget en pilgrimsrejse til Auschwitz med mine børn og tro mig, jeg ved, hvad jeg taler om.

Disse mennesker beder os i Europa-Parlamentet om at forsvare alle spor fra alle religioner, ikke blot jødiske spor, men også rumænske spor i Europa.

(Formanden afbrød taleren)

János Áder (PPE). – (HU) Fru formand! Vores kære naboer, østrigerne, har i årevis forurenset en af Ungarns smukkeste floder. For to uger siden kunne man se et halv meter tykt lag skum på floden, hvilket er et tydeligt udtryk herfor. Vores kære naboer er imidlertid ikke tilfredse med at forurene vores flod, og de ønsker nu også at forurene vores luft med det forbrændingsanlæg, der tænkes opført i Heiligenkreuz. De ønsker at opføre et forbrændingsanlæg i Heiligenkreuz 300 meter fra den ungarske grænse, som kan forbrænde næsten 10 gange mere affald, end der produceres i Burgenland om året, og alt dette med støtte fra EU. Den planlagte investering er i strid med direktiv 2008/98/EF. Derfor opfordrer jeg Europa-Kommissionen til ikke at godkende nogen form for EU-støtte til opførelsen af forbrændingsanlægget i Heiligenkreuz.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru formand! Den største udfordring, som menneskeheden står over for i forbindelse med klimaændringer, er, hvordan vi kan standse ophobningen af mere kuldioxid i atmosfæren og begynde at oplagre det i jorden.

Da det er umuligt for os at stoppe med at udlede kuloxider i de kommende 50 år, er øget kulstoflagring i jorden vores eneste håb og bør være en prioritet i politikker til bekæmpelse af dette problem. For at opnå dette må vi øge plantedækket. Som en del af denne indsats har Kina plantet 54 mio. hektar træer, hvilket har imponerende indflydelse på tilgængeligheden af drikkevand og på landbrugets produktivitet. Programmer for træplantning i Rwanda har ligeledes resulteret i en så stor stigning i vandstanden i de floder, der løber ind til hovedstaden, at et vandkraftværk nu alene kan forsyne den med elektricitet.

I samme forbindelse har Repræsentanternes Hus i USA vedtaget en lov, i henhold til hvilken USA vil betale 5 mia. USD til løsning af problemet med afskovning.

Derfor er holdningen i Rådet, som ikke blot har undladt at afsætte et specifikt beløb til finansiering i udviklingslandene, men også har undladt at udtale sig om finansiering af bevarelse af verdens skove, uacceptabel på et tidspunkt, hvor der ikke findes nogen fælles politik eller koordinering på EU-plan vedrørende beskyttelse af truede skovøkosystemer i Sydeuropa.

Alligevel tror jeg på, at EU's forhandlinger i København proaktivt vil støtte de globale bestræbelser på at sætte en stopper for afskovning og på at øge træplantningen.

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vores drøftelser af neurodegenerative sygdomme giver mig anledning til at introducere problemet sklerose og amyotrofisk lateral sklerose (ALS) og gøre Parlamentet bekendt med den omstændighed, at 150 mennesker i Italien har indledt en sultestrejke som et udtryk for støtte til Salvatore Usala, som lider af ALS, og som er holdt op med at spise i protest mod den italienske regerings ligegyldighed over for de problemer, som patienter, der lever med denne frygtelige sygdom, og deres familiemedlemmer støder på. Kampagnen støttes ligeledes af medlemmer af det italienske parlament som f.eks. Antonietta Farina, og af vores kollega fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, hr. Rinaldi.

Det er dog først og fremmest en kamp, som ALS-patienter og deres familiemedlemmer værdigt og stille kæmper hver dag som en del af den tragedie, det er at have en frygtelig sygdom. ALS rammer unge mennesker, men den kan ikke helbredes, og alligevel er den italienske stat meget opmærksom på alt undtagen patienterne og deres familier. Gennemførelse af forskning er en udfordring for Europa, men det er op til medlemsstaterne at sikre patienterne et værdigt liv.

Michèle Rivasi (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne stille nogle spørgsmål vedrørende problematikken omkring AH1N1-influenzavaccinen.

I øjeblikket opfordres medlemmerne af Europa-Parlamentet og deres assistenter til at lade sig vaccinere, og jeg vil gerne dele en række betænkeligheder med Dem.

For det første, hvordan er forholdet mellem risici og fordele? I øjeblikket er fordelene få, da det ikke er en influenza, der forårsager et stort antal dødsfald – under alle omstændigheder ikke nær så mange som almindelig sæsonbetinget influenza.

Med hensyn til risiciene har vi tid nok til at overveje dette aspekt, og jeg vil navnlig gerne rejse problematikken omkring hjælpestoffer. Jeg vil gerne påpege noget, som er ret mærkeligt, nemlig at brugen af squalen i

hjælpstoffer er blevet forbudt i USA, men Det Europæiske Lægemiddelagentur har tilladt det, da de fleste vacciner indeholder squalen.

Det andet punkt er, at Det Europæiske Lægemiddelagentur har bekræftet over for os, at der ikke er blevet udført et klinisk forsøg på børn og gravide, og at det ikke havde adgang til en ekstrapolering fra prototypen. Jeg mener derfor, at der er behov for større harmonisering.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Fru formand! Den skandaløse dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som kræver et kors fjernet fra væggen i en italiensk skole, og at der betales 5 000 EUR i kompensation til en af eleverne for såkaldt moralsk skade, har givet anledning til bekymring ikke blot i Italien, men også i andre EU-lande. Korset er et symbol både i den kristne religion og i Europas historie og tradition. Fjernelse af korset er det første skridt i Europas kulturelle "harakiri".

Desværre udvikler pragmatisme af denne art sig til en konsekvent plan for bekæmpelse af europæiske værdier. Det er tilstrækkeligt at tænke på fjernelsen af henvisninger til kristendommen i de fleste af EU's vigtige dokumenter. Vi må vende tilbage til grundlæggernes oprindelige tanker og idéer, idet de var kristelige demokrater. Jeg opfordrer derfor formanden for Europa-Parlamentet til at tilrettelægge passende forhandlinger, der vil munde ud i en beslutning om fri religiøs udøvelse i Europa og om de grundlæggende værdier, som EU er baseret på.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! I Portugal, særlig i den nordlige del af landet, forværres den økonomiske og sociale krise, og arbejdsløsheden fortsætter med at stige, hvilket gør denne region til en af de fattigste i EU, hvilket fremgår af et nyt dokument fra Eurostat. Store virksomheder fortsætter med at bekendtgøre, at de skærer ned i deres aktiviteter og i deres arbejdsstyrke. Et af de mest alvorlige eksempler er Oimonda i Vila do Conde, som er ved at afskedige 600 arbejdstagere ud over de omkring 1 000 arbejdstagere, der blev afskediget sidste år. Dette er rent faktisk ødelæggelsen af en af de største og vigtigste virksomheder inden for en strategisk vigtig industriel sektor for teknologisk udvikling.

Vi kan ikke acceptere denne situation. Det er uacceptabelt, at hverken Europa-Kommissionen eller Rådet har fundet et alternativ til nedbrydningen af denne mikrochip- og nanoteknologiindustri. Det er rystende, at de forbliver apatiske over for forværringen af arbejdsløsheden og de voksende lidelser i store områder af EU.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg skulle tale om det pres, som ubegrænset EU-migration lægger på Det Forenede Kongerige. Undskyld mig, at jeg rejser et presserende spørgsmål, som for nylig er blevet bragt til mit kendskab. Som koordinator i Regionaludviklingsudvalget og medlem af Europa-Parlamentet for Wales var det med stor bekymring, at jeg modtog et lækket eksemplar af et udkast til Kommissionens meddelelse "En reformdagsorden for et globalt Europa: reform af budgettet, EU i forandring".

I dokumentet foreslås en omfattende omlægning af EU's udgiftsprioriteringer, idet der lægges større vægt på – og jeg omskriver – et globalt Europa og mindre vægt på landbrug og overførsler til velstående regioner. Dette vil få en enorm betydning for britisk landbrug og for strukturfondsprogrammerne i den aktuelle cyklus. Som nettobidragyder vil Det Forenede Kongerige blive tvunget til at give afkald på meget mere af rabatten, mens andre lande vil være hovedstøttemodtagere.

11,8 % af de midler, der er øremærket til Det Forenede Kongerige under samhørighedspolitikken, går til de fattigste regioner i Wales. Jeg er meget bekymret over, at dette lækkede dokument kan have konsekvenser for overgangsbetalingerne ved udgangen af det nuværende program i 2013. Det er på tide, at befolkningen i Det Forenede Kongerige får en folkeafstemning om dens forhold til dette sted, så det er befolkningen, som bestemmer sin egen skæbne og ikke bureaukrater, der ikke er valgt.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Fru formand! Mens vi her i EU med stor entusiasme fejrer Berlinmurens fald og med den kommunismens fald, kan vi spørge os selv, hvad der er blevet af de kommunistiske ledere. Det kan jeg fortælle. De er blevet de mest entusiastiske kapitalister, neoliberaler og fortalere for verdensdominans. Ved deres tilbagevenden til magten har de givet afkald på alt det, der var godt ved kommunismen – og lad os indrømme det, der var nogle få ting – såsom jobsikkerhed og social sikkerhed. De har dog bragt de mest rædselsfulde aspekter såsom brutalitet og terror med sig tilbage.

På 50-års-dagen for revolutionen i 1956, der muliggjorde Berlinmurens fald, blev folk skudt i øjet. I øjeblikket tilbageholder disse kommunistiske kammerater i Ungarn 16 politiske fanger, mens vi her i Parlamentet taler om og fejrer kommunismens sammenbrud.

Jeg vil først feste, når de politiske fanger er blevet løsladt, når de ofre, der blev skudt i øjet, har opnået retfærdighed, og når disse kommunister stopper dette blodbad og sendes ud i historiens skraldespand.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne tale om forslaget til reform af EU's budget efter 2013. Er det korrekt, at dette forslag betyder en væsentlig reduktion i de regionale midler? Er Kommissionen klar over, at dette vil svække EU's regional- og landbrugspolitik radikalt?

Forslaget om at svække de svage regioner i EU for at finansiere kampen mod klimaændringer kan ikke kaldes hverken rationel eller logisk. Det vil berøre størstedelen af EU's 271 regioner. Det er helt sikkert muligt at hjælpe fattige regioner i EU, mens der samtidig gennemføres gode projekter til håndtering af klimaændringer, nedbringelse af udledningerne af drivhusgasser og indførelse af vedvarende energi og moderne teknologiske løsninger.

Agter Kommissionen, når den fremlægger sit forslag til reform af budgettet, at gå uden om de regionale og lokale myndigheder ved fordelingen af midlerne? På denne måde fratages de territoriale myndigheder beføjelser i spørgsmål, som har stor betydning for dem.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Fru formand! EU har forpligtet sig til at indføre en effektiv mekanisme til forhindring af seksuel udnyttelse af børn. Der er gået otte måneder, siden dette meget vigtige emne blev drøftet på et plenarmøde i Europa-Parlamentet. Vi bør glæde os over, at Rådet siden da har indledt drøftelser om et udkast til direktiv, der har til formål at forbedre lovgivningen på dette område. Tiden står dog ikke stille, og nu og da minder smertefulde hændelser os om, at vores børn stadig er utilstrækkeligt beskyttet. Desværre er konsekvenserne af disse forbrydelser ødelæggende og langvarige. Den seksuelle udnyttelse af børn og formidlingen af pornografi er ofte af tværnational karakter og kan derfor kun forhindres effektivt gennem internationalt samarbejde. Vi må planlægge strafferetligt ansvar for nye former for seksuel udnyttelse af børn og seksuelt misbrug, der ikke er omfattet af den nuværende lovgivning. Jeg vil gerne henlede det nye parlaments opmærksomhed på dette vigtige problem og opfordre Rådet til at fremskynde drøftelserne af udkastet til forslag.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Fru formand! Jeg glæder mig over fremskridtene i forholdet mellem regeringerne i Kroatien og Serbien, som har udviklet sig meget, og over den voksende modenhed, som begge regeringer har udvist. Voldgiftsaftalen om grænsedragningen, som de har underskrevet, sender et positivt budskab og udgør et fremragende eksempel for andre lande i regionen.

Jeg bemærker dog med beklagelse, at premierministeren i Kroatien blot nogle få dage efter underskrivelsen af denne aftale også underskrev en ensidig erklæring indeholdende en ensidig fortolkning af den nyligt underskrevne aftale. Vi bør ikke gøre noget, der sår tvivl eller spreder uvished, fordi det ikke er vejen frem. Ensidede erklæringer og ensidede handlinger er aldrig et godt valg, og de sender heller ikke det rigtige budskab. En sådan handling fremmer ikke troværdigheden, den fremmer ikke den nødvendige gensidige tillid, og den rejser tvivl om, hvor seriøse vores intentioner er, og om aftalens realitet og levedygtighed. Hvis vi skal vinde på denne front, må vi gøre en stor indsats og styrke tilliden mellem hinanden på hjemmefronten, blandt vores naboer og i hele regionen.

Jeg opfordrer Kroatiens regering til at afholde sig fra nye ensidede handlinger, og jeg opfordrer premierministeren til at udvise politisk mod og beslutsomhed i stedet og til at hjælpe os med at overvinde tidligere tiders dødvande.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den omstændighed, at vi i sidste uge blev alarmerede over situationen, eller over oplysningerne om, at premierminister Vladimir Putin har anmodet Europa-Kommissionen om at betale den gæld, som Ukraine har til Gazprom. Jeg vil i denne forbindelse gerne spørge om, hvorvidt man har modtaget en sådan anmodning. Agter Europa-Kommissionen at lade EU betale denne gæld? Hvis svarene på de to første spørgsmål er bekræftende, på hvilket grundlag agter Kommissionen da at gøre dette?

Jeg vil også gerne bede formanden notere, at jeg er det eneste medlem, som ikke har opbrugt sin taletid.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Fru formand! Jeg har bedt om ordet i dag for at informere parlamentsmedlemmerne om en ret foruroligende ting, som jeg blev gjort bekendt med under et besøg i Washington DC som en del af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggenders delegation.

I forbindelse med de aktuelle transatlantiske forhandlinger om databeskyttelse (SWIFT, PNR) udvider USA sit nationale sikkerhedsagenturs dataindsamlingsfaciliteter, så det kan opfange alle elektroniske meddelelser på dets territorium samt alle meddelelser, der kommer ind og ud af landet.

Hvordan kan USA foregive at respektere retten til privatlivets fred, når det opbygger et enormt aflytningsagentur – og hvordan kan vi blot sidde på den ene side og lade det ske?

Det er op til os at gøre opmærksom på denne afskyelige magtmisbrug og tilsidesættelse af vores grundlæggende rettigheder. Jeg håber, at parlamentsmedlemmerne sammen med mig vil informere vælgerne og borgerne i vores lande om dette via erklæringer og artikler i pressen.

Nick Griffin (NI). – (EN) Fru formand! I de seneste to måneder har jeg været udsat for viktimisering fra den britiske Labourregerings side, herunder tilbagekaldelse af mit indgangskort til House of Commons, afslag på at lade mig komme ind på Sellafield atomanlægget – til trods for min deltagelse i et underudvalg under Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed – og afslag fra Citizens' Advice Bureau på at sælge mig en informationsdatabase, der åbent averteres til salg til alle andre medlemmer af Europa-Parlamentet.

Er formanden enig i, at politisk diskrimination ikke blot er ulovlig, men også er et angreb ikke blot på mig, men også på Parlamentets funktionsdygtighed og vigtigst af alt på vælgerne og hele den demokratiske proces?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Den undersøgelse, som Det Europæiske Agentur for Arbejdsmiljø har foretaget, giver anledning til nogle bekymrende konklusioner, idet det fastslås, at udbredt arbejdsløshed har negative konsekvenser for arbejdstagernes sikkerhed og sundhed. Ifølge undersøgelsen, der omfattede 27 000 respondenter i de 27 medlemsstater, føler seks ud af 10 arbejdstagere, at den økonomiske krise og øget arbejdsløshed forringer arbejdsvilkårene. 75 % af respondenterne hævdede, at forringelsen af deres helbred skyldtes det arbejde, de har. Disse oplysninger underbygger data fra en Eurostatundersøgelse, hvoraf det fremgår, at 27 mio. arbejdstagere udsættes for arbejdsulykker eller rammes af erhvervssygdomme, og at 137 mio. arbejdstagere dagligt er udsat for risiko. Alene i denne uge dræbte endnu en alvorlig arbejdsrelateret ulykke fem portugisiske arbejdstagere i Andorra.

Denne situation kræver en hurtig reaktion fra EU's og medlemsstaternes side. Denne reaktion bør omfatte skabelse af job med rettigheder, fremme af arbejde og arbejdstagere, og sanktioner over for arbejdsgivere, der forringer forebyggelses- og beskyttelsesforanstaltninger for arbejdstagerne for at øge deres profit.

Formanden. – Der var nogen forvirring omkring overdragelsen af mikrofonen. Jeg skulle have givet ordet til hr. Teixeira. Jeg udtalte sikkert Deres navn forkert, hvilket var årsag til forvirringen.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Fru formand! Europa-Kommissionen fremlagde for nylig et udkast til meddelelse om en budgetreform med henvisninger til samhørighedspolitikken, der giver anledning til bekymring og forvirring, særlig i regionerne i den yderste periferi.

Der bør gennemføres forhandlinger om fællesskabsbudgettet meget hurtigt, men vi mener, at den finansielle ramme efter 2013 bør baseres på solidaritet og territorial samhørighed, hvilket er afgørende for regioner som Madeira, der står over for permanente vanskeligheder, og som derfor har brug for permanent støtte.

Hensigten om at ændre samhørighedspolitikens fokus fra den nuværende regionalt baserede fremgangsmåde til en fremgangsmåde baseret på merværdisektorer er uacceptabel. En sådan ændring ville føre til fjernelsen af mål 2, der i øjeblikket er til gavn for omkring to tredjedele af de europæiske regioner.

Det er uforståeligt, at Kommissionen agter at ændre tildelingen af midler fra et regionalt til et nationalt grundlag eller endog et europæisk grundlag, hvorved nærhedskriteriet, som samhørighedspolitikken altid har underbygget, forkastes. Det er uacceptabelt, at en medlemsstats langvarige medlemskab af EU bliver en variabel i formelen til beregning af strukturfondstildelingene, idet medlemsstaterne deles op i nye og gamle, hvilket vil gøre artikel 299, stk. 2, i EF-traktaten meningsløs, hvad angår adgangen til strukturfondene for regionerne i den yderste periferi.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Fru formand! Som medlem af Europa-Parlamentet fra Normandiet vil jeg gerne henlede Kommissionens og Parlamentets opmærksomhed på forslagene til offshore Natura 2000-områder, som den franske regering netop har indgivet til de europæiske myndigheder. Disse forslag udelukker Antifer-diget beliggende i nærheden af Etretat, men kompenserer herfor ved at udvide området til 12 sømil.

Denne beslutning baner vejen for, at Poweo kan opføre en metanterminal i Antifer, og begrænser et projekt om opførelse af offshorevindmøllefarme ud for Fécamp til trods for den støtte, som de lokale folkevalgte repræsentanter, befolkningen og endog fiskerne har givet til dette projekt. Der er derfor blevet udarbejdet et videnskabeligt og konsekvent forslag for regionen, som bakkes op af de lokale aktører. I henhold til dette forslag vil der være en seks mil bred zone langs hele kystlinjen, herunder Antifer.

Jeg har tre spørgsmål. Hvor store fremskridt har Kommissionen gjort med behandlingen af forslagene til zonen? Støtter den dem, selv om de går imod de videnskabelige udtalelser og imod de sociale, økonomiske og kulturelle aktiviteter i regionen? Og nu, hvor topmødet i København nærmer sig, kan Europa så med rimelighed godkende en beslutning, der fremmer gas på bekostning af udvikling af vedvarende energiformer?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på sundhedssituationen i Ukraine. Tilgængelige data viser, at der allerede er registreret over en million tilfælde af influenza, herunder dusinvis af tilfælde af AH1N1-virus. Ukraine har anmodet om international hjælp, særlig til vacciner, medicin, desinficerende midler, masker, handsker og laboratorieudstyr.

Vi ved, at Kommissionen har iværksat en særlig mekanisme for civil støtte, et overvågnings- og informationscenter, som skal koordinere den hjælp, som EU-landene yder til Ukraine. Hvordan foregår koordineringen? Hvilken hjælp ydes der? Hvordan fungerer overvågningssystemet? Jeg tror, at den offentlige opinion gerne vil have et svar på disse spørgsmål.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru formand, mine damer og herrer! Der er gået to årtier siden Berlinmurens fald, hvis 20-års-dag vi har markeret, og siden jerntæppet blev revet ned. Alligevel er der kun sket lidt i disse 20 år, og som vi har set i mange lande befriet for kommunismen, har vi endnu ikke befriet os selv definitivt fra det tidligere systems vaner.

I efteråret 2006 så politiet fuldstændig bort fra forsamlingsfriheden i Budapests gader samt fra retten til en retfærdig retssag. Ofrene søger stadig forgæves efter retfærdighed og mulighed for at udøve deres rettigheder. I marts i år blev opfordringer til premierministeren om at træde tilbage igen mødt med tilbageholdelser og umenneskelig og ydmygende behandling. Selv i dag kan det stadig ske i EU, at folk ikke har ret til at bruge deres eget sprog i deres fødeland – som i Slovakiet f.eks. – eller til at udøve deres demokratiske rettigheder, hvis de af historien er blevet pålagt en skæbne som mindretal. Tag også Rumænien, hvor de er ved at rejse en statue af en tidligere general, som gav ordre til at skyde på deltagerne i demonstrationer.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Fru formand! Den aktuelle økonomiske krise fører til jobusikkerhed. Økonomiske problemer fører til, at arbejdstagerne nogle gange blindt accepterer jobtilbud, der unddrager sig arbejdsmarkedslovgivningen og lovhåndhævelses- og regeringsmyndighedernes overvågning. Desværre har vi i EU allerede oplevet flere tilfælde af udnyttelse af arbejdskraften, som ofte reelt er slaveri, uanset om der er tale om europæiske statsborgere eller ikke europæiske statsborgere. Vi har desuden set et usædvanligt højt antal dødsfald blandt migrantarbejdere, herunder mange af mine landsmænd, mange portugisiske statsborgere, selv når de er lovligt beskæftiget. Disse ulykker er sket på arbejdspladsen, og særlig inden for bygge- og anlægssektoren.

EU og dets organer samt medlemsstaterne opfordres derfor indtrængende til at samarbejde tæt og effektivt for at forhindre disse situationer.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gøre opmærksom på den begrænsede planlægning og betaling af bevillinger fra EFRU, ESF og Samhørighedsfonden.

Vi er stadig meget langt fra at have planlagt halvdelen af de tilgængelige midler. Med hensyn til betalingerne er kun 9,62 % af de 347 mia. EUR til regionalpolitikken blevet udbetalt til projektlederne. Alle landene er berørt, nogle mere end andre. Spanien, Luxembourg og Sverige må gøre deres bedste for at indhente landene i førerpositionen, når det gælder betaling af europæiske midler, som f.eks. de baltiske lande, Irland og Slovenien.

EU's regionalpolitik er en af de mest nyttige politikker for vores medborgere. Den garanterer således økonomisk, social og territorial samhørighed via medfinansiering af praktiske og meget ofte meget vigtige projekter.

Jeg opfordrer derfor de nationale forvaltningsmyndigheder til at involvere sig. Samtidig føler jeg, at det er meget vigtigt i en tid med økonomisk krise, at de europæiske regler tilpasses til de store problemer.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! I dag fejrede vi 20-års-dagen for de demokratiske ændringer i Central- og Østeuropa. Der var en meget passende og værdig ceremoni, som hr. Havel og hr. Buzek deltog i, og der er udstillinger i Europa-Parlamentet. Det er, som det skal være, men de europæiske institutioner bør ikke begrænse sig til sådanne begivenheder en gang med mange års mellemrum.

Dette bør være en del af vores historie – sandheden om disse ændringer bør indgå i vores undervisning, og de europæiske institutioner bør tage initiativ hertil. Vi har brug for en fælles historiebog om den tid, som viser, hvordan Europa blev forenet, så børnene i vores skoler kan få adgang til sandheden og til denne viden.

På den anden side kan der gives mange eksempler på, at penge er blevet brugt unødvendigt. Den britiske organisation Open Europe siger, at der blev brugt 7 mio. EUR på finansiering af en blog om et æsel, der rejser rundt i Nederlandene. Det er på tide, at vi bruger pengene til Europa mere effektivt.

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg er bange for, at vi her må slutte indlæggene af et minuts varighed i henhold til forretningsordenens artikel 150. I henhold til artikel 150 kan vi kun gennemføre forhandlinger af denne art i 30 minutter. Disse indlæg har nu varet næsten 40 minutter, fordi mange taler desværre ikke holdt sig inden for det minut, de havde til rådighed.

Jeg har forsøgt at prioritere dem, der ikke havde en chance for at tale under nogen af to seneste forhandlinger, og jeg håber De føler, at jeg har været retfærdig. Som bekendt har vi stadig fire forhandlinger mere, som vi skal gennemføre her i aften, og mødet skal slutte senest til midnat.

20. Tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0042/2009) af Tanja Fajon for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (KOM(2009)0366 – C7-0112/2009 – 2009/0104(CNS)).

Tanja Fajon, ordfører. – (SL) Fru formand, mine damer og herrer, kommissær Barrot og alle, der deltager her i dag! Europa-Parlamentet støtter på det kraftigste ophævelsen af visumordningen for landene på det vestlige Balkan. Det er også den grundtanke, der har været det centrale i udarbejdelsen af betænkningen. Jeg vil gerne give udtryk for min ros, særlig til skyggeordførerne og medlemmerne af Parlamentet, da jeg uden deres støtte ikke ville have været i stand til at nå frem til dette resultat. Jeg vil også gerne takke Rådet og Kommissionen for deres samarbejde, som vil udgøre et solidt grundlag for fremtidigt samarbejde på dette område, især når Lissabontraktaten er blevet ratificeret, da det vil sætte Parlamentet i stand til at vedtage eventuelle nødvendige foranstaltninger via den fælles beslutningsprocedure.

Borgerne på det vestlige Balkan har alt for længe været isoleret som følge af visumordningen. De har færre rettigheder i dag med hensyn til fri rejse, end de havde i det tidligere Jugoslaviens tid. Det, unge mennesker fra landene på det vestlige Balkan i dag ved om Europa eller USA for den sags skyld, er det, de lærer via internettet og fjernsynet. Da jeg kommer fra Slovenien, kan jeg huske, at det rent faktisk var det slovenske formandskab, der indledte processen med liberalisering af visumordningen i begyndelsen af 2008, fem år efter underskrivelsen af Thessalonikidagsordenen, som garanterer et utvetydigt europæisk perspektiv for befolkningen på det vestlige Balkan.

Jeg er glad for at kunne hilse Kommissionens forslag til ophævelse af visumkravet for Makedonien, Serbien og Montenegro velkommen, og jeg er især glad for at hilse Sloveniens initiativ velkommen, som har modtaget stærk støtte fra medlemsstaternes side, og som tillader borgerne fra disse lande at begynde at rejse frit til landene i Schengenområdet fra den 19. december. Den 1. januar 2010 ville have medført logistiske problemer, da jule- og nytårsferieperioden netop er det tidspunkt, hvor mange borgere fra disse lande ønsker at rejse på besøg hos deres slægtninge, som bor i medlemsstaterne.

Ophævelsen af visumkravet vil yde et enormt bidrag til den regionale samarbejdsproces og til overvindelsen af de etniske forskelle og vil også bidrage til at bygge kulturelle, sociale, økonomiske og politiske broer.

Ophævelsen af visumkravet for de tre lande, jeg har nævnt, er et meget positivt skridt i den rigtige retning. Jeg bør dog påpege, at de lande, der ikke indgår i fjernelsen af visumkravet, bør have lov til at tilslutte sig snarest muligt, eller snarere så snart, de er parate til det. Jeg taler naturligvis om Bosnien-Hercegovina og Albanien. Vi kan ikke tillade, at de bliver endnu mere isolerede på et tidspunkt, hvor nabolandene nyder godt af muligheden for ubegrænset indrejse i EU.

De skal naturligvis være parate til ophævelsen af visumkravet, og det er ikke min mening her at antyde, at vi skal slække på vores kriterier. Vi ønsker at sende et klart budskab til borgerne i Bosnien-Hercegovina og

Albanien. Vi venter på jer. I skal opfordre jeres regeringer til at opfylde deres del af aftalen. Vi vil til gengæld gøre alt, hvad der står i vores magt, for at sikre, at beslutningstagningen fra EU's side ikke forsinkes. Jeg kan med sikkerhed sige, at denne fremgangsmåde har fået stor støtte fra to udvalg, nemlig Udvalget om Udenrigsanliggender og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, som er mit overordnede udvalg.

Jeg vil også gerne tilføje, at jeg i morgen efter afstemningen vil bede om ordet for at fremsætte en særlig politisk erklæring, en fælles erklæring fra Parlamentet og Rådet, som kraftigt støtter ophævelsen af visumkravet for alle landene på det vestlige Balkan. I denne erklæring, som vi skal stemme separat om i morgen, vil vi både hilse den 19. december velkommen, som den dato, hvor visumkravet vil blive ophævet for Makedonien, Serbien og Montenegro, og opfordre Kommissionen til snarest muligt at udarbejde et forslag om, at visumkravet for Bosnien-Hercegovina og Albanien ophæves, så snart de har opfyldt de relevante kriterier. Vi vil til gengæld behandle dette forslag via en fremskyndet procedure. Jeg ville gerne fastsætte en fast dato for ophævelse af visumkravet for Bosnien-Hercegovina og Albanien, selv om jeg er klar over, hvor krævende procedurerne er. Jeg håber, at sommeren 2010 vil vise sig at være en realistisk dato for ophævelse af visumkravet for disse to lande.

Afslutningsvis bør vi heller ikke glemme Kosovo, hvis vi ikke ønsker, at det skal blive et sort hul på landkortet...

(Formanden afbrød taleren)

Lad mig blot runde af. EU har et politisk ansvar for at afslutte processen med visumliberalisering, og i morgen forventer jeg bred støtte fra Parlamentet hertil.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Fru formand! Det er beklageligt, at det svenske formandskab ikke kunne være repræsenteret her i aften med en minister, hvilket vi meget gerne havde set.

Jeg forstår, at formandskabet ikke var inviteret og fik oplyst, at der ikke var nogen grund til, at det skulle deltage. Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at det svenske formandskab har været drivkraften bag og har støttet processen med visumliberalisering for landene på det vestlige Balkan helt fra starten.

Vi bør – og jeg ved, at min kollega, Tanja Fajon, ordføreren, er enig med mig – have en mulighed for at takke formandskabet, for vi skylder det den fælles erklæring fra Parlamentet og Rådet støttet af Kommissionen, som er enestående i denne institutions historie.

Jeg vil gerne have en forklaring, men måske ikke her og nu, på, hvorfor formandskabet ikke kunne deltage, og jeg vil gerne have ført til protokols, at ministeren ikke kunne være her, fordi der ikke var sendt nogen invitation.

Formanden. – Jeg har fået oplyst, at formandskabet var inviteret, men var ude af stand til at være til stede på grund af planlægningsproblemer. Jeg vil dog undersøge spørgsmålet nærmere.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne besvare det spørgsmål, som fru Corazza Bildt stillede og sige, at det svenske formandskab ganske rigtigt har været meget aktivt i denne proces, der, som fru Fajon netop har forklaret så godt, sætter os i stand til at tilbyde en række borgere fra de berørte medlemsstater, særlig unge mennesker, muligheden for at etablere tættere forbindelser med Europa, som de nogle gange ikke har noget særlig godt kendskab til.

Det er rigtigt, at dette forslag er et historisk skridt i udviklingen af en politik for europæiske visa til kortvarigt ophold inden for rammerne af vores forbindelser med landene på det vestlige Balkan. Kommissionen glæder sig desuden over både Europa-Parlamentets og Rådets vedtagelse af dette lovgivningsforslag. Alle er klar over dets store politiske betydning og over dette spørgsmåls følsomme karakter, der berører alle borgerne i de pågældende lande.

Jeg forstår Parlamentets holdning. Jeg vil gerne i denne forbindelse bekræfte, at Kommissionen går stærkt ind for en nøje overvågning af alle de berørte landes opfyldelse af alle de kriterier, der er opstillet i køreplanen. Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien var allerede blevet vurderet positivt. Dialogen med dette land blev derfor afsluttet. I oktober var Serbien og Montenegro værter for missioner ledet af Kommissionen i samarbejde med eksperter fra medlemsstaterne, og disse missioner bekræftede, at alle kriterierne i de respektive køreplaner var opfyldt korrekt.

Vi vil følge den samme metode for Albanien og Bosnien-Hercegovina. Til trods for de meget betydelige fremskridt, der er gjort i de seneste måneder, har Bosnien-Hercegovina og Albanien endnu ikke været i stand til at fuldføre de nødvendige reformer, der kræves i køreplanen for at visumkravet kan ophæves. Som fru Fajon netop sagde, er det dog allerede opmuntrende for dem at høre, at deres naboer allerede har denne mulighed for at blive fritaget fra visumkravet, og jeg kan her fastslå, at jeg personligt vil gøre alt, hvad der står i min magt for at sikre, at Albanien og Bosnien-Hercegovina snarest muligt kan opnå ophævelse af visumkravet, sådan som Parlamentet ønsker.

Jeg opfordrer Parlamentet, som med Lissabontraktatens ikrafttræden vil blive medlovgiver på visumområdet, om at støtte den strukturerede metode med dialog om liberalisering af visumkravene, som er den metode, som Kommissionen har fulgt, fordi en anden metode ville skabe forvirring uden egentlig at ændre visumordningen. Det ville skabe falske håb og ville risikere at sinke de pågældende landes bestræbelser på at gennemføre de reformer, der kræves i køreplanerne.

På nuværende tidspunkt bevarer vi Albanien og Bosnien-Hercegovina i bilag I til forordningen, samtidig med at vi bekræfter EU's ønske om at hjælpe disse to lande til at opfylde kriterierne i deres køreplaner og dermed blive fritaget for visumkravene i henhold til de gældende procedurer.

I denne forbindelse støtter Kommissionen teksten i den fælles politiske erklæring, der bekræfter dette stærke engagement fra EU's side til så hurtigt som muligt at gennemføre anden fase af visumliberaliseringsprocessen for borgerne i Albanien og Bosnien-Hercegovina.

Det var det. Jeg mener, at dette er et meget vigtigt punkt, der viser Balkanlandene, hvor opmærksom Europa er på deres forventninger og ønsker.

Sarah Ludford, ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Udenrigsanliggender. – (EN) Fru formand! Det engagement, der støttes i Fajon-betænkningen og bakkes op med den foreslåede erklæring fra Rådet og Parlamentet, er et langsigtet engagement. Det vil give hele befolkningen på det vestlige Balkan visumfri rejser. Dette er ikke blot et generøst og medmenneskeligt træk. Det er også nøgternt og kløgtigt, da sikkerhed i ordets bredeste forstand vil blive fremmet. Folk, som er frie, og som frit kan rejse, har tendens til at være mere engageret i fredelige løsninger og er mindre udsat for indadvendt nationalisme, der udgør en sikkerhedstrussel.

Hvem bliver ikke berørt af billederne på skærmene uden for denne sal, og alle festligholdelserne i denne uge til markering af 20-års-dagen for Berlinmurens fald? Selv om disse hindringer ikke kan sammenlignes med muren, er de fortsat en hindring for den frie kommunikation og de bredere horisonter, som fremmer forståelse og tolerance. Den vægt, vi lægger på en inklusiv fremgangsmåde, skulle indebære et retfærdigt resultat på 15-års-dagen for Daytonaftalen.

Jeg vil gerne lykønske og takke ordføreren, fru Fajon, for hendes store arbejdsindsats og den måde, hvorpå hun har medtaget alle nuancer i alle de kringlede forhandlinger i de seneste to måneder.

Jeg vil også gerne takke Rådet, særlig det svenske formandskab, for dets arbejde med at hjælpe os til at nå frem til en aftale om erklæringen, der bekræfter det definitive mål om visumliberalisering for alle borgere på det vestlige Balkan snarest muligt – og vi håber, at dette vil være i løbet af 2010, for hvis der ikke er rimelighed i måldatoerne for opnåelse af disse frie rejser, vil det skabe splittelse og instabilitet.

Vi har også i Fajon-betænkningen forpligtet os til at arbejde for en køreplan for visumlettelse og visumliberalisering for Kosovo svarende til køreplanen for de øvrige lande på det vestlige Balkan.

Jeg vil også gerne tilføje håbet om, at regeringen i Det Forenede Kongerige – der ikke indgår i den aktuelle beslutning truffet af Schengenområdet, da det naturligvis ikke er medlem – også inden længe vil følge den samme vej. Jeg føler altid en vis skizofreni, når jeg arbejder med disse spørgsmål om Schengenprojekter, fordi jeg er britisk medlem af Europa-Parlamentet, men det ville naturligvis være en god ting for både EU og for det vestlige Balkan, hvis Det Forenede Kongerige ville følge trop snarest muligt.

Jeg vil gerne slutte med at takke ordføreren, fru Fajon.

Anna Maria Corazza Bildt, for PPE-Gruppen. – (EN) Fru formand! PPE-Gruppen går ind for en fremskyndelse af visumliberaliseringen for alle lande på det vestlige Balkan inden juli 2010. Vi glæder os over og støtter forslaget om at indrømme visumliberalisering til Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Montenegro og Serbien inden jul i år.

Vi forstår den indtrængende bøn fra befolkningen i Bosnien-Hercegovina og Albanien – en ung generation, der har været lukket inde og ladt uden for og føler sig fanget. Vi siger til dem: "Vi er på jeres side. Vi er parate, når I er parate". Det er beklageligt, at myndighedernes langsomme start i Albanien og Bosnien-Hercegovina har gjort, at de er kommet bagud. Ansvar for eventuelle forsinkelser ligger hos dem. Vi opfordrer dem på det kraftigste til at leve op til standarderne snarest muligt. Vi ved, at Kommissionen hjælper til i denne proces.

Desværre må jeg også sige, at jeg er ked af, at det krævede tre måneders forhandlinger, før PPE-Gruppen kunne overtale den politiske venstrefløj her i Parlamentet til at arbejde i overensstemmelse med traktaterne. Er det så svært? Endelig må man forstå, at Europa-Parlamentet ikke er hævet over loven.

Med al respekt for mine kolleger, må jeg fordømme en ukonstruktiv holdning. Der findes ingen genveje. Der findes ingen trylleord. Vi er ikke her for at score point. Vi er her for at opnå resultater for borgerne på Balkan. Lad mig gøre det helt klart, at en foreløbig blandet status ikke fremskynder processen og ikke lægger pres på Kommissionen eller Rådet. Den sender helt klart ikke noget stærkt politisk budskab.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg har oplevet belejringen af Sarajevo og bombningen i halvandet år. Til mine venner der vil jeg sige, at jeg er engageret.

(Formanden afbrød taleren)

Claude Moraes, for S&D-Gruppen. – (EN) Fru formand! Frem til 2008 og det slovenske formandskab blev der ikke gjort tilstrækkelige fremskridt med det, som kommissæren med rette kaldte et historisk skridt i retning af visumliberalisering for det vestlige Balkan.

Som fru Ludford ganske rigtigt sagde, er der tungtvejende praktiske årsager til, at dette er vigtigt for os, og hvorfor det ikke blot er en reaktiv foranstaltning. Så på vegne af Den Socialdemokratiske Gruppe vil jeg gerne takke ordføreren, fru Fajon, for det omhyggelige og grundige arbejde, hun har udført for at føre EU i retning af det endelige mål, som er ophævelse af visumordningen for alle landene på det vestlige Balkan. Dette er sket i samarbejde med skyggeordførerne og med Kommissionen og Rådet, og det bør roses.

Det står klart, at mange anser visumliberalisering for at have store fordele for begge parter, men vi må også have hele Parlamentet bag os i forbindelse med spørgsmålet om køreplanen, og når det gælder om at sikre, at der gennemføres grundlæggende reformer i alle disse lande for at opnå tillid til den virkelig anstændige visumliberaliseringsordning.

Opgaven for vores ordfører var at skabe et gennembrud i forbindelse med visumliberaliseringen, samtidig med at Parlamentet står bag hende. Hun har gjort dette i form af den erklæring, som hun har forhandlet sig frem til med Rådet. Med erklæringen søges en visumliberalisering for Makedonien, Serbien og Montenegro, en fremskyndelse af liberalisering af ordningen for Albanien og Bosnien-Hercegovina og et fornuftigt kompromis i spørgsmålet om Kosovo.

Af alle disse grunde støtter min gruppe denne betænkning og håber, at den vil opnå bred støtte i Parlamentet.

Ulrike Lunacek, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Først vil jeg gerne tilslutte mig den foregående taler og udtrykke min dybfølte tak til begge ordførere, fru Fajon og fru Ludford, og også til skyggeordførerne på vegne af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Vi har haft held til at fremlægge et forslag, hvori det kræves, at Kommissionen og Rådet fremlægger en generel pakke for alle befolkningerne på hele det vestlige Balkan, så ingen udelades. Jeg håber meget – og jeg taler her til kommissær Barrot – at Kommissionen kan overbevise Rådet om, at målet med visumliberalisering også bør gælde Kosovo, så dialogen nu vil blive indledt, og så visumliberalisering også vil blive opnået for Bosnien-Hercegovina og Albanien senest i midten af næste år. Jeg ville foretrække, at det blev tidligere.

Jeg vil gerne gøre en ting klart. Det er naturligvis et spørgsmål om gennemførelse, men jeg har hørt, at ikke alt er endnu gennemført i Serbien. Jeg vil gerne høre, hvad Kommissionen mener om dette. Det er vigtigt, at alt er gennemført. Jeg vil gerne takke alle, der har været involveret i arbejdet, og jeg håber, at alle befolkningerne ...

(Formanden afbrød taleren)

Doris Pack (PPE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! For 20 år siden opnåede mine landsmænd fra Østtyskland frihed til at rejse. Nogle få år senere bragte Slobodan Milošević vilkårligt friheden til at rejse i fare og fjernede den dernæst for serbere og for borgere fra alle andre lande i regionen. Hvor ofte har vi ikke her i Parlamentet siden 2000 i erklæringer og offentlige forhandlinger ønsket frihed til at rejse – visumfri

rejse – for landene i Sydøsteuropa. Vi ved, at EU ikke kan opnå dette alene, da de nationale regeringer skal være indforståede hermed. Vi må overvinde bekymringerne i vores befolkninger. Kriminelle findes overalt – de har ikke behov for et visum! De krydser grænserne uden et visum. Det er derfor ikke noget, vi bør være bekymrede over.

Det handler om den unge generation, som med hjælp fra visumfri rejser endelig kan rejse, hvorhen den ønsker. Vi glæder os derfor meget over, at borgerne i Makedonien, Montenegro og Serbien nu endelig vil kunne rejse frit igen. Hvor fantastisk! Der er stadig en vis sørgmodighed, fordi Albanien og Bosnien-Hercegovina og Kosovo ikke kan slutte sig til dem, men i december forventer vi, at Kommissionen anerkender de store fremskridt, som Albanien har gjort, og vi forventer at se, at Bosnien-Hercegovina også har gjort visse fremskridt. Desværre findes der politikere i Bosnien-Hercegovina, som er mindre optaget af deres borgeres interesser, da de er sikre i bevidstheden om, at de selv naturligvis nyder godt af visumfrie rejser. Jeg mener derfor, at vi må sikre, at dette bliver en mulighed inden næste sommer. Jeg håber, at hr. Barrot vil hjælpe os hermed. Vi må dog ikke glemme Kosovo. Det må ikke blive den sidste sorte plet på landkortet. Vi har pligt til at hjælpe Kosovo til at leve op til standarderne. De kan ikke gøre det alene. Visumfri rejse er en dybt humanitær handling. Jeg glæder mig over, at vi alle befinder os i en situation, hvor vi kan lade dette ske. Tak for denne mulighed, hr. Barrot.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Fru formand! Europa og EU startede som et fredsprojekt og er nu inde i den længste fredstidsperiode i historien. Vi er derfor klar over, hvor magtfuldt et instrument integration kan være ud fra dette synspunkt. Nu må vi bruge det til at løse spørgsmålet omkring det vestlige Balkan.

Det vestlige Balkan har for ganske nylig gennemlevet en yderst traumatisk krigsperiode, der forårsagede store lidelser for et stort antal mennesker. Der må gøres fremskridt med den europæiske integrationsproces for at overvinde disse begivenheder. Visumfri rejse er et vigtigt skridt i denne forbindelse. Adskillige mennesker har nævnt den mulighed, det vil give unge for at etablere en direkte kontakt og opnå førstehåndskendskab samt for, at de demokratiske kræfter kan vokse i styrke. Det sender ikke blot et budskab om tillid og visumfrie rejser. Europa kan også drage fordel af, at det vestlige Balkan kommer tættere på EU ud fra et sikkerhedsmæssigt og økonomisk synspunkt. Det er dog vigtigt, at vi ikke skaber splittelser i regionen, men sikrer, at alle lande kan deltage i den visumfrie rejseordning snarest muligt.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru formand! I morgen vil Europa-Parlamentet stemme om ophævelse af kravet om visum til kortvarige ophold for Balkanlandene. Ikke alle de lande, for hvilke der er udarbejdet en køreplan, er parate til ophævelsen den 1. januar.

Det er meget uheldigt, at Kommissionens forslag i et land, nemlig Bosnien-Hercegovina, tillader forskelsbehandling mellem forskellige dele af befolkningen, nemlig dem, der er i stand til at benytte sig af visumfrie rejser til Europa på et kroatisk eller serbisk pas, og dem – de bosniske muslimer – som ikke har et sådant pas. Dette er en skamfuld skelnen i lyset af landets nyere historie.

Det er op til Europa-Parlamentet at sende et signal til Bosnien-Hercegovina og Albanien i morgen. Kriterier er kriterier, og disse krav skal være opfyldt for, at visumkravet kan ophæves. Lige så snart landene lever op til standarderne, må de dog indrømmes en ophævelse af visumkravet snarest muligt.

Vi har set, at der er gjort meget for at leve op til standarderne, og vi opfordrer Kommissionen til at hjælpe Bosnien-Hercegovina og Albanien til at opfylde alle kravene snarest muligt.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Fru formand! For borgerne på det vestlige Balkan har ophævelsen af visumkravet for rejser til EU ikke blot en teknisk dimension, det har også en exceptionel politisk ladning og betydning. I dag mindedes vi med rette 20-års-dagen for Berlinmurens fald og den fuldt udviklede socialismes fald her i Parlamentet. I Skopje, Podgorica og Beograd vil man dog denne jul og nytår endelig få lejlighed til at fejre visummurens fald, en mur, som har adskilt dem fra os i EU i de seneste 20 år.

I næsten 20 år har størstedelen af befolkningen i det tidligere Jugoslavien været nægtet mulighed for at rejse frit i Europa, hvilket de tidligere var vant til, da de var borgere i den nu kollapsede socialistiske føderation. Vi begynder at se de grimme konsekvenser af en sådan isolation, som har været i en hel generation, og det er på høje tid, at vi bringer den til ophør.

Makedonerne, montenegrinerne og serberne bør dog få følgeskab af bosniere, hercegovinere, albanere og kosovarere så tidligt som muligt i 2010. Alene dette vil give nye generationer i disse lande mulighed for endelig at se og opleve verden udenfor, etablere kontakter med andre europæere, bidrage til udviklingen af europæiske værdier hjemme og give deres lande et fuldt medlemskab af vores fælles europæiske historie – af EU.

Som Parlamentets ordfører for Makedonien har jeg modtaget et stort antal telefonopringninger i de senere dage fra borgere i de forskellige Balkanlande. Jeg vil gerne klart og tydeligt forsikre dem om, at deres visumfrie rejser til EU ikke er en erstatning for deres tiltræden af EU. Deres frie rejser til EU er et skridt i retning af fuldt medlemskab af EU.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru formand! Jeg vil gerne hilse denne betænkning velkommen og lykønske ordførerne og skyggeordførerne. Jeg vil også gerne sige, at grænsepassage, så vidt jeg kan se på denne 20-års-dag for Berlinmurens fald, bliver en del af den hændelsesrække, der startede for 20 år siden, som en ny mur, der falder.

Det er grunden til, at dette forslag bør hilses velkommen. Vi må dog ikke glemme, at indrømmelse af visumfrie rejser kun til dels er et teknisk spørgsmål, og at det samtidig er et meget klart politisk spørgsmål. Det er grunden til, at det er vigtigt. Jeg støtter også godkendelsen af den fælles erklæring, fordi den er et signal om, at de europæiske institutioner har forstået dette ansvar. Ansvar betyder samtidig handling. For det første betyder det, at de lande, der har været ude af stand til at opfylde betingelserne for visumfrie rejser, handler for at opfylde disse krav snarest muligt, for ikke at nævne handling fra Kommissionens side, uden hvis hjælp denne proces vil trække i langdrag.

Axel Voss (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg mener, at vi er på rette vej med hensyn til Balkanlandene. Vi er kommet tættere på hinanden via visumlempelsen, og det vil bidrage til at skabe stabilitet, selv om det også er et tegn på vores anerkendelse af den indsats, der er gjort. Jeg mener dog også, at det er godt at opretholde en række klare regler, og at kravene i forbindelse med disse også skal overholdes. I denne forbindelse vil jeg navnlig gerne takke fru Corazza Bildt for hendes indsats.

Alt andet ville efter min mening være en rent Bruxellesbaseret beslutning, i hvilken et klart system ville blive opgivet, og der ikke ville blive udvist nogen form for ærlighed over for de berørte befolkninger i Balkanlandene, lige så lidt, som der vises over for vores egne befolkninger. Politiske signaler bør ikke anbringes i en fodnote eller i et bilag til et europæisk direktiv eller en europæisk forordning. De skal formuleres ordentligt.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg er glad for, at borgerne i landene på det vestlige Balkan vil kunne rejse frit omkring i EU. Dette vil fremme kontakter mellem mennesker, øge forretningsmulighederne og skabe betingelser for, at indbyggerne i regionen kan komme til at kende EU bedre.

Vi kan dog ikke tillade, at vores naboer i øst bliver isoleret. Vi kan ikke nægte dem den mulighed, som vi giver andre europæiske lande. Vi må også for dem fastsætte klare kriterier og en handlingsplan for større liberalisering af visumtrafikken. Vi må huske på, at udgifterne til et visum er en stor udgift for indbyggerne i disse lande, og anvendelsen af procedurer er langvarig, hvilket begrænser mulighederne for at udvikle en lang række former for samarbejde.

Vi bør også huske på, at europamesterskaberne i fodbold i 2012 vil blive afholdt i Polen og Ukraine, så muligheden for fri bevægelighed vil være særlig vigtig.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Fru formand! Også jeg ønsker at understrege betydningen af fri bevægelighed som en grundlæggende rettighed, og jeg kan fastslå, at mange borgere i landene på det vestlige Balkan vil nyde godt af denne ret. Jeg hilser naturligvis denne åbenhed velkommen.

Samtidig beklager jeg dog den omstændighed, at denne betænkning ikke i sidste ende indeholder nogen henvisninger overhovedet til et land, der indgår i Det Østlige Partnerskab. Jeg mener, at den skulle nævne Moldova, selv om det kun er symbolsk. Vi taler om Moldova, et land, som har gjort betydelige fremskridt på den politiske front. Jeg mener, at den mest solide mur, vi kender i Europa, er muren ved den østlige grænse, mellem Rumænien og Moldova. Vi må beklage denne omstændighed.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle talerne, som har støttet processen med ophævelse af visumkravene for tre førende Balkanlande. De har alle gjort det klart, at fri bevægelighed naturligvis er meget ønskelig. Som hr. Moraes sagde, er det gavnligt for begge parter – for Europa og for Balkanlandene.

Samtidig med at jeg takker alle talerne, og navnlig ordføreren, fru Fajon, vil jeg gerne sige, at vi, siden en del af beslutningerne stort set var truffet for Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Montenegro og Serbien, har ydet løbende bistand til Albanien, som jeg personligt har besøgt, og til Bosnien-Hercegovina, netop for at hjælpe dem til at gøre fremskridt – og vi vil fortsætte hermed.

Jeg mener, at den meget hurtige vedtagelse af denne betænkning er en god indikator for, hvordan vi vil være i stand til gå hurtigt videre til andre lande, navnlig Bosnien-Hercegovina og Albanien, uden dog at glemme Kosovo, naturligvis.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Tanja Fajon, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne endnu en gang takke alle dem, der har bidraget, hvilket viser, at EU kraftigt støtter visumliberaliseringen for alle landene på det vestlige Balkan.

Jeg beklager, at den svenske minister ikke var her, for vi har haft et rigtig godt samarbejde. Jeg glæder mig over, at Kommissionen er parat til at gøre alt, hvad der står i dens magt for at fremskynde processen for Bosnien-Hercegovina og Albanien, og jeg håber, at begge lande vil indføre visumfrie ordninger, når de har opfyldt kriterierne – snarest muligt, muligvis til sommer næste år.

Jeg vil gerne sige, at jeg har inddraget alle i dette, og jeg er helt klar over, hvad der er foreskrevet i traktaterne. Men dette er en politisk forsamling, og vi fører alle seriøs politik, så godt vi kan.

Endnu en gang hilser jeg ophævelsen af visumkravene for Makedonien, Serbien og Montenegro den 19. december velkommen, og jeg håber virkelig, at Bosnien-Hercegovina og Albanien kan følge efter snarest muligt. Vi taler om den unge generations skæbne. Det er vores politiske ansvar at fuldføre denne visumliberaliseringsproces, og vi må også finde en løsning for hele befolkningen i Kosovo.

Mange tak for Deres samarbejde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 11.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Kinga Gál (PPE), skriftlig. – (HU) Lad mig begynde med at lykønske ordføreren og skyggeordførerne med, at de er nået frem til et acceptabelt kompromis i dette spørgsmål. Spørgsmålet om visumfrie rejser er kun delvist et teknisk spørgsmål. Det er et meget klart politisk spørgsmål. Visumfrie rejser er baseret på gensidig tillid og gensidige forpligtelser. Derfor støtter jeg også godkendelsen af den fælles erklæring ud over betænkningen, fordi den er et signal om, at de europæiske institutioner har forstået dette ansvar.

Ansvar betyder naturligvis også handling. For det første betyder det, at alle de lande, der ikke har været i stand til at opfylde betingelserne for visumfrie rejser, handler. De må gøre deres yderste, så disse betingelser opfyldes snarest muligt. Det betyder også handling fra Europa-Kommissionens side, uden hvis effektive hjælp denne proces kun ville trække ud, hvilket ikke kan være i vores interesse. Det vedrører også Bosnien-Hercegovina, Albanien og Kosovo.

Som ungarsk medlem af Europa-Parlamentet vil jeg gerne endnu en gang nævne, at der takket være den visumfrie rejsestatus for Serbien etableres en mere direkte forbindelse mellem ungare, der bor i Vojvodina i Serbien, og hjemlandet for ikke at snakke om forbindelserne med Europa. Borgere på begge sider af disse grænser, som taler det samme sprog og har tætte familiemæssige og kulturelle bånd, vil ikke kunne finde ord til at udtrykke, hvor vigtigt det er, at de bliver i stand til at krydse grænserne uden hindringer eller visa. I dag markerer vi 20-års-dagen for Berlinmurens fald og fjernelsen af pigtråd. Sikring af grænsepassage for landene på det vestlige Balkan bliver en del af den række begivenheder, der startede for 20 år siden, som en ny mur, der kollapsede.

21. Mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne og sociale betingelser (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel af Tatjana Ždanoka og Jean Lambert for Verts/ALE-Gruppen, Alejandro Cercas for S&D-Gruppen, Marian Harkin og Elizabeth Lynne for ALDE-Gruppen til Kommissionen om mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne og sociale betingelser (O-0102/2009 – B7-0215/2009).

Tatjana Ždanoka, forespørger. – (EN) Hr. formand! Jeg kommer fra Letland, et land, der er hårdt ramt af finanskrisen. Letland var udsat for risiko for at gå bankerot uden finansiell bistand udefra. Vi har modtaget

en sådan bistand fra EU og IMF. Som en forudsætning herfor måtte den lettiske regering dog skære i budgetudgifterne. Det gjorde den ved at nedsætte pensioner med 10 %, mens arbejdende pensionisters pensioner blev skåret ned med 70 %, familieydelse og barselsydelse til arbejdende forældre blev nedsat med 10 %, ligesom tærsklerne for beskatning af personlig indkomst blev nedsat.

Denne fremgangsmåde var, som man kan se, en ligelig fremgangsmåde. Uanset om ens pension var på 100 EUR eller 1 000 EUR, blev den nedsat med 10 %. Kommissionen hilste disse nedskæringer, som blev gennemført på en så skandaløs måde, velkommen og underskrev et aftalememorandum med Letland. Det stod klart helt fra begyndelsen, at sådanne ikke selektive nedskæringer ville ramme de mest sårbare grupper i samfundet. Er Kommissionen ikke klar over, at det er det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom?

Situationen i Letland er ikke enestående i EU. Ungarn og Rumænien har også modtaget fællesskabslån. Andre lande kan en dag blive tvunget til at ansøge om sådanne lån. Vi må derfor undgå at skabe præcedens ved at acceptere asociale foranstaltninger.

Kommissæren kan naturligvis sige, at Kommissionen stiller pengene til rådighed, og at medlemsstaternes regeringer har ansvaret for socialpolitikken, men sociale rettigheder er juridisk bindende for EU's institutioner. Dette betyder, at alt det, institutionerne gør, skal måles i forhold til sociale rettigheder. Ellers vil ord om et højt niveau af social beskyttelse som en EU-opgave kun give anledning til et ironisk smil.

Elizabeth Lynne, forespørger. – (EN) Hr. formand! Dette handler ikke om at fortælle medlemsstaterne nøjagtigt, hvad de bør eller ikke bør bruge deres penge på. De enkelte lande har deres egne umiddelbare prioriteter for at redde sig ud af deres finansielle problemer.

Men når medlemsstaterne modtager støtte fra EU under denne bestemmelse, bør de opfordres til at bruge den på en måde, der respekterer EU's principper – med andre ord ikke ser bort fra behovet for social beskyttelse og social inddragelse.

Denne finanskrisen har ramt mennesker over hele EU hårdt, og derfor er det rigtigt, at der findes denne fond. Millioner af mennesker har mistet deres job. Mange af dem, der er blevet arbejdsløse i disse medlemsstater, er de mest sårbare og dem, der har mindst sandsynlighed for hurtigt at finde beskæftigelse. Derfor er det vigtigt, at der ikke ses bort fra de sociale sikkerhedsnet i disse lande.

Vores mundtlige forespørgsel vedrører navnlig spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaterne skal medtage en evaluering af de sociale virkninger i de rapporter, de indsender til Kommissionen. Det ville være dejligt, hvis kommissæren kunne fortælle os, om det er tilfældet.

Det er vigtigt, at vi sender det rigtige budskab til de medlemsstater, der modtager europæisk støtte via mellemfristet finansiell støtte. Jeg mener personligt, at vi må gøre det klart, at Kommissionen kan tage hensyn til, hvordan de mest sårbare grupper er blevet hjulpet, før den accepterer at yde yderligere støtte.

Jeg ved, at det meget ofte ikke er så nemt fortsat at være opmærksom på de sociale forpligtelser, når medlemsstaterne er i finansielle vanskeligheder, derfor denne mundtlige forespørgsel. Det er vigtigt at huske på, at denne finanskrisen har et menneskeligt ansigt også, og dette ansigt repræsenteres meget ofte af dem, der er mest marginaliseret i samfundet.

Alejandro Cercas, forespørger. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Før jeg fremsatte forespørgslen, læste jeg nøje de tidligere forespørgsler og de holdninger, som Parlamentet har indtaget til disse spørgsmål. Det er et faktum, ikke en holdning, at Parlamentet den 24. april i år vedtog et forslag til lovgivningsmæssig beslutning med det formål at ændre forordning (EF) nr. 332/2002, som i henhold til traktatens artikel 100, ligger til grund for disse finansielle instrumenter.

I denne beslutning støttede Parlamentet denne støtte til håndtering af specifikke offentlige finansielle problemer i de medlemsstater, der er hårdest ramt af finanskrisen, det gav udtryk for fuld solidaritet først og fremmest med de lande, der sidst var tiltrådt EU, men samtidig sagde Parlamentet klart, at denne støtte skulle være betinget, og det fastsatte fire kriterier, som er fællesskabsmålene.

Det drejer sig om: For det første, at der skal være kvalitet i de offentlige udgifter, at pengene ikke bør spildes, for det andet, at de sociale sikringsordninger og en bæredygtig vækst bør overholdes, for det tredje, at politikken for fuld beskæftigelse af en anstændig kvalitet ikke bør opgives og for det fjerde, at klimaændringer skal bekæmpes. Hvis disse er gode mål for os, bør de logisk set overholdes i de pågældende lande.

Der er gået nogle få måneder, og vi har modtaget en række rapporter fra ngo'er, fagforeninger og borgere om et af de fire lande, der har modtaget meget betydelige beløb i støtte til de offentlige finanser: 6,5 mia., 3,1 mia., 2,2 mia. og 5 mia. EUR. De opgiver tal som dem, min kollega netop har nævnt: nedskæringer på 40 % inden for uddannelsessektoren, nedskæringer på 10 % i pensionsprogrammet, en halvering af støtten til syge osv.

I lyset af denne situation ønsker Parlamentet i det mindste, at vores tavshed ikke fortolkes der – sådan som den fortolkes – som om, det er os, der gennemtvinger disse foranstaltninger. Vi burde i det mindste ikke være medskyldige i denne fortolkning, hvor Europa anses for at angribe de befolkningsgrupper, der har størst behov. Hvis det er muligt bør vi undgå en situation, hvor det er de svageste, der betaler for tilpasningen.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Problemerne i Letland, Ungarn og Rumænien, der er de tre europæiske lande, som i øjeblikket modtager lån via betalingsbalancefaciliteten, er problemer, der ikke er skabt af Parlamentet eller Kommissionen eller EU. Det er problemer skabt af den økonomiske krise, men de er blevet forværret af dårlig forvaltning og fejlslagne politikker gennemført af de politiske ledere i disse lande. Jeg siger dette, fordi der er lande i den samme region af EU som Letland, i den samme region som Ungarn og i den samme region i EU som Rumænien, som ikke har de samme problemer, og som håndterer krisen bedre med støtte fra EU's budget, via strukturfondene og Samhørighedsfonden, med den beskyttelse, som medlemskab af EU og det fremtidige medlemskab af euroen medfører, men uden at have behov for at anmode om støtte fra betalingsbalancefaciliteten.

Hvorfor har disse tre lande måttet anmode om støtte? Hvorfor har vi måttet låne dem penge? Det er ikke Kommissionens eller Parlamentets skyld og heller ikke EU's skyld. Det skyldes dårlig forvaltning i disse lande.

Hvordan hjælper vi dem? Det gør vi ved at låne dem penge, og ingen yder lån uden at stille betingelser, vi har ikke Parlamentets eller Rådets tilladelse til at yde lån uden betingelser. Vi låner på visse betingelser, og vi pålægger disse lande nogle betingelser, der er hårde, fordi deres situation er usædvanlig vanskelig, men vi siger til dem, at de ikke skal foretage nedskæringer for at kunne medfinansiere Strukturfonden og Samhørighedsfonden, at de ikke skal vedtage foranstaltninger, der repræsenterer et tilbageskridt, at de ikke skal foretage nedskæringer, der skader de svageste. Nogle gange har vi held hermed, og nogle gange har vi desværre ikke held med det, fordi spørgsmålet er ude af vores hænder og er deres ansvar.

Derfor deler jeg de bekymringer, der er kommet til udtryk, og jeg deler dem ikke blot, jeg vil også på hele Parlamentets vegne give dem videre til disse regeringer samtidig med, at jeg giver dem penge i EU's navn: 3,1 mia. EUR til Letland og meget store beløb også til Rumænien og Ungarn.

Jeg gør dog opmærksom på følgende. Ingen yder lån uden at stille betingelser, og hverken parlamentsmedlemmerne eller medlemsstaterne har bemyndiget mig til at gøre det. Vi kan ikke på godt og ondt træffe beslutninger, der henhører under regeringernes og parlamenternes ansvar i disse lande.

Det vi gør, er at minde regeringerne og parlamenterne i disse lande for det første om deres ansvar for at redde deres lande ud af en krise, som andre lande ikke lider under i så alvorlig grad, for det andet, at der er foranstaltninger, der ikke kan træffes, og vi er ikke parate til at låne penge for, at der kan vedtages foranstaltninger, som går videre end det strengt nødvendige for at tilpasse de offentlige finanser og sætte disse lande i stand til at forvalte deres fremtid uden at skulle bede EU om lån.

Jean-Paul Gauzès, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg mener, at kommissærens bemærkninger her reelt besvarer det spørgsmål, der blev stillet.

EU stiller ikke midler til rådighed uden at stille betingelser. Disse betingelser er blevet nævnt, nemlig kvaliteten af de offentlige udgifter, bæredygtige udviklingsmål, beskæftigelsespolitik, klimaændringer, men naturligvis også behovet for at rette op på den tidligere administrations mangler så hurtigt som muligt, så de lande, vi hjælper, kan nå op på det krævede niveau.

Under en krise, som den vi gennemlever, mener jeg dog ikke, at vi bør overdrive betingelserne. Vi må stole på, at regeringerne i de medlemsstater, der modtager europæisk støtte, gennemfører de nødvendige bestemmelser og, som kommissæren sagde, undgå bestemmelser, der kan være tilbageskridt eller bagudskuende.

Sociale udgifter er naturligvis vigtige – de må opretholdes – men også her må vi have tillid til, at medlemsstaterne vedtager de foranstaltninger, der er nødvendige for at rette op på situationen, og ikke gennemføre uvæsentlige kontroller, som under alle omstændigheder vil være ineffektive.

Tiden vil være inde til at vurdere, hvordan medlemsstaterne har anvendt den europæiske støtte, når der tildeles ny støtte, og til den tid vil vi måske være i stand til at drage konklusionerne af foranstaltninger, der var upassende, særlig på det sociale område.

Pervenche Berès, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! De vil sikkert meget klart huske, at vi, da vi den 24. april – som min kollega, hr. Cercas, påpegede – godkendte, validerede og ratificerede stigningen i betalingsbalancefaciliteten, gjorde det på to betingelser, nemlig for det første, at denne hjælp skulle være underlagt betingelser, navnlig med hensyn til social bistand, og for det andet, at der skulle være åbenhed, så Parlamentet havde et klart overblik over de vilkår, på hvilke sådanne aftaler blev indgået med de pågældende medlemsstater. Jeg mener derfor, at de forhandlinger, vi gennemfører her i aften, er retfærdige, nyttige og demokratiske forhandlinger og forhandlinger, der skal bevise, at der er truffet effektive foranstaltninger.

Vi befinder os i en absolut kritisk situation hvad angår EU, og vi kan helt klart se, at denne krise skader selve grundlaget for solidaritet mellem medlemsstaterne, navnlig solidariteten med visse medlemsstater. Situationen forværres blot af nyhederne fra Rumænien, hvor vi befinder os i en meget vanskelig situation som følge af den politiske usikkerhed forårsaget af især følgerne af krisen.

Jeg ønsker dog ikke, at vi gentager fortidens fejltagelser, navnlig de fejltagelser, vi kunne tilskrive IMF, som for omkring 10 år siden anvendte formler, som i sidste ende gjorde tingene værre. Desuden er jeg meget uenig med min kollega, hr. Gauzès, når han anbefaler, at der ikke gennemføres uvæsentlige kontroller, men at man venter, indtil næste anmodning fremsættes, med at undersøge kvaliteten af anvendelsen af støtten. Nej! Det er, når støtten forpligtes, at man kan stille betingelser, og jeg mener, at Europa har betalt en høj nok pris for ikke at undersøge betingelserne for støtte på mange områder til, at vi kan lukke øjnene i dette tilfælde.

Vi kan ikke i dag i EU acceptere, at de svageste skal betale for tilpasningspolitikkerne. Jeg mener ikke, at det er spørgsmålet om at anklage Kommissionen for den dårlige forvaltning af Letlands politik. Ingen her i Parlamentet har tilkendegivet over for kommissæren, at det er den vej, vi ønskede at følge.

Vi kan dog ikke tillade, at de svageste betaler prisen for EU's budgetforpligtelse og for vores solidaritet med Letland, for vi mener ikke, at dette er vejen til genopretning af solidaritet og balance i Letlands økonomi.

Marian Harkin, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! EU's socialbeskyttelse og sociale inddragelsesproces er et centralt element i realiseringen af EU's strategiske mål om bæredygtig økonomisk vækst, flere og bedre job og større social samhørighed.

Under den økonomiske krise er der øget risiko for fattigdom og social udstødelse for mange borgere, men navnlig for dem, der befinder sig i udkanten af samfundet, for dem, der bliver arbejdsløse, og for dem, der er afhængige af forskellige sociale sikkerhedsnet, der findes i de forskellige medlemsstater.

Med denne forespørgsel spørges Kommissionen, om den forsøger at gøre den sociale beskyttelses- og inddragelsesproces til et generelt element i ydelsen af mellemsigtet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 332/2002.

Jeg er altid opmærksom, når der pålægges modtagere af støtte alt for mange betingelser og for meget bureaukrati, og det gælder for medlemsstater og helt ned til smv'er og enkeltpersoner. Men når sådanne betingelser bidrager til realiseringen af et centralt EU-princip såsom social inddragelse, så er de rent faktisk vigtige. Vi kan ikke sigte mod en social inddragelsesproces og udarbejde talrige dokumenter, hvori der redegøres for, hvordan dette skal nås, hvis vi ikke samtidig sikrer, at denne proces generaliseres i vores initiativer.

Kommissæren siger, at vi har behæftet disse lån med strenge betingelser, men jeg var ikke helt klar over, hvad disse betingelser gik ud på, og om de rent faktisk omfattede sociale betingelser.

Uanset under hvilke omstændigheder EU-midler udbetales, kan vi ikke vaske vores hænder og håbe på det bedste. Vi er blevet bedt om at stole på medlemsstaterne. Det er fint at stole på medlemsstaterne, men man har altid skullet gøre sig fortjent til tillid, og hvis der er problemer, mener jeg, de skal løses.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! De fleste økonomer siger nu, at krisen for en stor dels vedkommende skyldtes overførslen af velstand skabt ved arbejde til kapital, til profit. Desuden hersker der også bred enighed om, at det er i de lande, der har opretholdt deres sociale velfærdssystemer og deres offentlige tjenester, at befolkningerne har lidt relativt mindst som følge af krisen.

Det problem, vi beskæftiger os med her i aften, er imidlertid de betingelser, der knyttes til tildeling af europæisk støtte eller støtte fra Den Internationale Monetære Fond til befolkningerne. Denne støtte kan ikke længere være betinget af anvendelsen af strukturelle tilpasningsplaner, der nedbringer de sociale udgifter, udgifterne til uddannelse og privatisering af offentlige sektorer, herunder sociale tjenester af almen interesse. Det er det, der er blevet ineffektivt i dag, og det skal anerkendes. Alt dette vil blot forværre krisen, arbejdsløsheden og fattigdommen.

Det er grunden til, at vi efter vores mening må ændre kriterierne i disse betingelser og beslutte, at europæiske offentlige midler eller midler fra IMF kan gøres betingede af, kan kombineres med en ny bevillingsordning og vil blive tildelt efter nye kriterier, der sigter mod og fremmer en ny fordeling af velstand for at øge løn, pensioner og de sociale mindstekrav og for at opretholde en høj grad af social beskyttelse, garantien for job til alle. I sidste ende er det sociale fremskridt, der går hånd i hånd med økonomisk effektivitet og ikke omvendt.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Hr. formand, hr. kommissær! Europa-Kommissionen har udvist en klar forståelse for og et ønske om samarbejde med de medlemsstater, der er stødt på fiskale problemer som følge af krisen. Stabile, stærke sociale støtteordninger kan ikke opretholdes, hvis medlemsstaterne ikke har stærke økonomier. Mine kolleger foreslår, at betingelserne for finansiel støtte begrænses, men jeg mener, at dette i princippet er uønskeligt. I stedet bør vi seriøst overveje muligheden for at udvide betingelserne for tildeling af finansiel støtte, så den kan bruges ikke blot til at styrke landenes budgetter og finansielle systemer, men også til udvikling af økonomien.

Det er nødvendigt at investere i økonomien for at sikre et stabilt socialt støttesystem på lang sigt. Anvendelsen af den finansielle støtte på denne måde, ville være den bedste metode til hurtigst muligt at yde hjælp til medlemsstater, der oplever finansielle problemer. Genopretningen af landene efter krisen og en yderligere stabilisering af dem hænger nøje sammen med EU's politik i tilknytning til disse lande. Kun en harmoniseret og effektiv indsats vil give resultater på EU-plan. Finansiel støtte er ikke og kan ikke være den eneste måde, hvorpå de europæiske lande kan støtte hinanden. Man må finde frem til komplekse løsninger, som vil medføre økonomisk udvikling af alle EU's medlemsstater.

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Hr. formand! De lande, vi taler om i denne forbindelse, er EU's nye medlemsstater, som efter ændringerne af styret har måttet tage vare på dem, der blev taberne som følge af ændringen af styret, blive mere konkurrencedygtige efter økonomisk omstrukturering i et åbent marked samt skabe og opbygge økonomier med afbalancerede strukturer. Folk har de mindste reserver i disse lande. Det betyder, at de finder det vanskeligt at tilbagebetale boliglån som følge af den høje valutabaserede gældskvote. Arbejdsløsheden stiger som følge af økonomiske problemer, der opstår ensidigt, og de sociale udgifter falder også.

Vi kan se, at der udvikler sig instabilitet, særlig politisk instabilitet, som følge af sociale spændinger. Flere lande oplever en stigning i støtten til ekstremistiske holdninger, og populismen vokser. Jeg mener, at vi må tage hensyn til alle disse faktorer, når vi bedømmer situationen og overveje, hvilke andre foranstaltninger vi bør træffe i relation til europæisk solidaritet, og som er baseret på denne.

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Det emne, vi drøfter her i aften, har allerede stået på Europa-Parlamentets dagsorden mange gange. Det er velkendt, at Kommissionen, når den yder støtte, tager udgangspunkt i Den Internationale Monetære Fonds betingelser. Det er allerede blevet nævnt et par gange.

På denne baggrund har Europa-Parlamentet gentagne gange stillet spørgsmål til Kommissionen. I november 2008 opfordrede Europa-Parlamentet Kommissionen til at fremlægge en analyse af virkningerne af bankernes adfærd, som på det tidspunkt havde flyttet deres aktiver ud af de medlemsstater, der for nylig var tiltrådt EU. Den 24. april i år gentog Europa-Parlamentet denne anmodning. Det bad også om at blive ajourført om hensigtserklæringerne mellem Kommissionen og de medlemsstater, der modtog støtte, i hvilke betingelserne for støtte er fastsat i detaljer. Så vidt jeg ved, har vi endnu ikke fået noget svar på disse anmodninger.

Mit første spørgsmål er således følgende: Er det korrekt, at disse forespørgsler endnu ikke er blevet besvaret? I bekræftende fald er mit andet spørgsmål: Hvorfor er disse anmodninger ikke blevet besvaret? Mit tredje spørgsmål er derfor: Hvornår kan vi forvente et svar på disse forespørgsler?

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Som repræsentant for Rumænien, et land, der har modtaget finansiel betalingsbalancestøtte fra Kommissionen, vil jeg gerne takke Kommissionen for den hurtighed, hvormed den ydede finansiel betalingsbalancestøtte, uden hvilken Rumæniens økonomiske og sociale problemer ville have været langt større.

De lande, der har modtaget finansiel støtte, har helt klart mange sociale problemer, og vi kan drøfte, hvilken form for sociale betingelser der kan knyttes til disse aftaler om finansiel støtte. Hvis vi præsenterer problemet på denne måde, må vi huske på, at der findes forsikringssystemer og sociale sikringsordninger i disse lande, der har bidraget til de ubalancer, som gjorde finansiel betalingsbalancestøtte påkrævet. Det er grunden til, at vi, når vi drøfter sociale betingelser, også må drøfte de reformer, der skal gennemføres inden for disse sociale sektorer, hovedsagelig pensionsordningerne, så vi kan opnå finansiel bæredygtighed på mellemlang og lang sigt, hvilket vil bidrage radikalt til løsningen af problemerne i disse lande.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! ILO udtalte for nylig – i juni, da den lancerede sin globale pagt for job – at verden bør se anderledes ud efter krisen.

Jeg er bange for, at det ikke er det, der sker. Det, vi bør have ved krisens afslutning, er en mere bæredygtig økonomi med anstændigt arbejde, med offentlige tjenester af høj kvalitet og en retfærdig globalisering, der går i retning af gennemførelsen af millenniumudviklingsmålene. Men det er ikke det, vi får. Vi får banker og finansfolk i Europa og rundt om i verden, der graver sig ned, og som ganske enkelt forsøger at bevare deres privilegier.

Samtidig godkender Kommissionen, at der pumpes milliarder af euro i redningen af irske banker, vi har en irsk regering, som lige nu planlægger at ødelægge lokal udvikling, at ødelægge fællesskabsudviklingsprogrammer, som støttes af EU. De vil ødelægge vores uddannelsessystem.

I dag blev rapporten fra Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene med titlen "Restructuring in the Recession" offentliggjort. Hvis jeg blot må citere to linjer heri: "Ideelt set ville det være at foretrække, at sikre, at foranstaltninger med henblik på at tage de umiddelbare problemer op, som recessionen medfører, bringes på linje med de langsigtede mål". Kommissionen burde helt klart insistere på, at alle medlemsstaterne i det mindste bør forsøge at gøre dette.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! I en tid med økonomisk krise, hvor vi stadig oplever dens smertefulde virkninger, har mange lande besluttet at ansøge en række finansielle institutioner om finansiel støtte. Man bør dog spørge sig selv, hvor stor en del af disse ikke ubetydelige beløb, der rent faktisk har nået dem, der er hårdest ramt af krisen, eller dem, der har størst behov i denne vanskelige situation.

Tusindvis af mennesker i Europa mister fra den ene dag til den anden kilden til deres eget og deres familiers levebrød. Tager medlemsstaternes regeringer på nogen måde hensyn til den sociale faktor, når de anmoder om finansiel støtte? Dette synes tvivlsomt, når man ser på de forværrede vilkår, som mange mennesker må leve under, og den stigende arbejdsløshed i mange europæiske lande. Jeg vil derfor gerne fremsætte en appel om, at vi ikke forbliver ligegyldige over for almindelige menneskers behov, da de som sædvanlig lider mest akut under de negative virkninger af regeringernes fejltagelser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Anvendelsen af princippet om økonomisk og social samhørighed bliver særlig vigtig i krisetider. Det kræver ikke blot en væsentlig forøgelse af fællesskabsbudgettet, men også en retfærdig deling af velstanden samt andre politikker, der prioriterer beskyttelse og social integration, skabelse af job med rettigheder for alle og adgang til almene offentlige tjenester af høj kvalitet, så vi kan garantere alle borgeres grundlæggende rettigheder.

Fællesskabsfinansiering og alle de foreslåede økonomiske og finansielle foranstaltninger bør derfor ledsages af en vurdering af deres sociale virkninger for at undgå en forværring af uligheder og fattigdom. Vi håber, at Kommissionen efter disse forhandlinger vil træffe initiativer med henblik herpå.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Det er interessant – og noget deprimerende – at lytte til forhandlingerne og drøftelserne her i aften, især når EU handler i god tro, når den forsøger at hjælpe lande i problemer.

Mit eget land, Irland, har til en vis grad nydt godt heraf, og især midlerne fra globaliseringsfonden, der burde komme inden længe, er et eksempel herpå. Samtidig undrer man sig over, hvordan der kan være tale om fejl eller forsømmelser, når pengene stilles til rådighed for disse lande på det, der beskrives som strenge betingelser. Man skulle tro, at en del af disse strenge betingelser ville være at sikre, at der ikke ville ske fejl og forsømmelser, og hvis der gør, at der ville blive gennemført en korrektion.

Kan Kommissionen sikre, at disse midler enten kan blive indstillet eller trukket tilbage, eller at der kan pålægges bøder eller andet? For det er ikke acceptabelt, at noget gives – som min kollega, fru Harkin, sagde – i tillid, og at denne tillid ikke returneres.

For det andet og afslutningsvis vil vi aldrig nå til den situation, som Proinsias De Rossa talte om, med et bedre samfund efter krisen, end vi har nu.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand! For det første vil jeg sige, at jeg er fuldstændig enig i de betingelser, som Parlamentet har vedtaget. Kommissionen gør nemlig det, at den, når der lånes penge til de tre medlemsstater, som gør brug af betalingsbalancestøtten, tager penge, der er lånt på markedsvilkår, og låner dem på nøjagtig de samme betingelser, som er meget gunstigere for disse lande, end disse lande ville kunne opnå, hvis de forsøgte at låne pengene direkte på markedsvilkår, og fastlægger nogle betingelser for at sikre, at landene betaler lånene tilbage til os. Vi tager imidlertid højde for de fire betingelser, som blev nævnt, og som Parlamentet har vedtaget. Vi er helt enige i dem.

Når der gøres brug af betalingsbalancestøtten, bør man imidlertid ikke, som det er mit indtryk, at nogle talere forsøgte at gøre, sætte lighedstegn mellem anvendelsen af budgetmidler (strukturfonde, samhørighedsfonde, andre programtyper, støtte) og et lån til løsning af et lands økonomiske problem.

Letlands problem, der er identisk med det problem, som Ungarn og Rumænien har haft, er, at landet er nødsaget til at gøre brug af denne betalingsbalancestøtte, da Letland ikke kan optage lån på markedsvilkår for at finansiere sit økonomiske problem. Det er problemet. Det drejer sig ikke om et program vedrørende en konkret aktivitet eller nogle konkrete programmer. Det drejer sig om nogle lande, som har et problem af økonomisk karakter. Selvfølgelig er krisen en del af forklaringen, men som følge af en tidligere dårlig forvaltning, er problemet af meget større dimensioner end i andre lande med objektivt set tilsvarende forhold.

Undlad venligst at bebrejde Kommissionen, Parlamentet eller Rådet, at visse medlemsstaters regeringer har forvaltet sine midler dårligt. Det er ikke vores ansvar. Vores ansvar er at forsøge at hjælpe med at løse et økonomisk problem. Dette økonomiske problem er dels et betalingsbalanceproblem, som er relateret til gælden i den private sektor, der skal refinansiere visse beløb eller tilbagebetale gæld og ikke selv er i stand til at tilvejebringe finansiering til gennemførelsen af disse transaktioner, og til tider dels et behov i den offentlige sektor.

Hvis det drejer sig om et behov i den offentlige sektor for at finansiere statsgælden, er der større mulighed for at fastlægge konkrete betingelser, og tro mig, det gør vi. Så sent som i forgårs forsøgte jeg her i Bruxelles at overbevise en repræsentant for Letlands regering om, at det var nødvendigt med mere progressive foranstaltninger i budgettet for 2010. Undlad imidlertid venligst at bede Kommissionen om at tvinge et land til at vedtage en skattereform, som det pågældende land ikke ønsker at vedtage. I medgang og i modgang forholder det sig sådan, at vi ikke har den mulighed, og det ved De lige så godt som jeg.

Hvad er så vores alternativ som repræsentanter for EU's borgere? At lade det pågældende land falde sammen og ende i insolvens? At misligholde landets eksterne forpligtelser, uanset om det drejer sig om offentlig eller privat gæld? At se passivt til, mens disse økonomiske problemer tvinger landet til at nedskrive sin valuta med 25 eller 30 %, hvilket omgående ville ruinere familier, virksomheder og den offentlige sektor med gæld i udenlandsk valuta? Jeg er overbevist om, at Parlamentet ikke ønsker dette, og det gør jeg heller ikke selv. Dette er de vilkår, vi arbejder under.

Jeg er enig i både Proinsias De Rossa, Alejandro Cercas og Pervenche Berès' analyse. Naturligvis er jeg enig i disse analyser. For øjeblikket er den reelle situation i lande som f.eks. Letland eller Rumænien imidlertid mere kompliceret end som så. De bedes forsøge at forestille Dem, at De er den, der på vegne af alle Parlamentets medlemmer skal afgøre, hvorvidt der skal ydes et lån til et land, der i modsætning til hovedparten af medlemsstaterne eller hovedparten af de industrialiserede lande ikke kan optage lån på markedsvilkår. Det er den situation, vi befinder os i. Det er det problem, vi forsøger at løse, samtidig med at vi skal overholde de fire betingelser, som Parlamentet har fastlagt, og som jeg støtter.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den globale finanskrisen har en gennemgribende, global indvirkning på bevægeligheden for personer i hele verden. Denne situation nødvendiggør en større politisk og social integration med et stærkere og i højere grad forenet Europa. EU skal sikre beskyttelse af alle de grundlæggende rettigheder inden for sit eget område, for man kan ikke pålægge andre at sikre denne beskyttelse, hvis ikke man selv gør det. Jeg støtter derfor et nyt solidaritetskoncept i EU, som kan sikre alle EU's borgere sociale minimumsrettigheder. Det er eksempelvis nødvendigt med minimumsstandards inden for områder såsom sundhed, uddannelse og folkepension samt offentlige ydelser, og retten hertil skal sikres

på europæisk plan. Efter min mening er det af afgørende betydning, at disse minimumsstandards bliver fastlagt, da dette ville fremme mere ensartede arbejdsvilkår, hvilket medvirker til at regulere arbejdspladsernes og arbejdstagernes bevægelighed. Det er klart, at økonomisk støtte fra EU ikke på den ene side kan være betinget af politikker, som medlemsstaterne er eneansvarlige for, og på den anden side omfatte betingelser, som skal overholdes i disse politikker. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at der ikke er behov for en bedre politisk og social samordning. Tværtimod er integrationen af disse aspekter afgørende.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (RO) Finanskrisen har tvunget nogle medlemsstater til at anmode om bistand fra EU (Rådets forordning (EF) nr. 332/2002 af 18. februar 2002) og fra det internationale samfund (Den Internationale Valutafond). Denne støtte skal være rettet mod såvel sikring af passende vilkår for social beskyttelse og integration som indførelse af en ramme, der er fremmende for økonomisk udvikling og oprettelse af nye arbejdspladser. I perioden marts 2008-maj 2009 nåede arbejdsløsheden i EU27 op på 8,9 %, idet antallet af ledige steg fra 5,4 mio. til 21,5 mio. personer. Arbejdsløshed er det, der giver anledning til størst bekymring blandt de europæiske borgere. EU og dens medlemsstater skal formå at bevare de nuværende arbejdspladser og skabe flere nye. Dette kan opnås gennem effektive investeringer inden for landbrugs-, uddannelses- og sundhedsområdet samt i transport- og energiinfrastrukturen. En EU-borger, der mister sit arbejde, er ensbetydende med en europæisk familie, der oplever indtægtsnedgang og i forlængelse heraf forringet livskvalitet. Hver enkelt arbejdsplads, der oprettes, er ensbetydende med, at en familie får med et godt liv og gode uddannelsesmuligheder for den unge generation. Målestokken for den europæiske models succes er de mere end 500 mio. EU-borgeres livskvalitet.

22. Den politiske situation i Honduras med henblik på valget den 29. november 2009 (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er Kommissionens erklæring om den politiske situation i Honduras med henblik på valget den 29. november 2009.

Catherine Ashton, *medlem af Kommissionen*. – Hr. formand! I dag skal vi drøfte den vigtige seneste udvikling i den politiske krise i Honduras.

Her fire måneder efter præsident Manuel Zelaya blev fjernet fra posten, er der desværre stadigvæk ikke fundet en løsning på den politiske situation i Honduras på trods af den aftale, der blev undertegnet den 30. oktober af de udvalgte, der repræsenterer præsidenten, og de facto-regeringen.

Gennemførelsen af den såkaldte San José-aftale, der skulle indeholde de nødvendige rammer og betingelser for genoprettelsen af demokratiet og forfatningsordenen i Honduras, er ikke kommet videre efter præsident Manuel Zelayas afvisning af den nationale samlingsregering, der blev udpeget den 5. november. Desuden har kongressen stadig ikke truffet afgørelse om præsidentens genindsættelse, og dette udgør en trussel mod anerkendelsen af legitimiteten af parlamentsvalget den 29. november, som er nøglen til at slippe ud af denne krise.

Sammen med formandskabet har vi derfor kraftigt opfordret alle parterne til omgående at gennemføre alle aftalebestemmelserne som en forudsætning for en normalisering af vores samarbejde, herunder vores udviklingssamarbejde.

Kommissionen har hidtil fuldt ud støttet den costaricanske præsident, Oscar Arias', og Organisationen af Amerikanske Staters mæglings- og faciliteringsbestræbelser samt de foranstaltninger, som det internationale samfund har iværksat med henblik på at lægge pres på parterne for at finde en fredelig løsning. EU's ambassadør er blevet indkaldt til samtale, og alle de øvrige ambassadører fra EU's medlemsstater har også forladt landet. Budgetstøtteudbetalingerne samt udviklingssamarbejdet, undtagen samarbejdet med civilsamfundet og det humanitære samarbejde, er sat i bero. Desuden blev den planlagte valgobservatørmission i forbindelse med valget den 29. november aflyst.

Vi tager denne krise meget alvorligt, da den demokratisk set er et tilbageskridt for ikke blot Honduras og resten af Mellemamerika, men for hele Latinamerika.

Jeg gentager, at Kommissionen vil bakke op om normaliseringen af den politiske situation i Honduras, og at det, for at dette kan lade sig gøre, er nødvendigt, at parterne tilslutter sig aftalen. Selv om det som følge af den knappe tid ikke længere er muligt at sende en valgobservatørmission, sendte Kommissionen to valgeksperter, der blev udstationeret sammen med EU-delegationen den 9. november i en femugersperiode med beføjelse til at foretage indberetning af aspekter af valgprocessen samt at rådgive om eventuelle tiltag

efter valget. Hvis den politiske situation muliggør et mere aktivt engagement til støtte for valgprocessen, har Kommissionen ligeledes planlagt at yde økonomisk støtte til valgdomstolen i henhold til en kontrakt med UNDP. Kommissionen er også parat til at yde økonomisk støtte til Organisationen af Amerikanske Stater, hvis betingelserne for valgobservationerne er opfyldt.

Vi vil fortsat følge situationen nøje og støtte alle bestræbelser på at bidrage til en genoprettelse af demokratiet i Honduras.

Alojz Peterle, for PPE-Gruppen. – (SL) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Som medlem af en særlig delegation i Det Europæiske Folkeparti, fik jeg for en måned siden lejlighed til at stifte grundigt bekendtskab med den politiske situation i Honduras. Vores delegation besøgte indledningsvis Costa Ricas præsident, Oscar Arias, der er en internationalt anerkendt mægler i krisen, og som fremlagde San José-aftalen for os.

I Honduras holdt vi møde med den siddende præsident, Roberto Micheletti, den fortrængte præsident, Manuel Zelaya, udenrigsministeren, højesteretsdommere, den øverste valgdomstol, formanden for nationalkongressen, den offentlige anklager samt fire præsidentkandidater og andre betydningsfulde personer. Begge parter så positivt på vores mission og gav udtryk for, at de var villige til at deltage i en gensidig dialog.

Uanset de forskellige fortolkninger af de begivenheder, der fandt sted ultimo juni i år, ønsker jeg at påpege, at volden ikke er eskaleret siden afsættelsen af præsident Zelaya, der blev bakket op af en højesteretsafgørelse. I vores samtaler fremhævede vi i overensstemmelse med præsident Arias' forslag betydningen af den politiske dialog. Der er efterfølgende blevet gennemført en intern dialog, men denne har desværre endnu ikke givet et endeligt resultat. Jeg er imidlertid stadig af den opfattelse, at vi fortsat skal presse på for en politisk aftale i Honduras.

I forbindelse med vores samtaler med de væsentligste politiske aktører erfarede vi, at valget den 29. november ikke er et resultat af ændringen af det politiske billede, men at valget derimod blev udskrevet som følge af en uafhængig afgørelse, som den øverste valgdomstol noget tid forinden havde truffet, mens præsident Zelaya stadig var ved magten. Efter begivenhederne i juni har ingen nye kandidater udtrykt ønske om at stille op som præsident. Faktisk har præsidentkandidaterne selv fremhævet, at de ikke er bekymrede over, om den politiske krise kan medføre, at der sås tvivl om præsidentvalgets lovlighed, da forberedelserne hertil blev påbegyndt på grundlag af demokratiske beslutninger.

Honduras er et af de mellemamerikanske lande, som EU ønsker at indgå en associeringsaftale med. Den politiske krise har imidlertid medført, at forhandlingsprocessen er blevet afbrudt. I lyset af at det er i EU's interesse, at den demokratiske udvikling i Honduras fortsætter, mener jeg, at det er væsentligt, at Parlamentet sender sine observatører til Honduras for at overvåge præsidentvalget.

Luis Yáñez-Barnuevo García, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Efter at have lyttet til kommissærens indlæg kunne jeg egentlig bare nøjes med at sige "amen", hvis ikke det var, fordi jeg allerede havde forberedt et indlæg for Gruppen for det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet.

Forfatningsordenens sammenbrud i Honduras sætter et punktum for tyve år uden kup i Latinamerika og udgør et dårligt eksempel for andre lande, herunder især de svageste lande, der for øjeblikket omfatter Paraguay.

Parlamentet må og bør ikke forholde sig passivt i forbindelse med denne form for krænkelse af retsstatsprincipperne. Både Rådet og Kommissionen har udtalt sig utvetydigt og har fordømt kuppet og støttet præsident Oscar Arias' mæglingsbestræbelser, der er i overensstemmelse med den holdning, som Organisationen af Amerikanske Stater enstemmigt har vedtaget med støtte fra FN.

Den selvudråbte de facto-præsident, Roberto Micheletti, har ikke overholdt de aftaler, der for nylig er blevet indgået, og har dermed hånet det internationale samfund. Et af hans træk har været at hindre den afsatte præsident, Manuel Zelaya, i at blive genindsat.

Under de nuværende omstændigheder vil udnævnelsen af en ny præsident efter valget, der efter planen skal afholdes den 29. november, være blottet for enhver skygge af lovlighed fra starten, og det internationale samfund må og bør ikke anerkende valgresultaterne.

Parlamentet begår en kæmpefejl, hvis det sender en delegation til Honduras for at fungere som observatører under valget, da dette ville blive fortolket som støtte til statskuppet. Organisationen af Amerikanske Stater har allerede udelukket at sende en observatørmission til valget.

Parlamentet har beskrevet sig selv som en garant for frihed, demokrati, retsstatsprincipperne og overholdelsen af menneskerettighederne. Som Václav Havel sagde tidligere i dag, kan vi ikke gøre os til fortalere for dobbeltmoral. Alle Parlamentets medlemmer er tilhængere af demokrati og er derfor frihedskæmpere. Når vi i forhandlingerne drøfter Cuba, Kina, Nordkorea eller i dette tilfælde Honduras, skal vi derfor være konsekvente i forhold til dem, der spænder ben for frihedsrettighederne. Vi må ikke lade os blænde af vores ideologiske ståsteder. Kupledere eller diktatorer er ikke højreorienterede eller venstreorienterede, kun undertrykkende og frihedsødelæggende.

Vi frygter virkelig, at forholdene i Honduras ikke ændrer sig, og at disse begivenheder vil vise sig at have skabt en meget farlig præcedens. Desuden frygter vi, at doktrinen om det gode, rettidige og ikke alt for blodige kup vil sejre.

Izaskun Bilbao Barandica, for ALDE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Den 30. oktober underskrev konfliktens parter den såkaldte San José-aftale og besluttede, at der inden den 5. november skulle oprettes en regering for national enhed og forsoning, og at kongressen skulle genindsætte hr. Zelaya indtil udløbet af den aktuelle regeringsperiode den 27. januar 2010.

Men hvad er der sket? Hr. Micheletti har forsøgt at danne en enhedsregering uden hr. Zelayas deltagelse, og kongressen har forsinket afstemningen for ikke at få ham genindsat. Hr. Micheletti har ikke overholdt aftalen, og situationen forværres. Der er udskrevet valg, og kandidaterne trækker sig tilbage – hvilket fremgår af alle medier – da de nødvendige demokratiske betingelser for at afholde et valg ikke er til stede. Der er også tilfælde af vold: I dag hørte vi om nedskydningen af en borgmester fra oppositionspartiet samt en vagt.

Det er fortsat nødvendigt med international deltagelse, og vi støtter foranstaltningerne fra generalsekretæren for Organisationen af Amerikanske Stater, præsident Lula, fra USA's mæglingsmission og fra mægleren hr. Arias. Gennem alle disse foranstaltninger forlanger vi overholdelse af aftalen og genindsættelse af hr. Zelaya, så man kan genskabe demokrati, institutionel legitimitet og fredelig sameksistens mellem honduranere.

Vi opfordrer parterne til at vise storsind ved at genoptage en dialog, skønt OAS allerede har sagt, at det bliver stadig vanskeligere. Europa skal støtte det internationale pres på statskuppets ledere ved at bruge alle tilgængelige diplomatiske og politiske foranstaltninger til fremme af en aftale.

Catherine Greze, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter et militært statskup og afskedigelsen af den legitime præsident kunne San José-aftalen ses som en kærvkommen nyhed. Dette håb er nu dødt. Ved at danne sin egen regering for national enhed har kupmageren Roberto Micheletti fastholdt sine ulovlige og autoritære aktiviteter. EU skal på det stærkeste fordømme denne holdning og kræve en øjeblikkelig genindsættelse af præsident Zelaya.

I den aktuelle situation kan man ikke lade valgene blive arrangeret af et ulovligt diktatur. Valget den 29. november kan ikke anerkendes. Skønt Organisationen af Amerikanske Stater allerede har gjort det, må vi afvise at sende observatører. Skønt oppositionen har trukket sig tilbage, nægter vi at anerkende resultatet af valget, der er blevet et marionetvalg.

Vi er bekymrede over de utallige menneskerettighedskrænkelser, vi hører om. Nu er det vigtigere end nogensinde tidligere, at Europa står fast med hensyn til demokrati. Vi forkaster enhver aftale med en ulovlig regering. GSP+-aftalerne skal suspenderes. Hvis konflikten fortsætter, skal vi indføre sanktioner. Vi har et ansvar for at sikre, at millioner af honduranere kan vælge demokratiet, og at Latinamerikanere ikke synker tilbage i *pronunciamentos*-æraen.

Edvard Kožušník, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, fru kommissær! Jeg sætter hr. Yañeze meget højt, og jeg følger tilmed hans karriere, men jeg er ikke enig i hans brug af ordene fra Václav Havel, som alle her i mødesalen har den højeste agtelse for. Jeg var en af de millioner af mennesker, der var på gaden, da Václav Havel talte fra podiet, og vi stod nedenfor – jeg var 18 år gammel dengang – og ønskede kun én ting uanset vores politiske holdning, og det var frie valg. Det var tidens slogan, og det var et slogan, som vi sikkert alle kan tilslutte os. Vi taler om valg, fordi valg er demokrati. Efter min mening er situationen i Honduras ikke enkel, og vi vil bestemt ikke løse problemerne udelukkende ud fra et EU-perspektiv. Vi skal anlægge et globalt perspektiv. Efter min mening skal valgene være et udgangspunkt, og EU skal udsende observatører, fordi valgene vil blive afholdt – forhåbentlig på demokratisk vis.

Ilda Figueiredo, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Vi fordømmer det militærkup, der fandt sted i Honduras den 28. juni samt kupmagernes vedholdende krænkelse af Tegucigalpa/San José-aftalen af 30.

oktober. Det er uacceptabelt, at kupmagerne tydeligvis anvender en strategi med systematiske forsinkelser og undskyldninger for at udskyde genindsættelsen af den forfatningsmæssigt valgte præsident Zelaya.

EU skal kræve en betingelsesløs og øjeblikkelig genindsættelse af præsident Zelaya. Hvis ikke det sker, er det umuligt at fortsætte valgprocessen, da den bliver uigennemførlig og illegitim, idet der ikke findes et minimum af betingelser for at sikre borgerne deres universelle ret til at stemme direkte, fortroligt og uden tvang og trusler. EU og Europa-Parlamentet skal klart fordømme og afvise kupmagernes holdninger. Vi skal også forlange en øjeblikkelig genindførelse af demokratiet i Honduras og blive enige om ikke at udsende europæiske observatører eller acceptere resultaterne af valg, der er afholdt under disse omstændigheder.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand, fru kommissær! Valgene kan være en vej ud af en politisk krise eller et politisk dødvande. Det har vi tidligere set eksempler på i Europa.

Valgene i Polen i 1989 er et eksempel herpå. Det var ikke demokratiske valg. De repræsenterede et politisk kompromis, men de var ikke demokratiske. De var afgørende, specifikke og meget vigtige. Hvis valg skal udfylde en sådan specifik og positiv rolle, skal visse betingelser opfyldes. En grundlæggende betingelse er den vedvarende overholdelse af den politiske forståelse, der muliggjorde afholdelsen af valg i første omgang. Den hyppigste hindring for overholdelse af forudsætninger er spørgsmål om fortolkningen af de ting, man er blevet enige om.

For at undgå, at forskellige fortolkninger fører til konflikter, er der brug for noget særligt, som er vanskeligt at opfatte og definere. Det er nødvendigt med en god vilje fra begge stridens parter, hvilket gælder i tilfældet med Honduras. Uden en god vilje fra begge parter, vil der enten slet ikke blive afholdt valg, eller også vil de ikke leve op til forventningerne. Jeg vil derfor appellere til den gode vilje, til omtanke for fremtiden og som et minimum til ansvarlighed. Det er specielt vigtigt, fordi både hr. Zelaya og hr. Micheletti tidligere har begået politiske og juridiske fejl. Valgene giver mulighed for og håb om at rette op på disse fejl. Jeg er sikker på, at vi ønsker dette.

Valgene kan være afgørende og positive for et demokratisk Honduras. EU støtter og bifalder denne proces. Vi støtter alle denne proces, fordi vi finder det værd at kæmpe for demokrati og demokratisering. Václav Havel sagde her i mødesalen i dag, at vi ikke må vige, når vi står over for det onde, fordi det ligger i det ondes natur at udnytte enhver indrømmelse. Den aktuelle situation i Honduras er midlertidig, og den kan ikke vare længe. Valgene er en mulighed for forandring.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Hr. formand! Den 28. juni blev Honduras' lovligt valgte præsident Zelaya afsat af hæren. Jeg fordømmer på det stærkeste dette militærkup. Den demokratiske retsorden skal gendannes i Honduras, og det skal gøres på fredelig vis gennem en dialog.

For næsten to uger siden – samtidig med at vores Delegation for Forbindelserne med landene i Mellemamerika besøgte regionen – så det ud til, at man efter måneders intensive forhandlinger gennem en dialog var nået frem til en historisk aftale i Honduras, der ville betyde gendannelsen af demokrati og retsstatsprincipper, tilbagevending af den lovligt valgte præsident samt oprettelse af en national samlingsregering og endelig en sandhedskommission til undersøgelse af situationen. Hvis denne aftale blev implementeret, ville den give de kommende valg legitimitet, men den er i øjeblikket taget af bordet.

Jeg vil gerne udtrykke et stærkt ønske om, at de berørte parter i Honduras vender tilbage til forhandlingsbordet for at implementere den indgåede aftale og ændre militærkuppet gennem en dialog. Det er deres pligt over for det honduranske folk, der er hårdest ramt af denne politiske krise. Hvis ikke man finder en demokratisk løsning, ser det i øjeblikket ud til, at valgene ikke kommer til at nyde bred anerkendelse. Det vil få vidtrækkende følger for den mellemamerikanske integrationsproces og for forhandlingerne om en associeringsaftale, hvilket vil give mange års stagnation og gå ud over befolkningen.

Jeg har følgende at sige til de kolleger, der allerede foreslår en anerkendelse af de kommende valg: Vi skal ikke sende et signal til Honduras, Mellemamerika og resten af verden om, at vi tolererer statskup. På nuværende tidspunkt skal de involverede parter gøre deres yderste for at genindføre demokratiet. Hvis medlemmer af Europa-Parlamentet på forhånd tilkendegiver en forestående støtte af valgene, vil hverken Manuel Zelaya eller Roberto Micheletti have noget incitament til at vende tilbage til forhandlingsbordet. Det vil gøre os til en del af problemet snarere end en del af løsningen, og vi vil gå de udemokratiske styrkers og uoverensstemmelsernes ærinde.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Hr. formand, fru kommissær! Jeg lykønsker Kommissionen og Rådet med sammen med det internationale samfund at have skabt enstemmighed om en meget stærk fordømmelse af

statskuppet – militærkuppet – og med at gøre internationale foranstaltninger afhængige af en betingelsesløs genindsættelse af præsident Zelaya.

Jeg beklager dybt det faktum, at Europa-Parlamentet endnu ikke har fordømt militærkuppet. Jeg vil gerne pege på ansvaret hos Europas største parlamentariske gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), der selv under dagens forhandlinger fortsat sidestiller statskuppets ledere med en legitim regering. Det er uacceptabelt, at Europa-Parlamentet endnu ikke har fordømt statskuppet. Jeg er derfor enig i, at der ikke kan udsendes observatører og at man ikke kan anerkende resultatet af november måneds valg, fordi de gennemføres under manglende frihed og med en lovligt valgt præsident, der holdes indespærret på den brasilianske ambassade.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg ville være tilfreds, hvis visse venstreorienterede medlemmer af Europa-Parlamentet, der fordømmer Honduras, i lige så høj grad ville fordømme begivenhederne på Cuba eller det, som hr. Chávez gør i Venezuela og i Mellemamerika, da nogle mennesker desværre fortsat i højere grad higer efter og støtter Berlinmuren, Stalins udrensning og selv Lenins mumie end demokratiske valg i et land som nu i Honduras. Når det er sagt, skal man i forbindelse med de kommende valg alvorligt overveje, hvad der er sket i dette Mellemamerikanske land.

Præsidentvalgene i Honduras blev udskrevet for 16 måneder siden. Medlemmerne af valgdomstolen, der er det ansvarlige organ for valgenes afholdelse, blev udnævnt inden den 28. juni, hvorfor de blev udnævnt i hr. Zelayas embedsperiode. De seks præsidentkandidater gik gennem den primære procedure, og flertallet af kandidaterne ønsker valgene i Honduras afholdt

Hvordan kan det så være, at nogle mennesker ikke vil anerkende valgprocessen, hvis den var det naturlige resultat, uanset om hr. Zelaya var ved magten i Honduras eller ej?

Det er sandt, at forhandlere på begge sider den 30. oktober med underskrivelsen af en aftale forpligtede sig til at forsøge at finde en løsning på krisen. Aftalen indeholdt et sæt centrale punkter, som begge parter støttede. Forhandlerne for den afsatte præsident Zelaya fastslog imidlertid ikke, hvem der skulle lede enhedsregeringen.

Det er derfor klart, at Det Europæiske Folkeparti støtter en afholdelse af valgene på betingelse af gennemsigtighed, demokrati og frihed, og at vi støtter dem med observatører fra vores gruppe. Lad os ikke glemme, at det var mægleren Óscar Arias, der er præsident for Costa Rica, som bad om at få dem udsendt. Som svar på et spørgsmål fra den mellemamerikanske delegation svarede han, at det var nødvendigt at udsende dem, fordi Óscar Arias-fonden selv ville sende observatører til Honduras. Det er netop, hvad vi vil gøre, fordi den internationale mægler Óscar Arias også beder om det.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Hr. formand! Efter min mening er valgene den 29. november en mulighed for Honduras, og Europa-Parlamentet er forpligtet til at udsende valgobservatører. Det vil ikke være for at legitimere valgene, sådan som venstrefløjen siger, for det vil være ulovligt, men for at følge deres afvikling.

Samtidig vil jeg gerne sige, at Honduras kun er én times flyvetur fra Cuba og Havana, hvor der ikke er afholdt valg i 50 år. Cuba regeres af en kommunistisk tyrant, der sætter alle sine modstandere i fængsel. Europa-Parlamentet har krævet dem frigivet mange gange og tilmed tildelt Sakharov-prisen til "Kvinder i Hvidt", men Fidel Castro lod dem ikke besøge Europa-Parlamentet for at modtage prisen. Jeg ser gerne, at Kommissionen, Rådet og medlemmerne fra mødesalens venstre side med samme beslutsomhed kræver rettigheder og friheder for Cubas statsborgere.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er yderst bekymret over suspenderingen af San José-aftalen. På den Euro-Latinamerikanske Parlamentariske Forsamlings møder i Panama sidst i oktober gentog vi vores fordømmelse af militærkuppet og vores støtte til OAS's mæglingsindsatser.

Vi skal komme med friske og uopsættelige opfordringer til fred og dialog. Situationen i Honduras er kritisk – ikke bare politisk, men også socialt og økonomisk. Problemer som fattigdom, den økonomiske krise og udlandsgælden skal ikke kunne udskydes yderligere på grund af løsningen af den politiske konflikt.

Nu der det på tide, at Europa-Parlamentet mere end nogensinde tidligere viser sin uforbeholdne støtte til demokrati, retsstatsprincipper og respekten for menneskerettighederne, hvor genindsættelsen af hr. Zelaya er en ufravigelig betingelse for valgprocessens legitimitet.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! På dagen, hvor Václav Havel talte om den frihed, der blev kæmpet for i Østeuropa for 20 år siden, vil jeg gerne spørge alle dem fra Gruppen for Det Europæiske Folkepartis rækker, der i dag har plæderet for, at EU skal sende valgobservatører til Honduras, hvad de ville have gjort, hvis EU for over 20 år siden havde erklæret, at det sendte valgobservatører til at overvåge et ulovligt valg i deres land – hvor alle havde sagt, at der ikke var frihed, men et voldeligt klima og manglende sikkerhed. Hvad ville De have sagt, hvis EU for mere end 20 år siden havde erklæret, at ”ja, vi sender valgobservatører, fordi det nuværende regime siger, at det er i orden”?

De ville alle have sagt, at det er illegitimt af EU at sende valgobservatører. Derfor vil jeg bede Dem om at bruge præcis de samme kriterier i forhold til de aktuelle begivenheder i Honduras. Lad med andre ord være med at udsende valgobservatører til et ulovligt valg.

Jeg er taknemmelig over, at Kommissionen har netop denne holdning.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gøre det relativt kort – ikke fordi jeg ikke erkender emnets betydning, men fordi det er sent.

Jeg har lyttet med stor interesse til lidenskaben hos medlemmerne og deres bekymringer om det forhold, som vi på kort sigt skal have med dette meget fattige land, der ærligt talt skal komme tilbage til normaliteten hurtigst muligt.

De ærede medlemmer af forskellige overbevisninger bekymrer sig med rette om EU's rolle ved de kommende valg og i de kommende uger. Det vil jeg tage med tilbage og overveje med kollegerne.

Ikke overraskende finder jeg det meget vigtigt fortsat at følge situationen i Honduras meget tæt, så vi kan følge med i begivenhederne og træffe de nødvendige foranstaltninger og være med til at fremme en snarlig fredelig løsning på krisen.

Som sagt er det et fattigt land. En løsning på krisen er yderst påkrævet, og jeg glæder mig meget over medlemmernes støtte til Kommissionen for vores indsats for at fremme en løsning og medvirke til, at Honduras hurtigst muligt kan vende tilbage til stabilitet.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) En stor del af forhandlingen om Honduras er forståeligt nok koncentreret om den politiske krise. Honduras er det næstfattigste land i Latinamerika, og de økonomiske og sociale virkninger af den politiske krise rammer de 70 % af befolkningen, der allerede lever i fattigdom. Turismen er næsten standset, suspenderingen af den udenlandske bistand har direkte indflydelse på offentlige investeringer, og overbebyrdede og dårligt udstyrede hospitaler kæmper ikke blot med de sædvanlige problemer som følge af dårlige sanitære forhold, fejlnærering og sygdomme, men nu også med ofrene for øget gadevold inklusive prygl og tilmed drab begået af regeringsstyrker. Menneskerettigheds- og udviklingsorganisationer kan ikke udføre deres værdifulde arbejde, fordi deres personale ikke er beskyttet af normale forfatningsmæssige rettigheder. I stedet risikerer de udgangsforbud, tilbageholdelse uden sigtelse og andre krænkelser af individuelle frihedsrettigheder. Denne krise rækker langt ud over den politiske hårknude og kampene mellem centrale politiske figurer. Det handler om almindelige mennesker, hvis daglige kamp er gjort endnu hårdere i de seneste fire måneder. Man skal gøre alt for at sikre frie og retfærdige valg og en øjeblikkelig genoptagelse af forfatningsmæssige rettigheder og udenlandsk bistand for at dulme almindelige menneskers lidelser.

23. ”made in” (oprindelsesmærkning) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om ”made in” (oprindelsesmærkning).

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for i dag at have mulighed for at tale til Dem på plenarmødet om forslaget til en forordning om oprindelsesmærkning. Det er et forslag, som medlemmerne måske kan huske, at Parlamentet har været stærk fortalende for siden kollegiet vedtog det helt tilbage i december 2005. Jeg husker specielt beslutningen fra juli 2006 og den skriftlige erklæring fra september 2007. I Strasbourg i sidste måned var jeg så privilegeret at drøfte dette emne med en gruppe af Europa-Parlamentets medlemmer, der understregede behovet for hurtigt at få vedtaget denne forordning.

Medlemmerne finder det sikkert også helt afgørende, at handelspolitikken ikke kun styrker de muligheder, som åbne markeder kan tilbyde, men at den også tager hensyn til de bekymringer, som globaliseringen giver ikke blot forbrugere, men også – og måske i særdeleshed – de mindre virksomheder.

Oprindelsesmærkningen skal derfor overvejes i denne ånd. I 2007-erklæringen understregede De de europæiske forbrugeres ret til tydelige og øjeblikkelige oplysninger om deres køb. Det er netop, hvad denne forordning handler om. Den skal gøre det muligt for EU's forbrugere at se oprindelseslandet for de produkter, de køber.

Kommissionen har foreslået en tvungen angivelse af oprindelseslandet for visse produkter, der importeres til EU fra tredjelande. Ikke alle lande er dækket. Vi fokuserede på de mest interessante produkter efter en omfattende høring af forbrugere og industrien.

Jeg kan tilføje, at oprindelsesmærkning er helt i tråd med de gældende WTO-regler og -principper, og at den findes næsten alle steder i verden. Import til USA, Canada, Kina og Japan er underlagt oprindelsesmærkning. Faktisk er de fleste af de produkter, man kan købe i butikkerne i EU, allerede forsynet med oprindelseslandsmærkning, da den er påkrævet i henhold til de fleste juridiske systemer. Det betyder selvfølgelig, at en forpligtelse til at mærke produkter, der eksporteres til EU, for langt størstedelen af virksomhederne ikke vil medføre ekstra omkostninger.

I Rådet har man siden 2006 afholdt drøftelser for at nå frem til en aftale om Kommissionens forslag. En række medlemsstater skal fortsat overbevises. De er bange for, at den administrative byrde og omkostningerne ved en oprindelsesmærkningsordning kan opveje fordelene.

Vi har noteret os disse bekymringer, og for nylig præsenterede vi konkrete løsninger på disse problemer. Der er ikke tale om et nyt formelt forslag, men om et forsøg på at nå til enighed og finde et kompromis. Kommissionens optionspapir blev diskuteret med medlemsstaterne i Artikel 133-Udvalget den 23. oktober 2009.

For det første bad Kommissionen medlemsstaterne om at overveje muligheden for at indsnævre produktdækningen, så den kun gælder varer til slutforbrugere. Den oprindelige liste omfattede nogle mellemprodukter som f.eks. rå skind og visse tekstiler, der ikke har nogen direkte interesse for forbrugeren. Kommissionen foreslår nu, at man kun medtager de varer, som forbrugere kan finde i detailbutikkerne.

For det andet foreslog Kommissionen, at ordningen iværksættes som et pilotprojekt. Enhver fortsættelse vil skulle underlægges en evaluering af effekten af den foreslåede ordning. Det vil gøre det muligt at vurdere indvirkningen på omkostninger og priser, og det vil naturligvis også give en indikation af, hvordan vi kan modificere forordningens produktdækning.

Jeg er glad for at kunne sige, at medlemsstaterne har modtaget vores optionspapir med interesse. Skønt man ikke har løst alle tvivlsspørgsmål, og adskillige medlemsstater fortsat er principielt modstandere af forslaget, er de villige til at undersøge spørgsmålet yderligere, og arbejdet vil fortsætte i de næste par uger på både ekspertmødeniveau og i Artikel 133-Udvalget. Jeg håber oprigtigt, at det vil bane vejen for en kompromisløsning.

Som medlemmerne ved, giver den nye artikel 207 i Lissabontraktaten Parlamentet nye og øgede beføjelser med hensyn til lovgivningsmæssige foranstaltninger inden for handelspolitik – og "made in"-forordningen kunne være noget af det første, der lander på medlemmernes skriveborde.

Jeg er derfor meget interesseret i at holde Dem dybt involveret i de videre drøftelser af dette vigtige emne, og jeg ser frem til vores korte forhandling nu.

Cristiana Muscardini, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Visse problemer rammer også os og ikke kun tolkene og dem, der ønsker at følge med i forhandlingen og forhåbentlig få konkrete svar på et problem, der har trukket i langdrag siden 2005.

Som kommissæren ganske rigtigt påpegede, har vores vigtigste konkurrenter og økonomiske partnere i årevis haft oprindelsesmærkning af varer, der kommer ind på deres område. Trods forslaget fra 2005 til en forordning, der fik bred opbakning fra forbrugere – efter civilsamfundets kategorier – mangler EU fortsat en definition trods de mange positive udtalelser fra Parlamentet. Den manglende regulering vedrørende udpegelse af varers oprindelse underminerer borgernes og forbrugernes rettigheder og forhindrer en tilfredsstillende funktion af markedet, der skal have fælles regler for at være frit.

Artikel 133-Udvalget har i de seneste par dage undersøgt idéer til at reducere kategorier af varer, der medtages i forordningen, samt årsager til at anbefale deres anvendelse i en prøveperiode. Vi spørger kommissæren: Er der i det mindste nogle af medlemsstaterne, der støtter disse kompromisforslag? Vil de blive overvejet yderligere? Agter De fortsat at støtte forslaget fra 2005 til en forordning sammen med Europa-Parlamentet og som en del af den fælles beslutningstagning? Hvilke garantier og tidsplaner tilbyder Kommissionen ved afslutningen på denne vanskelige og forsinkede forhandling? Endelig vil jeg under alle omstændigheder takke kommissæren for hendes engagement og bede hende bekræfte det, som hun skrev i sit svar på mit spørgsmål af 5. november 2009, nemlig at Kommissionen fortsat stærkt vil støtte vedtagelsen af forslaget fra 2005 og holde sit ord?

Gianluca Susta, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg agter bestemt ikke på nuværende tidspunkt – selv med den tid jeg råder over – atter at gennemgå alle årsagerne til denne gentagne anmodning fra os i Parlamentet. Jeg vil pointere – og kommissæren har allerede nævnt dette – at fru Muscardini og jeg er de eneste to veteraner fra underskrivelsen i 2006 af den forordning, hvormed Europa-Parlamentet tilsluttede sig initiativet fra daværende kommissær Mandelson i december 2006.

Vi havde håbet på større opbakning fra bl.a. Artikel 133-Udvalget til kommissærens initiativ for nogle få uger siden til at lave små ændringer for at finde et kompromis. Vi er bl.a. kede af, at mange lande i dette udvalg gentog deres modstand eller bekymring – herunder bl.a. Det Forenede Kongerige via deres repræsentant. I dag ønsker vi blot at minde Dem om, at denne anmodning ikke handler om protektionisme. Vi ønsker ikke at beskytte industrier, der ikke længere er konkurrencedygtige, men derimod forbrugerne. Vi ønsker at gøre opmærksom på det faktum, at der på verdensmarkedet i dag mangler sundhed, miljø og ægte gensidighed. Disse ting mangler ikke kun med hensyn til de svageste statsborgere i verden, nej, det mangler også med hensyn til Japan, USA, Australien, Canada, Brasilien, Indien, de største konkurrenter til EU, der har en pligt til i disse økonomisk vanskelige tider at forsvare EU's interesser, hvilket også ligger bag denne anmodning.

Vi håber derfor, at Parlamentet fuldt ud vil støtte Kommissionens initiativer, og vi håber også, at man fuldt ud vil leve op til de forpligtelser, der blev indgået for nogle få uger siden, selv hvis denne procedure ikke kan afsluttes inden jul, men under den nye procedure i henhold til Lissabontraktaten.

Niccolò Rinaldi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg støtter de bemærkninger, der blev fremsat af de medlemmer, som talte før mig, og jeg støtter ligeledes fru Muscardinis anmodninger, og jeg vil gerne i den forbindelse minde om Italo Calvins bog *Cosmicomics*, hvor han beskriver Big Bang som en uklar masse af stof, hvor man ikke ved noget om nogen eller nogens oprindelse. På et tidspunkt siger en kvinde, at hvis hun havde en smule plads, ville hun kunne lave spaghetti og pizza til de mennesker, der var til stede. Det skaber stor begejstring i massen af stof, der sker en eksplosion, og den ønskede plads manifesterer sig i form af en verden, der består af forskelle, og som er det univers, vi kender i dag.

Efter min opfattelse er vi på vores globale marked vendt tilbage til en uklar masse af varer, hvis oprindelse, og naturligvis hvis fabrikationskarakteristika, er uklare for forbrugerne. Vi liberale og demokrater er stærke tilhængere af systemet og princippet med frihandel, men også af gennemsigtighed og varernes sporbarhed. Som det allerede er blevet sagt, drejer det sig ikke så meget om international handel, men om forbrugerbeskyttelse. Vi vil igen gerne understrege vores støtte til 2005-forslaget, og jeg vil gerne gentage, at jeg støtter fru Muscardinis forslag.

Carl Schlyter, for Verts/ALE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for endelig at have fremlagt dette forslag. Efter min mening har Barroso-Kommissionen alt for ofte ikke haft mod til at udfordre Rådet, når Rådet gik baglæns i stedet for fremad, men nu har Kommissionen endelig gjort det. Mange tak. Adam Smith hævdede, at en markedsøkonomi ikke kan fungere, hvis forbrugerne ikke får tilstrækkelige oplysninger til at kunne træffe et valg, når de køber varer, og derfor er det absolut nødvendigt, at vi får en oprindelsesmærkning.

Der bør ikke være undtagelser for de lande, der har indgået en frihandelsaftale eller andre ordninger med EU, de samme regler skal gælde for alle. Der er også dem, der hævder, at mærkning vil være dyrt, men mange varer er allerede mærket, så meromkostningerne ville være minimale. Det har vi allerede set i forbindelse med den mere detaljerede mærkning af oksekød i Europa. Det er overhovedet ikke dyrt. Men jeg mener, at listen kan gøres længere. Den synes for det meste at være koncentreret om varer, som ofte forfalskes, og hvor alle har en interesse i industrien. Samtidig mangler mange vigtige forbrugsvarer på listen, og derfor mener jeg, at den bør forlænges.

Helmut Scholz, for GUE/NGL-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Min gruppe, GUE/NGL-Gruppen, mener, at det er nødvendigt for EU hurtigt at indføre en "made in"-oprindelsesmærkning af produkter, der kommer fra lande uden for EU. I en verden, som i vid udstrækning er globaliseret og dereguleret, er det absolut nødvendigt, at forbrugerne ved, hvor en vare kommer fra, og hvad de køber.

Dette er efter min mening et område, hvor borgerne og forbrugerne virkelig kan se, hvad Europa er, og hvordan Europa kan bidrage til verdenshandelen og verden uden for. Jeg er enig med mine kolleger i, at vi skal følge 2005-forslaget om oprindelsesmærkning. Det er efter vores opfattelse et absolut minimumskrav for de europæiske borgere og forbrugere. Det ville også kunne gavne de små og mellemstore virksomheder i Europa.

Vi opfordrer Kommissionen og Rådet til hurtigt at forelægge dette til behandling i Europa-Parlamentet. Det drejer sig bl.a. om at være konsekvent i udarbejdelsen af vores politikker, og jeg mener, at den internationale handel på dette område også kan bidrage til den internationale fred.

Lara Comi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er på europæisk plan en del af et industrisystem, hvor varernes gode ry i høj grad afhænger af produktionssystemets integritet. Hvis vi bevarer i det mindste en del af vores produktion i Europa, kan vi reelt tilbyde vores forbrugere varer af høj kvalitet. Det er i alles interesse, at vi fortsætter med at gøre dette, og at vi sørger for, at forbrugerne ved, hvad vi producerer, og hvor varerne fremstilles. For at det kan lade sig gøre, har vi brug for én ganske enkel, men afgørende ting, nemlig gennemsigtighed. Gennemsigtighed er grundlaget for de regler om oprindelsesmærkning, som allerede blev vedtaget i Parlamentet i 2006, og som, som det blev nævnt af kommissæren tidligere, allerede i vidt omfang bruges på de største verdensmarkeder, som f.eks. USA, Mexico og Kina.

Til trods herfor er "made in"-oprindelsesmærkningen endnu ikke blevet godkendt i visse EU-medlemsstater. Det er vores opfattelse, at hvis et produkt er lavet i Kina eller i et andet ikkeeuropæisk land, skal de europæiske forbrugere uanset produktets kvalitet, som ofte er ganske høj, vide, hvor produktet er fremstillet, således at de kan træffe et velinformeret valg. Nogle vil måske fortolke kravet om gennemsigtighed som protektionisme og mene, at det vil føre til større omkostninger for industrien, men det er absolut ikke tilfældet.

Når der mangler en oprindelsesmærkning på varer, som importeres til Europa, vil det, i modsætning til det, der sker i Kina, USA og Australien, gøre det vanskeligere for europæiske varer at konkurrere på det globale verdensmarked. Af alle disse grunde er bevarelsen af idéen med varer fremstillet med det bedste af det, Europa kan tilbyde, det første skridt i retning af anerkendelse i de enkelte medlemsstater.

Kader Arif (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette er ikke første gang, vi taler om en oprindelsesmærkning, men jeg er sikker på, at det kan være gavnligt med en gentagelse. Jeg er enig med mine kolleger i, at der er behov for en europæisk lovgivning om en "made in"-oprindelsesmærkning.

Til trods for Parlamentets udtalelse i 2005 og igen i 2007 i beslutningsforslaget fra vores kollega, Barón Crespo, har mangelen på flertal i Rådet forhindret en vedtagelse af denne forordning.

En sådan tekst ville imidlertid være et afgørende fremskridt ikke blot for de europæiske forbrugere, men også for industrien. For når man angiver oprindelseslandet for produkter, der importeres fra tredjelande, ved forbrugerne nøjagtigt, hvilket produkt de køber. I så følsomme sektorer som beklædning, lædervarer og møbler er det meget vigtigt for de virksomheder, der har besluttet at bevare produktionen i Europa, at bevare europæisk viden og europæiske arbejdspladser, at der skabes de nødvendige forudsætninger for, at forbrugerne kan træffe et velinformeret valg.

Jeg er derfor glad for det forslag, som kommissæren lige har fremsat, men jeg ønsker at understrege, at dette forslag skal forblive ambitiøst. Når man prøver at finde et flertal blandt medlemsstaterne, må det ikke ske på bekostning af vores endemål. Det ville f.eks. være uacceptabelt, hvis oprindelsesmærkningen kun gjaldt for færdige produkter, da det således ville være muligt at importere de forskellige dele særskilt, samle dem i Europa og beskrive dem som "made in Europe".

Derudover vil jeg gerne støtte Kommissionen i dens bestræbelser på at få så meget som muligt ud af denne aftale. Uden at jeg igen skal komme ind på den ofte fremsatte anmodning om at forbedre og forenkle oprindelsesreglerne, vil jeg gerne nævne muligheden af at skabe en Europa-Middelhavs-mærkning, hvilket i høj grad ville være med til at styrke sektorerne omkring Middelhavet og Syd-Syd-handelen.

Til slut vil jeg gerne understrege, at Udvalget om International Handel får betydeligt flere beføjelser, når Lissabontraktaten træder i kraft. Jeg kan derfor forsikre kommissæren om, at Kommissionen vil kunne regne

med, at medlemmerne nøje vil følge forhandlingerne om denne forordning, som er så vigtig for de europæiske forbrugere og arbejdstagere.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Konceptet "made in" bør ikke kun dreje sig om mærkning. Det bør også snarest komme til at stå for en streng overholdelse af de bedste regler på områderne viden, arbejdstagerrettigheder, bæredygtig udvikling og miljøbeskyttelse, og det bør stå for en ansvarlig økonomisk holdning.

Globaliseringen skaber forudsætningerne for, at alle kan producere, men den vilde jagt på profit alene betyder, at arbejdstagernes og befolkningernes rettigheder konstant krænkkes, og at miljøet ødelægges. Forfalskning plejede at være forbeholdt luksusvarer, men det rammer nu så forskellige sektorer som lægemiddelindustrien, bilindustrien og luftfartssektoren, hvor ønsket om profit altid spiller hovedrollen, mens forbrugersikkerheden alvorligt undermineres. Samtidig forsvinder tusindvis af arbejdspladser.

Hvis man indfører konceptet "made in Europe", vil forbrugerne kunne træffe et velinformeret valg og arbejde på at opnå nye rettigheder. Vi siger ja til overholdelse af arbejdstagernes rettigheder, til miljøregler, til vores kvalifikationer og til en ansvarlig ledelse. Og sidst men ikke mindst siger vi ja til at bevare og forsvare arbejdspladserne i Europas industrier.

Christofer Fjellner (PPE). – (SV) Hr. formand! Protektionisterne indrømmer sjældent, at deres forslag er protektionistiske, men de skjuler i stedet for deres hensigter bag andre argumenter. Jeg vil hævde, at obligatorisk oprindelsesmærkning er et tydeligt eksempel på dette. I juni 2006 stod jeg her i Parlamentet og aflivede en række myter om dette samme forslag, og ved den lejlighed endte forslaget, hvor det hører hjemme, nemlig i papirkurven.

Men de studehandler, der gik forud for afgørelsen om frihandelsaftalen med Korea, førte til, at vi endnu en gang drøfter dette spørgsmål, og det er ikke den rigtige måde at behandle denne form for spørgsmål på. Tre år senere er det klart, at nogle få myter stadig lever i bedste velgående, og de bør aflives.

Lad os derfor begynde med den første, hvor man igen og igen hævder, at det er forbrugerne, der ønsker dette, og fortalene herfor støtter sig til Kommissionens internetundersøgelse om emnet. Men de glemmer at fortælle, at 96,7 % af svarerne i denne undersøgelse kom fra Italien, hvor industrien og organiserede særinteresser er drivkraften i disse spørgsmål. I dag er det muligt for alle, som ønsker det, at oprindelsesmærke deres varer, og De må tro mig, når jeg siger, at enhver konkurrencedygtig virksomhed, som mener at kunne få flere kunder på denne måde, allerede har gjort det, så der er ikke brug for dette forslag.

Den anden myte går ud på, at mærkning giver forbrugerne relevante oplysninger og forbrugerbeskyttelse og er til gavn for miljøet, som om det var et spørgsmål om geografi. Nej, det, man gør, er at spille på folks fordomme i stedet for at beskytte dem. Den tredje myte er, at mærkningen øger den europæiske konkurrencedygtighed. Men nye tekniske handelshindringer beskytter ikke den europæiske industri. Det har intet med konkurrencedygtighed at gøre. Konkurrencedygtigheden kan kun styrkes med åbne markeder og et godt forretningsmiljø.

Hvis vi forbyder medlemsstaterne at tillade denne slags lovgivning i EU, fordi den er protektionistisk, hvorfor skal vi så bruge de samme regler på resten af verden uden at erkende, at det er protektionisme? Vi forkastede idéen om at indføre en obligatorisk "made in EU"-mærkning, og derfor ville det nu være urimeligt at indføre dette over for resten af verden.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! I mange tilfælde har vi allerede oprindelsesmærkning for fødevarer og andre produkter, så dette er ikke nyt. Problemet med mærkningen af fødevarer er, at den ikke altid er korrekt, så hvad vi end gør i forbindelse med dette forslag, er det nødvendigt at kunne tjekke en etikets sandfærdighed, dvs. om det, der står på etiketten, er korrekt, således at forbrugerne får de oplysninger, de ønsker.

Jeg har et særligt spørgsmål. Jeg fik en opringning fra en europæisk fabrikant, som arbejder i EU, og som spurgte mig, om Kommissionen, Rådet og Parlamentet overvejer en "made in EU"-mærkning, hvilket ville sætte dem i stand til at reklamere med, at de producerer internt i EU. Kunne kommissæren måske hjælpe mig med det spørgsmål?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Hele dette spørgsmål har voldt mange problemer, især i landbrugssektoren i Irland. Næsten hver eneste gang jeg hører formanden for den irske landbrugsorganisation, Padraig Walshe, tale, nævner han, hvor vanskeligt det er at få en ordentlig, korrekt mærkning, som det også blev nævnt af fru McGuinness.

Det ser ud, som om produkter kan importeres til Irland, få tilsat krydderier osv., og så kan de sælges som irske produkter. Det er groft bedrageri over for forbrugerne, og efter min opfattelse har alle ret til at kende produkternes oprindelsesland og ikke forarbejdningslandet.

Kan jeg gå ud fra, at denne praksis snart vil blive bragt til ophør, og at vi vil få en klar og korrekt mærkning, så vi helt nøjagtigt ved, hvilket land et produkt kommer fra?

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Klarhed, klarhed, klarhed. Det er det, markederne ønsker i dag, de ønsker regler, som sikrer gennemsigtighed til beskyttelse af forbrugerne. Markedsfrihed er også karakteriseret ved klare regler, som via transparente mekanismer giver forbrugerne et valg. Det er det, vi beder om i dag. Det er det, vi kræver.

På Italiens statsejede fjernsyn kan man ofte se dokumentarprogrammer, der viser, at produktionsteknikkerne i mange lande, som ligger langt fra Europa – også kulturelt – er baseret på anvendelse af forurenende produkter, forurenende teknikker og giftige opløsningsmidler, og hvor arbejdskraften, herunder børn, bliver udnyttet og tvunget til at arbejde alt for mange timer. Forbrugerne skal også kunne vælge ud fra en klar viden om, hvor bestemte produkter kommer fra. Det er det, vi beder om. Jeg tror, at tiden nu er inde til, at vi med stor beslutsomhed og langt hurtigere end tidligere får vedtaget klare regler, der sætter forbrugeren i stand til at vælge ved hjælp af helt klare og gennemsigtige mekanismer.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle, der har deltaget i forhandlingen om dette vigtige spørgsmål.

Jeg vil begynde med det, fru Muscardini sagde, nemlig følelsen af, at dette har varet alt for længe. I min tid som kommissær har jeg været meget opmærksom på at tale med medlemsstaterne om de spørgsmål, som interesser dem mest, og jeg har forsøgt at reagere, når jeg kunne se, at det drejede sig om et vigtigt spørgsmål. Men som andre medlemmer også har sagt, er det en politisk realitet, at ethvert forslag skal gennem Rådet. Når det er tydeligt, at der ikke er et solidt flertal for en bestemt idé, er det derfor nødvendigt at overveje, hvad der vil gøre en forskel mellem succes og manglende held til at få noget igennem, når det er helt klart, at der er meget stærke synspunkter involveret.

Det var min opfattelse, at vi ved at ændre vores forslag, således at det tager højde for medlemsstaternes bekymringer, vil kunne slå til lyd for det igen, fordi det stadig henhører under Kommissionen. Det er især vigtigt, at en Kommission, der står ved afslutningen af sit mandat, og hvis mandat, som nogen sikkert ville sige, allerede er overstået, ser på, hvad der endnu ikke er gennemført.

Jeg kan ikke give garantier med hensyn til tidsfrister. Jeg ville ønske, jeg kunne gøre det, men det ligger uundgåeligt i Rådets hænder. Men jeg vil love at fortsætte med dette, fordi der er meget stærke følelser på spil. Jeg skal komme ind på, hvad jeg mener, og hvorfor jeg mener, at det er så vigtigt.

Mange medlemmer har især rejst spørgsmålet om forbrugerne, og de muligheder for gennemsigtighed og klarhed, dvs. forbrugeroplysning, som dette forslag giver. Man nævnte vist nok også Adam Smith. Hvis man har frihandel i verden, er det også vigtigt, at der er klarhed og gennemsigtighed for forbrugerne, således at de kan træffe de valg, der går hånd i hånd med frihandel. Disse ting hænger sammen, det er jeg enig i. Det er derfor min opfattelse, at de medlemmer, der rejste dette spørgsmål, rammer lige i plet med hensyn til det, man forsøger at gøre med dette forslag.

Det handler ikke om protektionisme. Dette sker overalt i verden. Det gælder for de fleste af de lande, hvorfra vi køber de varer, der står på vores liste, at vi allerede ved, hvor vi køber. Jeg er selv forbruger, og det er vigtigt for mig at vide, hvor et produkt er fremstillet. For mange forbrugeres vedkommende har dette været en vigtig del af deres indkøbsadfærd. Jeg vil hævde, at det er meget vigtigt at sige, at vi har gennemsigtighed. Vi burde ikke være bange for det, for hvis vi er bange for det, er der noget galt. Det, det drejer sig om i forbindelse med åbenhed, frihandel og gennemsigtighed, er, at man ser det i øjnene og handler i overensstemmelse hermed.

Hr. Schlyter spurgte mig specifikt om en forlængelse af listen. Det er et åbent spørgsmål. Vi har ingen endelig liste. Vi har blot forsøgt at fremlægge en liste, som efter vores opfattelse er realistisk, men vi har ikke noget imod at diskutere det yderligere.

Det er nok også på sin plads, at jeg kommer ind på de bekymringer, man har givet udtryk for, om, hvorvidt vi er ambitiøse nok. Hr. Arif sagde, at vi ikke må udvande forslaget. Det er naturligvis rigtigt, men for mit vedkommende er der ikke tale om en udvanding, jeg prøver bare at være realistisk. Hvis jeg i sidste ende kommer til at stå med et forslag, som jeg simpelt hen ikke kan få igennem i Rådet, mener jeg, at det er min pligt at se på forslaget igen og spørge, om der er visse ting, vi kan gøre. Vi ønsker ikke at udvande forslaget,

men vi skal erkende, at der foreligger legitime bekymringer, og se, om vi kan få dette igennem, måske i form af et pilotprojekt eller i form af en snævrere model for at afprøve, at det, jeg siger, er rigtigt, og for at vi så forhåbentlig senere kan gøre forslaget bredere, fordi vi rent faktisk har fundet ud af, hvad det er, vi prøver at gøre.

Vi ser også på hele spørgsmålet om Euromed. Dette spørgsmål er, som De ved, en del af den igangværende forhandling. Jeg noterer mig også det, der er blevet sagt om vores bestræbelser på at bevare arbejdspladser. De ved, at jeg har talt meget om forskellen mellem protektionisme og ønsket om at støtte industrien, støtte arbejdspladser og forbrugere osv. Vi må gøre os klart, at handel ikke betyder, at alle disse ting skal ignoreres. De går hånd i hånd.

Til hr. Fjellner vil jeg sige, at jeg er nødt til at kommentere hans udtalelser, fordi han beskrev det, jeg gjorde, som ukorrekt. Jeg er ikke helt sikker på, hvor parlamentarisk det er i Europa-Parlamentet at betegne en persons handlemåde som ukorrekt, men jeg kan forsikre Dem om, at det på ingen måde er min hensigt at handle ukorrekt. Det, jeg forsøgte at gøre i mine drøftelser med medlemsstaterne om alle disse aspekter, var gennem mit tidligere arbejde – og især i mine drøftelser med de små virksomheder i hele Europa, hvor det er meget vigtigt for mig, at de får reelle muligheder, således at mere end 3 % af dem vil begynde at handle uden for EU – at tage spørgsmål op, som enten ikke er blevet færdigbehandlet – spørgsmål, som vi ikke har fået løst på den ene eller anden måde – eller spørgsmål, som rejser stærke følelser i de forskellige lande.

Dette spørgsmål er naturligvis ikke det eneste, men det var min tanke, at dette er en lejlighed til at prøve at få det lagt på bordet igen. Det drejer sig om lige vilkår. Det drejer sig om klarhed og gennemsigtighed for forbrugerne. Det drejer sig om at sige, at det er nødvendigt at komme videre. Jeg håber, at Parlamentet vil kunne tilslutte sig dette og være med til at arbejde videre med det, så vi kan få lagt et klart, positivt forslag på bordet.

Til allersidst en bemærkning om mærkningen "made in EU". Vi rådførte os med erhvervslivet og forbrugerne om dette spørgsmål. Det blev ikke positivt modtaget. Der var frygt for, at det ville blive dyrt. Det var ikke det, man ønskede, så vi gik ikke videre med det.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted under næste mødeperiode.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) En af følgerne af liberaliseringen af verdenshandelen er store tab af arbejdspladser og en forværring af den sociale situation i en række regioner og lande, herunder Portugal, som er afhængige af bestemte fremstillingssektorer som f.eks. tekstil- og beklædningsindustrien. Der er brug for en anden tilgang i det nuværende klima, hvor vi står i en alvorlig økonomisk og social krise. Når man vedtager regler om oprindelsesmærkning, kan det være med til at højne produktionsprofilen i medlemsstaterne. Men der er brug for meget mere. Det er nødvendigt at beskytte de produktive sektorer gennem en pakke af bredere og mere effektive foranstaltninger og bl.a. gennemføre mekanismer, der skal beskytte mod aggressiv eksport og prioritere den lokale produktion. Det er nødvendigt at opgive den model, der er baseret på lave lønninger, lave kvalifikationer og usikkerhed i ansættelsen, og det er nødvendigt at etablere offentlige instrumenter, der kan kontrollere produktionen og regulere markederne for at kunne opretholde princippet om fødevarer sikkerhed og selvforsyningsprincippet, samt at tackle virksomhedernes udflytning effektivt. Det er nødvendigt for fremtiden at forsvare alle landes ret til en bæredygtig produktion. Dette skal gøres ud fra en ny økonomisk, social, energipolitisk og miljømæssig synsvinkel, som den neoliberale model overhovedet ikke kan sikre, men som den tværtimod umuliggør.

24. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen

25. Dagsorden for næste møde: se protokollen

26. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 00.15)